

Liahona

**Ilmoitus, joka on
siunannut koko
maailmaa, s. 12**

**Ylevä isänä oleminen: Pilkahdus
jumalallisuudesta, s. 22**

**Kärsivien epäitsestä
palvelemista, s. 26**

**"Sain ne levyt", Joseph
huudahti, s. 32**

**"YLEVÄ ISÄNÄ
OLEMINEN ANTAA
MEILLE PILKAHDUKSEN
TAIVAALLISEN ISÄMME
JUMALALLISISTA
OMINAISUUKSISTA."**

PRESIDENTTI JAMES E. FAUST

Artikkelista "Vanhurskaan isän vaikutus", s. 22.

Liahona, kesäkuu 2018

ERIKOISARTIKKELIT

- 22 Vanhurskaan isän vaikutus**
Megan Warren
Elämäni isähahmot ovat opettaneet minulle vanhurskaan isyyden tärkeyttä.
- 26 Kannamme toistemme kuormia**
Vanhin Jeffrey R. Holland
Me voimme osallistua Mestarin työhön osoittamalla Kristuksen kaltaista empatiaa kaikkia Jumalan lapsia kohtaan.
- 32 Pyhät – kertomus kirkosta, luku 4: Ole valpas**
Vuosien odotuksen jälkeen Joseph Smith saa viimein levyt – ja häntä kehoitetaan olemaan valpas.

OSASTOT

- 4 Henkilökuvia uskosta: Delva Netane**
- 6 Palvelutyön periaatteita: Viisi asiaa, joita hyvä kuuntelija tekee**
- 10 Palvelemme kirkossa: Missä meitä tarvittiin**
Wilfried ja Laura Eyi
- 40 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80 Kunnes taas kohdataan: Lepopäivän pyhäkkömme**
Presidentti M. Russell Ballard

JUHLIMME VUODEN 1978 ILMOITUSTA

- 12 Pappouden siunaukset ulotetaan kaikille**
Kuinka vuonna 1978 saatu ilmoitus pappudesta on siunannut yksittäisiä henkilöitä, perheitä ja kirkkoa.
- 16 Ilmoitus meidän aikaamme varten**
Neljä apostolia muistelee, miltä heistä tuntui kesäkuun 1. päivänä 1978, kun pappetta koskeva ilmoitus saatiin.
- 18 Siunattuja kaikin mahdollisin tavoin**
Vanhin Edward Dube
Kuulin ensimmäisen kerran rajoituksesta, joka koski musta-ihosten pappouden saamista, ollessani kokoaikainen lähetyssaarnaaja.
- 20 Pappuus suuressa arvossa**
Charlotte Acquah
Minut kastettiin vain kolme kuukautta sen jälkeen kun ensimmäiset lähetyssaarnaajat saapuivat Ghanaan.

KANNESSA
Valokuvaaja Christina Smith.

48

- 44 Kestävyyttä ja tasapainoilua**
 Vanhn Michael John U. Teh
Työ, opinnot, perheen kasvattaminen – kuinka pidämme vastuulliset tehtävämme tasapainossa?
- 48 Olen rehellinen itselleni – ja Jumalalle**
 Faith Sutherlin Blackhurst
Jumala auttoi minua päästämään irti ylpeydestäni ja ottamaan vastaan piispani esittämän arvostelun.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Kuinka palvelet sisaruksiasi?

- 50 Valmistautumista elämään: Onkohan Apuyhdistyksessä tylsää?**
 Charlotte Larcabal
Huomasin, ettei Apuyhdistys olekaan ihan sellainen kuin olin odottanut.
- 52 Valmistautumista elämään: Ensimmäinen päiväni vanhinten koorumissa**
 Dallin Luedtke
Minulla on paljon annettavaa vanhinten koorumissa, jos olen halukas osallistumaan.
- 54 Lähetyskentältä: Lisäapua**
 Allie Arnell
- 56 Meidän palstamme**
- 58 Sivu toisensa jälkeen kertoo, että me uskomme**
 Richard M. Romney
Luokkatoverini sanoi, etteivät mormonit ole kristittyjä – niinpä päätin ottaa itse selvää, mitä meille opetetaan Mormonin kirjassa.
- 60 Kysymys ja vastaus**
Kuinka saan enemmän varmuutta? Mikä on erottamisen lahja?
- 62 Löydä omat lahjasi**
 Justina Lichner
Yritätkö löytää sinulle annettuja lahjoja? Tässä on yhdeksän tapaa päästä alkuun!
- 64 Juliste: Hengellinen valo**
- 65 Viimeinen sana: Valo on aina olemassa**
 Vanhin Dieter F. Uchtdorf

76

- 66 Anna valosi loistaa: Rakkauden osoittamista**
Kun palvelen perhettäni, voin tuntea taivaallisen Isän rakkautta.
- 68 Felixin nukkumaanmeno aika**
 Heidi Poelman
Anton halusi päästä takaisin tietokonepelinsä ääreen – mutta veljen palveleminen oli tärkeämpää.
- 70 Tortilloja ja amigoja**
 Lindsay Stevens Tanner ja Maryssa Dennis
Adriana söi mielellään välipalaa naapurinsa Margaritan kanssa. Mutta sitäkin onnellisempi hän oli heidän ystäväyydestään!
- 72 Laulu: Ihme**
 Shawna Belt Edwards
- 74 Apostolit todistavat Kristuksesta**
 Vanhin Dale G. Renlund
- 75 Taivaallinen Isä tuntee sinut**
 Sisar Cristina B. Franco
- 76 Pyhien kirjoitusten kertomuksia: Mooses seuraa Jumalaa**
 Kim Webb Reid
- 79 Väriyssivu: Minä voin olla rauhantekijä**

52

KESÄKUUN 2018, 70. VUOSIKERTA, NUMERO 6
LIAHONA 14752 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Kahdentoista apostolin koorumi: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Hugo E. Martínez

Vastaavat apulaispäätoimittajat: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Toiminnanjohtaja: Richard I. Heaton

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: Adam C. Olson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Francisca Olson

Toimittajat: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,

Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja: Steven T. Lewis

Levikkijohtaja: Troy R. Barker

Kotimaansivut: Timo Lehto

Sähköposti: timppa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhintaa: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suahilin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Tekijänoikeustiedot: Ellei toisin ole mainittu, voit kopioida aineistoa *Liahonasta* henkilökohtaiseen ei-kaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan kumota milloin tahansa. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2018 Vol. 70 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

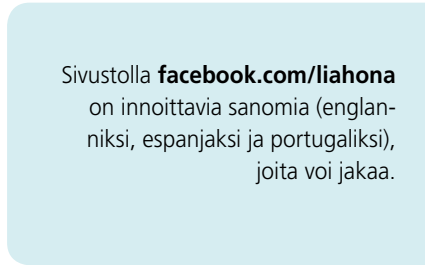
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

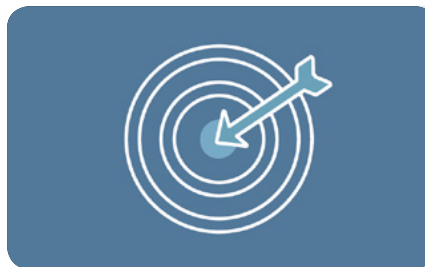
LISÄÄ INTERNETISSÄ

Lue artikkeleita ja lähetä omiasi sivustolla liahona.lds.org.

Sivustolla facebook.com/liahona on innoittavia sanomia (englanniksi, espanjaksi ja portugalkiksi), joita voi jakaa.

Lähetä palautetta osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Tilaa lehti osoitteessa store.lds.org.
Tai käy jakelukeskuksessa, kysy apua seurakunnan johtohenkilöiltä tai soita numeroon 1 800 537 5971 (Yhdysvallat ja Kanada).

KUVAKKEET GETTY IMAGES

Aiheita tässä numerossa

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 50
Erottamisen lahja, 60
Hengellinen valo, 64, 66
Hengelliset lahjat, 60, 62
Huolenpito, 26
Isänä oleminen, 20
Jeesus Kristus, 26, 58, 72, 74
Joseph Smith, 32
Kirkon historia, 32
Kuuliaisuus, 32, 76
Kyvyt, 62

Kääntymys, 75
Lepopäivä, 80
Lähetystyö, 41, 42, 54, 75
Mormonin kirja, 32, 56, 58
Palautus, 32
Palveleminen, 6, 10, 26, 56, 66, 70
Pappeus 12, 16, 18, 20
Perhe, 4, 20, 44, 66, 68
Profeetat, 56, 76
Pyhä Henki, 16, 48
Pyhät kirjoitukset, 58

Rehellisyys, 48
Rukous, 4, 16, 43, 44
Sakramentti, 80
Taivaallinen Isä, 40, 43, 75
Tärkeimmät asiat, 44
Usko, 4, 18, 44
Vanhinten koorumi, 52
Varmuus, 60
Yleiskonferenssi, 56
Ylpeys, 48
Ystävyyys, 70

HENKILÖKUVIA USKOSTA

Kun Delva odotti toista lastaan viidennellä kuulla, hänelle kerrottiin, että hänen vauvallaan oli harvinainen kromosomihäiriö nimeltä trisomia 13. Vauvan selviytymismahdollisuus oli hyvin pieni, ja koska myös Delvan henki oli vaarassa, lääkärit neuvoivat toistuvasti häntä keskeyttämään raskauden. Epävarmana siitä, mikä olisi lopputulos, Delva päätti luottaa taivaalliseen Isään, tapahtuipa mitä tahansa.

CHRISTINA SMITH, VALOKUVAAJA

Delva Netane

Kalifornia, USA

Kahdeksan ja puolen kuukauden kohdalla menin 4D-ultraäänitutkimukseen.

Aiemmissa ultraäänitutkimuksissa lääkärit eivät nähneet mitään fyysisiä piirteitä. Tämän vuoksi he sanoivat, että tyttäreemme kädet olisivat tyngät ja hänen kasvonsa olisivat epämuodostuneet. 4D-ultraäänien kuvat ovat yksityiskohteisempia, joten kun hoitaja aloitti ultraäänitutkimuksen, näin tyttäreni täydellisen käden vilkuttavan minulle näytöllä. Näin myös kaksi täydellistä silmää ja täydellisen suun. Tunsin varmasti, ettei hän kuolisi.

Kun tyttäreemme MeLa syntyi, vieressä seisoivat asiantuntijoita, mutta heitä ei tarvittu. MeLalla ei ole trisomia 13:a. Lääkärit ja asiantuntijat eivät osanneet selittää syytä siihen, mutta aviomieheni ja minä tiedämme, että se oli ihme.

Palvelutyön periaatteita

VIISI ASIAA, JOITA HYVÄ KUUNTELIJA TEKEE

Todellinen kuunteleminen auttaa sinua tietämään, kuinka täyttää muiden hengellisiä ja ajallisia tarpeita kuten Vapahtaja tekisi.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Kenties vielä tärkeämpää kuin puhua on kuunnella. – – Jos kuuntelemme rakastavasti, meidän ei tarvitse miettiä mitä sanoa. Sen [antaa] meille Henki.”¹

Kuunteleminen on taito, jonka voimme oppia. Kuunteleminen osoittaa rakkauttamme muita kohtaan, auttaa meitä luomaan vahvoja ihmissuhteita ja kutsuu Hengen läsnäolon siunaamaan meitä erottamisen lahjalla, joka auttaa meitä ymmärtämään muiden tarpeita.² Tässä on viisi tapaa, joilla voimme parantaa kuuntelemisen taitoamme.

Löydä yhteistä maaperää

Et ehkä ole samaa mieltä kaikesta, mitä on sanottu, mutta ole samaa mieltä siitä, mistä voit, ilman että se antaa väärää kuvaa omista tuntemuksistasi. Sopuisuus voi vähentää ahdistuneisuutta ja puolustuskannalla olemista (ks. Matt. 5:25).

Ilmaise asia toisin

Kerro omin sanoin, mitä kuulit ja miltä käsityksesi mukaan toisesta tuntuu. Tämä auttaa häntä tietämään, onko häntä ymmärretty oikein, ja antaa hänelle tilaisuuden selventää.

Anna ihmisille aikaa

Monet ihmiset tarvitsevat aikaa ajatustensa kokoamiseen ennen kuin he puhuvat.

Anna heille aikaa miettiä sekä ennen kuin he sanovat jotakin että sen jälkeen (ks. Jaak. 1:19). Vaikka he olisivatkin lopettaneet puhumisen, se ei tarkoita, ettei heillä olisi enää mitään sanottavaa. Älä pelkää hiljaisuutta (ks. Job 2:11–3:1 ja Alma 18:14–16).

Kiinnitä huomiota siihen, mitä sanotaan

Me ajattelemme nopeammin kuin muut puhuvat. Vastusta kiusausta päätyä johdopäätöksiin tai miettiä edeltä käsin, mitä aiot sanoa, kun he lopettavat puhumisen (ks. Sananl. 18:13). Kuuntele sen sijaan pyrkien ymmärtämään. Osaat vastata paremmin, koska vastauksen pohjana on suurempi ymmärrys.

Selvennä

Älä pelkää esittää kysymyksiä, jotka selventävät jotakin, mitä et ymmärtänyt (ks. Mark. 9:32). Selventäminen vähentää väärinymmärtämistä ja osoittaa, että olet kiinnostunut siitä, mitä sanotaan.

Presidentti Russell M. Nelson on opettanut, että meidän tulee oppia kuuntelemaan ja kuunnella oppiaksemme toisiltamme.³ Kun kuuntelet pyrkien oppimaan muista ihmisistä, sinun on helpompi ymmärtää heidän tarpeitaan ja kuulla Hengen kuiskauksia siitä, kuinka voit huolehtia lähipiirissäsi olevista kuten Vapahtaja tekisi.

Kuunteleminen on rakastamista

Vanhin Hollandin esittämä kertomus havainnollistaa kuuntelemisen voimaa:

”Ystäväni Troy Russell ajoi avopakettiautonsa hitaasti ulos autotallistaan. – Hän tunsi takarenkaansa kierähtävän töyssyn yli. – Hän nousi autosta ja huomasi samassa rakkaan 9-vuotiaan poikansa Austenin makaavan maassa kasvot vasten asfalttia. – Austen oli poissa.

Troy ei pystynyt nukkumaan eikä saamaan rauhaa. Hän oli lohduton. – Mutta tuohon murheen kuiluun ilmaantui – John Manning –.

En rehellisesti sanottuna tiedä, millaisella aikataululla John ja hänen nuori toverinsa kävivät Russellien luona –. Sen sijaan tiedän, että viime keväänä veli Manning kumartui nostamaan Troy Russellin ylös tuosta ajotien tragediasta aivan kuin olisi ollut itse nosta-

massa pientä Austenia. Juuri siten kuin – veljen evankeliumissa pitäisikin tehdä, John yksinkertaisesti otti vastuulleen pappeuden huolenpidon ja hoivan Troy Russellista. Hän aloitti sanomalla: ”Troy, Austen haluaa sinut takaisin jaloillesi – myös koripallokentälle – joten olen täällä joka aamu klo 5.15. Ole valmiina. –”

”Minä en halunnut lähteä”, Troy kertoi minulle myöhemmin, ”koska olin aina ottanut Austenin mukaani –. Mutta John oli ehdoton, joten minä lähdin. Siitä ensimmäisestä päivästä alkaen me puhuimme – tai pikemminkin minä puhuin ja John kuunteli. – Alkuun se oli vaikeaa, mutta ajan myötä ymmärsin, että olin löytänyt voimani [John Manningin] muodossa, – joka rakasti minua ja kuunteli minua, kunnes aurinko taas viimein nousi elämässäni.”⁴ ■

VIITTEET

1. Jeffrey R. Holland, ”Te olette minun todistajani”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 16.
2. Ks. David A. Bednar, ”Paneelikeskustelu”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, marraskuu 2010, <https://www.lds.org/broadcasts/article/worldwide-leadership-training/2010/11/panel-discussion?lang=fin>.
3. Ks. Russell M. Nelson, ”Kuunnelkaa oppiaksenne”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 22.
4. Jeffrey R. Holland, ”Kirkon lähettiläät”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 67.

PALVELUTYÖTÄ VAPAHTAJAN TAVALLA

Kun Jeesus lähti Jerikosta, kaksi sokeaa alkoi huutaa Hänelle: ”Armahda meitä, Herra!” –

Silloin Jeesus pysähtyi ja kutsui heidät luokseen. ’Mitä haluatte minun tekevän teille?’ hän kysyi.

He vastasivat: ’Herra, anna meille näkö silmiimme.’

Jeesuksen kävi heitä sääliksi.

Hän kosketti heidän silmiään, ja samassa niihin tuli näkö. Niin miehet lähtivät seuraamaan häntä.” (Matt. 20:30, 32–34.)

Mitä voimme oppia siitä, millä tavoin Vapahtaja kuunteli?

KUTSU TOIMIA

Mieti, kuinka aiot soveltaa näitä periaatteita siihen, miten palvelet. Kysy niiltä, joita palvelet, mitä he tarvitsevat. Kuuntele heidän vastaustaan

ja Pyhän Hengen innoitusta. Toimi kuulemasi pohjalta.

Palvelutyön periaatteiden tarkoituksena on auttaa meitä oppimaan, kuinka huolehtia toisistamme – niitä ei ole tarkoitus esittää sanomana. Kun opimme tuntemaan ne, jotka meille on osoitettu, Pyhä Henki innoittaa meitä tietämään, mitä sanomaa he saattaisivat tarvita huolenpitoimme ja myötätuntonne lisäksi.

MISSÄ MEITÄ TARVITTIIN

Wilfried ja Laura Eyi

Hengen kehotus muuttaa Brooklynin New Yorkissa johti meitä palvelemaan ja saamaan siunauksia, joita emme olisi koskaan osanneet kuvitella.

Vuonna 2013 asuimme Manhattanilla New Yorkissa Yhdysvalloissa. Rakastimme seurakuntaamme. Koska odotimme ensimmäistä lastamme, aloimme etsiä seurakunnan alueelta isompaa asuntoa. Löysimme yhden, joka vaikutti täydelliseltä, mutta se ei tuntunut oikealta.

Sinä keväänä Laurasta alkoi tuntua, että kenties meidän pitäisi muuttaa Brooklynin. Wil ei ollut niin varma. Emme tienneet mitään Brooklynista, ja Wil halusi asua lähellä sijoitustointintaan erikoistunutta pankkia, jossa hän oli töissä, jotta pitkien työpäivien vastapainoksi päivittäinen työmatka olisi lyhyt. Päätimme rukoilla asiasta ja kuunnella vastausta yleiskonferenssin aikana.

Kun katselimme puheita kannettava tietokoneelta yksiössämme, vanhin Stanley G. Ellis seitsemänkymmenen koorumista kertoi kokemuksen, joka hänellä oli ollut vaarnan johtokunnan jäsenenä. Hän sanoi, että perheet, jotka olivat muuttamassa hänen vaarnaansa Texasissa Yhdysvalloissa, kysyivät usein, mikä seurakunta olisi paras. Vain kerran 16 vuoden aikana eräs perhe kysyi,

mikä seurakunta tarvitsisi apua.¹

Hänen kertomuksensa kosketti meitä. Se oli vastaus rukouksiimme. Niinpä sen sijaan, että olisimme jääneet rakkaaseen seurakuntaamme, johon olimme kotiutuneet ja jossa oli suurenmoinen lastenhuone ja Alkeisyhdistys, me suhtauduimme vanhin Ellisin neuvon vakavasti ja rukoulimme, mihin meidän tulisi muuttaa.

Siihen aikaan palvelimme toimitustyöntekijöinä Manhattanin temppelessä New Yorkissa. Yksi työntekijöistä tunsu New York Cityn hyvin. Hän ehdotti kahta seurakuntaa, joissa hän ajatteli meidän voivan olla avuksi – *kumpikin Brooklynissa*.

Ensimmäinen seurakunta oli liian kaukana Wilin työpaikasta. Toinen oli lähempänä, ja kun vierailimme seurakunnan sakramenttikokouksessa, tunsimme löytäneemme oikean paikan. Monet jäsenistä olivat haitilaisia siirtolaisia. Koska Wil on Gabonista ja puhuu ranskaa, ajattelimme, että tämä seurakunta olisi meille hyvänä kotina.

Merkittäviä kokemuksia

Muutaman viikon kuluttua löysimme asunnon ja muutimme. Pian

Wil kutsuttiin palvelemaan monin merkittävin tavoin. Kielen ymmärtäminen vei jonkin aikaa, mutta hän tunsu, että häntä siunattiin niin että hän oppi nopeasti haitinkreolia tarpeeksi auttaakseen tulkkauksissa jäsenille kokouksissa ja puhutteluissa. Myös Laura sai siunauksen palvella monissa eri tehtävissä, ja pääsimme osallistumaan lähetystyöhön.

Yksi, johon ystävästyimme, oli nuori tutkija nimeltä Normil Romelus, joka oli tullut Haitista saamaan koulutuksen Yhdysvalloissa. Hän kävi kodissamme lähetyssaarnaajien kanssa, ja me autoimme hänen opettamisessaan ranskan ja kreolin kielillä. Kun Normil oli kastettu, tuimme häntä kirkon Pathway-ohjelmassa, missä hän tapasi tulevan vaimonsa. Wil oli kiitollinen saadessaan olla läsnä, kun heidät vihittiin avioliittoon Manhattanin temppelessä.

Tapasimme myös erään uskollisen sisaren, joka tuli Haitista New Yorkiin saamaan syöpähoitoja. Hänen käyntiensä aikana seurakuntaneuvosto teki kaikkensa auttaakseen häntä ja huolehtiakseen, että hänellä oli, mitä hän tarvitsi, kuten kyydit sairaalaan ja takaisin. Meidän siunauksenamme

oli tänä aikana palvella häntä ja vieraila hänen luonaan. Toivoimme, että kaikki olisi päättynyt paremmin, mutta hän menehtyi syöpään.

Nämä kaksi kokemusta kuvastavat sitä, mitä seurakunta teki ihmisten hyväksi – auttoi heitä ja kohotti heitä. Olemme kiitollisia näistä ja muista merkittävistä kokemuksista.

Millä on todella merkitystä

Opimme, että kun palvelemme Herraa ja Hänen lapsiaan, Hän huolehtii meistä. Kokemuksemme Brooklyniä säilyttämään oikean näkemyksen. Erityisesti ne auttoivat Wiliä piittaamaan vähemmän Wall Streetin suitsutuksesta ja muistamaan, millä on eniten merkitystä. Sijoituspankkitoiminnassa miltei kaikki työskentelevät sunnuntaisin. Wilin piti toisinaan tehdä töitä kotoa käsin, mutta Herra siunasi meitä niin, ettei Wilin tarvinnut koskaan sunnuntaisin mennä toimistolle.

Kun muutimme Brooklyniin, luulimme, että meidän lisäksi seurakunnassa olisi vain yksi toinen pienten lasten perhe. Mutta kaksi viikkoa muuttomme jälkeen seurakunnan

rajoja muutettiin ja seurakuntaan tuli useita muitakin nuoria perheitä.

Aiomme lopulta muuttaa Gaboniin. Tunnumme, että kokemuksemme Brooklyniä ovat osaltaan valmista neet meitä paremmin palvelemaan kirkkoa ja ihmisiä Afrikassa. Olemme kiitollisia siitä, että noudatimme

Hengen kehotusta muuttaa. Herra on siunannut meitä – ja edelleen siunaa meitä – tavoilla, joita emme olisi osanneet koskaan kuvitella. ■

Kirjoittajat asuvat nykyään Massachusettsissa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Ks. Stanley G. Ellis, "Herran tie ja tapa", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 36–38.

PAPPEUDEN SIUNNAUKSET ULOTETAAN KAIKILLE

Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan, ja Hän on valmistanut meille jokaiselle keinon palata Hänen luokseen.

Toimituksen huomautus: Harvoin jokin tapahtuma on niin merkittävä, että jokainen muistaa, missä oli kuullessaan siitä. Vuonna 1978 saadulla pappeutta koskevalla ilmoituksella oli sellainen vaikutus kokonaiseen pyhien sukupolveen. Käytettävissä olevan tilan puitteissa on mahdotonta tarkastella riittävästi tämän ilmoituksen historiaa tai sen syvällistä vaikutusta Jumalan perheeseen, mutta vietettäessä ilmoituksen saamisen 40. vuosipäivää Liahona-lehti on koonnut muutamia henkilökohtaisia kirjoituksia, joita edeltää seuraava lyhyt johdanto. Jos haluat yksityiskohtaisempaa tietoa, katso lisäaineistoluetteloa sivulla 21.

Mormonin kirjassa opetetaan, että ”kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia”, mukaan lukien mustat ja valkoiset, orjat ja vapaat, miehet ja naiset (2. Nefi 26:33). Koska Jumala rakastaa meitä kaikkia, Hän on valmistanut meille jokaiselle keinon palata Hänen luokseen (ks. Moos. 5:9; UK 3). Sen vuoksi kautta kirkon historian ihmisiä on kastettu riippumatta heidän rodustaan tai etnisestä taustastaan ja he ovat eläneet uskollisina myöhempien aikojen pyhinä.

Ensimmäinen presidenttikunta seisoo lokakuun 1978 yleiskonferenssissa, jolloin jäsenet hyväksyivät yksimielisesti asiakirjan Virallinen julistus 2. Pappeutta koskeva ilmoitus on siunnannut perheitä ja avannut mahdollisuuden temppelesiunausten saamiseen. Äärimmäisenä oikealla: Perhe kävelee Accran temppelein alueella Ghanassa. Accran temppeleli on yksi Afrikan kahdeksasta temppeleistä, jotka ovat toiminnassa tai rakenteilla tai joista on ilmoitettu.

VALOKUVA ENSIMMÄISESTÄ PRESIDENTTIKUNNASTA VUONNA 1978.
KIRKON HISTORIAN KIRJASTON LUVALLA

1800-luvun puolivälistä alkaen kirkko ei asettanut mustaihoisia afrikkalaista syntyperää olevia miehiä pappeuteen eikä sallinut mustaihoisten miesten tai naisten osallistua temppeleidaumenttiin tai sinetöimistöimituksiin.¹ Tiedossa ei ole asiakirjoja, joissa selitetäisiin, kuinka käytäntö sai alkunsa, ja vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista onkin tähdentänyt, että kaikki teoriat, joita esitetään yritettäessä selittää rajoituksia, ovat ”kansantarua”, jota ei pidä koskaan ylläpitää: ”Kuinka hyvää tarkoittavia nämä selitykset ovatkaan olleet, niin pidän niitä miltei kaikkia puutteellisina ja/tai väärinä. – – Me emme yksinkertaisesti tiedä, miksi tuo käytäntö – – oli olemassa.”²

Monet kirkon profeetat ja presidentit, muun muassa Brigham Young, olivat luvanneet, että koittaisi päivä, jolloin kaikki kelpolliset miehet saisivat pappeuden. Koska kirkon johtajat tiesivät näistä lupauksista ja näkivät mustaihoisten myöhempien aikojen pyhien uskollisuuden, niin 1900-luvun puolivälissä he anoivat ”kauan ja vakavasti – – rukoillen nöyrästi Herralta jumalallista ohjausta”³.

Ilmoitus Jumalalta

Se ohjaus tuli presidentti Spencer W. Kimballille (1895–1985) ”pitkällisen mietiskelyn ja rukouksen jälkeen pyhän temppelein pyhissä huoneissa”. Kesäkuun 1. päivänä 1978 Herra ilmoitti profeetalleen sekä ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenille, että oli ”koittanut kauan luvattu päivä, jolloin jokainen

Nuori mies opettaa koorumin kokouksessa Pariisissa Ranskassa, missä suurimpaan osaan seurakunnista kuuluu jäseniä hyvin monista maista eri puolilta maailmaa.

uskollinen, kelpollinen mies kirkossa voi saada pyhän pappeuden ja voiman käyttäen sen jumalallista valtuutta sekä nauttia rakkaidensa kanssa jokaisesta siunauksesta, joka siitä koituu, temppelesiunaukset mukaan luettuina”.⁴

Julkistaessaan tämän ilmoituksen ensimmäinen presidenttikunta lausui: ”Ilmoitamme vakaasti, että Herra on nyt ilmaissut tahtonsa siunataksaan kautta maailman kaikkia lapsiaan.”⁵

Seuraavassa yleiskonferenssissa ensimmäinen presidenttikunta esitti ilmoituksen kirkon jäsenille, jotka hyväksyivät sen ”Herran sanaksi ja tahdoksi” ja yksimielisesti antoivat tukensa asiakirjan Virallinen julistus 2 liittämiseksi pyhien kirjoitusten kaanoniin.

Ilmoituksen seuraus

Tällä ilmoituksella oli syvä vaikutus. Paitsi että Jumala oli ulottanut pappeuden ja temppelein siunaukset koskemaan kaikkia kelpollisia jäseniä etnisestä taustasta riippumatta, niin temppeleitoimitukset voitiin suorittaa myös kaikkien niiden puolesta, jotka ovat milloinkaan eläneet.

Ilmoituksen myötä tuli tilaisuuksia laajentaa lähetystyötä, ja jäsenmäärä kasvoi huomattavasti monien kansakuntien, sukujen, kielten ja kansojen keskuudessa.

Kirkon opetuksia

Herran työn jatkaessa leviämistä eri puolilla maailmaa kirkon jäsenet ovat saaneet nauttia entistä suuremman ykseyden aikakaudesta. Kun kirkon jäsenet ovat kasvavassa määrin tekemisissä monista kansallisuuksista ja kulttuureista olevien jäsenten kanssa, kirkon johtajat ovat tähdentäneet, kuinka tärkeää on rakastaa ja vahvistaa toinen toista ja välttää kaikenlaisia ennakkoluuloja ja rasismia.

”Meidän täytyy ottaa Jumalan lapset vastaan myötätuntoisesti ja jättää pois kaikki ennakkoluulot, mukaan lukien rasismi, seksismi ja nationalismi”, presidentti M. Russell Ballard, kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti, on sanonut. ”Sanottakoon, että me todellakin uskomme, että Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin siunaukset ovat jokaista Jumalan lasta varten.”⁶

Presidentti Russell M. Nelson on

opettanut puhuessaan Jumalan iankaikkisesta perheestä:

”Ainoastaan Jumalan todellisen isyyden ymmärtäminen voi saada meidät täysin ymmärtämään ihmisten todellista veljeyttä. Tuo ymmärrys herättää halua rakentaa yhteistyön siltoja syrjinnän muurien sijaan.”⁷

Kuljemme yhdessä eteenpäin

Vaikka emme tiedäkään kaikkea, niin jokainen meistä voi tietää joitakin asioita. Me voimme tietää, että Jumala rakastaa meitä ja että Hänellä on meille kaikille suunnitelma, niin että voimme olla yhtenäinen, iankaikkinen perhe. Me voimme tietää, että tämä on Herran palautettu kirkko ja että Hän johtaa sitä profeettojensa kautta. Omakohtainen todistus näistä

totuuksista voi auttaa meitä, kun kuljemme yhdessä eteenpäin niissä mahdollisuuksissa ja haasteissa, joita kohtaamme polullamme kohti Hänen kaltaisikseen tulemistä (ks. Moroni 7:48). ■

VIITTEET

1. Ks. ”Etninen tausta ja pappeus”, Evankeliumiaiheisia tutkielmia, lds.org/topics/race-and-the-priesthood?lang=fin&old=true.
2. Sivustolla ”The Mormons”, Jeffrey R. Hollandin haastattelu, 4. maaliskuuta 2006, pbs.org/mormons/interviews; ks. myös Dallin H. Oaks, artikkelissa ”Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban”, *Daily Herald*, 5. kesäkuuta 1988, s. 21.
3. Virallinen julistus 2.
4. Virallinen julistus 2.
5. Virallinen julistus 2.
6. M. Russell Ballard, ”Taival jatkuu!”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 106.
7. Russell M. Nelson, ”Opeta meille suvaitsevaisuutta ja rakkautta”, *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 68.

ILMOITUS MEIDÄN AIKAAMME VARTEN

Profeetat ja apostolit muistelevat vuonna 1978 annettua ilmoitusta.

Toimituksen huomautus: Presidentti Thomas S. Monson oli viimeisin elossa ollut apostoli, joka oli huoneessa, kun Jumala ilmoitti ensimmäiselle presidenttikunnalle ja kahdentoista apostolin koorumille, että oli tullut aika, jolloin pappeuden siunaukset ulotettaisiin kaikille kelvollisille jäsenille etniseen taustaan katsomatta. Tässä on muutamia lyhyitä kertomuksia neljältä johtavalta veljeltä, jotka olivat paikalla sinä päivänä.

Tavoittelu

Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985)
kirkon 12. presidentti

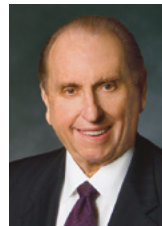
”Päivästä toiseen menin yksin hyvin syvällisellä ja vakavalla mielellä temppe-
lin ylähuoneisiin, ja siellä avasin sydä-
meni ja tarjouduin tekemään kaikkeni
asian etenemisen hyväksi. Halusin tehdä

sen, mitä [Jumala] halusi. – –

Meillä oli ihmeellinen kokemus, kun Herra osoitti selvästi, että oli tullut aika, jolloin kaikki kelvolliset miehet ja naiset kaikkialla voivat olla kanssaperillisiä ja saada osakseen evankeliumin täydet siunaukset. Vapahtajan erityisenä todistajana haluan teidän tietävän, että olen tuntenut olevani hyvin lähellä Herraa ja taivaallista Isäämme käydessäni lukuisia kertoja temppe-
lin ylähuoneissa ja ollessani siellä joinakin päivinä useita kertoja yksin. Herra teki minulle erittäin selväksi sen, mitä oli määrä tehdä.”

Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, 2006, s. 255–256.

Rukous

Presidentti Thomas S. Monson (1927–2018)
kirkon 16. presidentti

”Ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin kokoontumisen päätteeksi pidimme alttarin ääressä [temppe-
lissä] erityisen rukouksen, jonka lausui
presidentti Kimball. Hän pyysi hartaasti

Herralta valoa ja tietoa tästä asiasta, jolla on niin kauaskantoisia seurauksia. Veljille oli suuren lohdun lähteenä kuulla hänen nöyrät pyyntönsä hänen tavoitellessaan johdatusta ylevässä kutsumuksessaan. – –

Myöhemmin ensimmäinen presidenttikunta ilmaisi kiittolisuutta siitä, että ’se rauhan ja ykseyden henki, joka vallitsi kokouksessa – –, oli hienointa, mitä oli koskaan ollut, ja että se [oli] todiste siitä, että Herra oli mieltynyt keskusteluamme.’ – –

Se oli riemullinen hetki, sillä olimme kuulleet Herran profeetan julistavan Herran ilmoituksen tätä aikaa varten.”

Julkaisussa Heidi S. Swinton, To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson, 2010, s. 393.

Diakonit Manausissa Brasiliassa jakavat sakramenttia. Vuonna 1978 saadun ilmoituksen ansiosta kelvolliset pappeudenhaltijat kaikista etnisistä taustoista voivat toimittaa pappeuden toimituksia.

Ilmoitus

Vanhin Bruce R. McConkie (1915–1985) kahdentoista apostolin koorumista
”Sallimuksessaan Herra vuodatti Pyhän Hengen ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista ylle. – – Ilmoitus tuli kirkon presidentille. Se tuli myös jokaiselle yksittäiselle läsnäolijalle. Koolla

oli kymmenen kahdentoista neuvoston jäsentä ja kolme ensimmäisestä presidenttikunnasta. Tuloksena oli, että presidentti Kimball tiesi ja jokainen meistä tiesi muista ihmisistä riippumatta, meille annetun suoran ja henkilökohtaisen ilmoituksen kautta, että nyt oli koittanut aika ulottaa evankeliumi ja kaikki sen siunaukset ja kaikki sen velvoitteet, kuten pappeus ja Herran huoneen siunaukset, kaikkiin kansakuntiin, kulttuureihin ja rotuihin kuuluville, mukaan lukien mustaihoiset. Ei ollut minkäänlaista epäilystä siitä, mitä oli tapahtunut tai mikä sana ja sanoma oli saatu.”

”All Are Alike unto God” [Kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia], Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 18. elokuuta 1978, s. 4, speeches.byu.edu.

Varmuus

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) kirkon 15. presidentti

”Huoneessa vallitsi harras ja pyhä henki. Minusta tuntui ikään kuin taivaan valtais-
tuimen ja polvillaan rukoilevan Jumalan profeetan ja hänen kanssaan olevien veljien välille olisi avautunut kanava.

Jumalan Henki oli läsnä. Ja Pyhän Hengen voimasta tuolle profeetalle tuli varmuus siitä, että se asia, josta hän rukoili, oli oikein, että aika oli koittanut ja että nyt pappeuden ihmeelliset siunaukset tulisi antaa kelvollisille miehille kaikkialla syntyperästä riippumatta.

Jokainen mies tuossa piirissä tiesi saman asian Pyhän Hengen voimasta. – –

Yksikään meistä tuossa tilaisuudessa läsnä olleista ei ollut enää koskaan aivan entisensä sen jälkeen. Eikä myöskään kirkko ole ollut aivan sama.”

”Priesthood Restoration”, *Ensign*, lokakuu 1988, s. 70.

Kuuntele, kun presidentti Kimball ja presidentti Hinckley muistelevat tähän ilmoitukseen liittyvää kokemustaan osoitteessa lds.org/go/061816.

**Vanhin
Edward Dube**

seitsemänkymmenen
koorumiasta

SIUNATTUJA KAIKIN MAHDOLLISIN TAVOIN

Kuinka tämä ilmoitus on siunannut minua, perhettäni ja kirkkoa Afrikassa.

Toimituksen huomautus: Vaikka vuonna 1978 saatu ilmoitus poisti rajoituksia siitä, kenellä voi olla pappeus, monet jäsenet ovat pyrkineet ymmärtämään, miksi Jumala alun perin salli nuo rajoitukset. Tässä artikkelissa vanhin Dube kertoo tähän kysymykseen liittyvän omakohtaisen kokemuksen.

Kuulin ensimmäisen kerran rajoituksesta, joka koski mustaihoisten miesten pappeuden saamista, ollessani

lähetystyössä. Menin kasteelle vuonna 1984, jolloin rajoitusta ei enää ollut. Kaksi vuotta myöhemmin sain kutsun palveluun Johannesburgin lähetyskentällä Etelä-Afrikassa.

Kun meidät oli osoitettu palvelemaan Bulawayossa Zimbabwessa, toverini vanhin Francis Jack ja minä vierailimme erään vähemmän aktiivisen sisaren luona. Hänen aviomiehensä oli teologian professori ja kuului erääseen toiseen kirkkoon. Mies kysyi meiltä, miksi

pappeus oli evätty mustaihoisilta afrikkalaista syntyperää olevilta miehiltä. Hän sanoi monia asioita, jotka vaivasivat mieltäni – asioita, joista en ollut kuullut aiemmin. Kun lähdin siitä huoneesta, mieleni oli hyvin raskas ja hyvin lannistunut.

Vanhin Jack ja minä pyöräilimme takaisin asunnollemme sanomatta sanaakaan. Kun saavuimme sinne, hän katsoi minua ja sanoi: ”Vanhin Dube, mikä sinua vaivaa? Näytät järkyttyneeltä.”

”Etkö kuullut, mitä hän sanoi?” vastasin. ”Miten se oli mahdollista?”

”Vanhin, uskotko sinä, että taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmestyivät nuorelle Josephille?”

”Kyllä”, vastasin. ”Mutta miten se liittyy tähän?”

”Se liittyy tähän kaikin tavoin”, vanhin Jack vastasi. ”Me uskomme ilmoitukseen, emmekö vain?”

Mietin hänen sanojaan ja sitä, mitä professori oli sanonut. Sinä yönä heräsin keskellä yötä. Tunsin itseni onnelliseksi ja levolliseksi.

Vastaus evankeliumin jokaiseen kysymykseen liittyy siihen, mitä tapahtui vuonna 1820. Tieto siitä, että taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmestyivät Joseph Smithille, tarkoittaa sitä, että hän oli profeetta ja että tämä on Herran kirkko. Jos taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmestyivät nuorelle Josephille, niin silloin kaikki evankeliumin periaatteet ja kysymykset asettuvat kohdalleen. Tämä on ilmoituksen kirkko, ja Herra ilmoittaa tiettyjä menettelytapoja tiettyinä aikoina palvelijoilleen profeetoille. Juuri tämä sai mieleni levolliseksi.

Aloin hyppiä innoissani ja herätin toverini huutaen: ”Kyllä, kyllä! Olet oikeassa, vanhin Jack! Taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmestyivät nuorelle Josephille! Tämä on Herran kirkko!”

Nuoria käymässä temppelissä Prestonissa Englannissa. Vuonna 1978 saadun ilmoituksen jälkeen temppelitoimitukset ovat olleet kaikkien niiden saatavilla, jotka ovat milloinkaan eläneet maan päällä.

Tämän rajoituksen poistaminen on siunannut jäseniä kaikkialla Afrikassa. Pappeus on siunannut minua ja perhettäni kaikin mahdollisin tavoin. Minulle suurena voiman lähteenä ovat olleet temppelin siunaukset – siunaus tietää, että me elämme yhdessä perheemme kanssa iankaikkisesti.

Mahdollisuus saada pappeus on siunannut Afrikkaa. Ihmiset täällä ovat jo valmiiksi onnellisia ja myönteisiä, mutta evankeliumi on lisännyt sitä. Afrikassa perheet ovat hyvin tärkeitä. Niinpä temppeliä pidetään suurena siunauksena. Kirkko kasvaa täällä hyvin nopeasti.

Jäsenet täällä kuuntelevat Jumalan tahtoa, ja me menemme ja teemme sen. Tämä on siunannut jäseniä. Aikana, jolloin joillakin alueilla Afrikassa työttömyys on 90 prosenttia, jäsenillämme tuntuu menevän hyvin, koska he ovat omavaraisia. Pappeus ja pappeusjohtajilta saatu ohjaus ovat siunanneet meitä.

Olen kiitollinen taivaalliselle Isälle ja Jeesukselle Kristukselle siitä, että saan olla pappeudenhaltija ja että pappeus on siunannut omaa elämäni, ja siitä, kuinka se on siunannut jäseniä kaikkialla Afrikan mantereella. ■

Vanhin Edward Dube syntyi Zimbabwessa, ja hänellä ja hänen vaimollaan Naumella on neljä lasta.

PAPPEUS SUURESSA ARVOSSA

Charlotte Acquah

Kuinka vuonna 1978 annettu ilmoitus on siunannut minua ja perhettäni.

Toimituksen huomautus: Ilmoituksen vaikutukset eivät jääneet siihen, että kaikkien rotujen kelvollisia miehiä asetettiin pappeuteen. Se ulotti kaikille ihmisille kaikki pappeuden siunaukset, mukaan lukien temppelitoimitusten ja -liittojen etuoikeudet ja velvoitteet. Charlotte Acquah, varhainen kirkon jäsen Ghanassa, kertoo, millä tavoin ilmoitus on siunannut koko hänen perhettään. Hän on muun muassa nähnyt, kuinka kirkko perustettiin Afrikassa virallisesti, hän on saanut kotiinsa pappeudenhaltijan ja tullut sinetöidyksi perheenä temppelissä.

Kuulin kirkosta ensimmäistä kertaa, kun äitini liittyi veli Joseph W. B. Johnsonin ryhmään vuonna 1968.¹ Olin suunnilleen kymmenvuotias. Isäni liiketoiminta oli heikentynyt vuoden 1966 vallankaappauksen myötä, ja perheeni

eli vaikeita aikoja. Niinpä äitini katsoi viisaaksi etsiä hengellistä apua.

Ennen vuonna 1978 annettua ilmoitusta kirkko oli epävirallinen, koska pappeutta ei ollut vielä annettu mustaihoisille. Ilmoituksen jälkeen kirkko voitiin perustaa pappeuden valtuudella. Minut kastettiin 24. helmikuuta 1979.²

Kesti kaksi vuotta, kun mieheni tutki kirkkoa – ja hieman väitteli siitä – ennen kuin hän liittyi kirkkoon. Viimein vuonna 1980 hänet kastettiin, ja sitten hän sai pappeuden. Hänestä tuli hyvin tyyni ihminen, niin että hänen omat sukulaisensa eivät voineet uskoa, miten hän oli muuttunut. Hän suhtautui varoen hänellä

olevaan pappeuteen, ja hän halusi myös varmistaa tekevänsä aina oikein Herran edessä. Hän sanoo, että ilman pappeutta hän olisi tavoitellut ihmisten kunniaa ja suosiota. Mutta pappeuden avulla hän huomasi, että tärkeimpiä asioita ovat oma avioliitto, oma koti, oma perhe ja muiden palveleminen.

Meillä päin maailmaa perheen isällä on sananvalta. Mutta me emme käytä pappeutta sillä tavoin. Me istumme yhdessä perheneuvostoon. Perheen isä auttaa vaimoan ja lapsiaan ymmärtämään, että se, mitä hän opettaa heille, on oikein.

Mies, joka on kirkon jäsen, palvelee vaimoan sen sijaan että hänen vaimonsa palvelisi häntä. Se tuo heidän välilleen rakkautta ja rauhaa.

Ensimmäinen kerta, jolloin näin mieheni siunaavan sakramentin, tapahtui ”jäädetyksen” aikana, koska pidimme silloin sakramenttikokouksemme omassa kodissamme.³ Sinä aikana meistä tuntui oikein suurenmoiselta, kun hänellä oli pappeus. Kenenkään ei

tarvinnut tulla kotiimme siunaamaan meille sakramenttia. Hän teki sen. Se oli meistä erityistä ja aivan ihanaa.

Ensimmäinen kerta, kun luin kirjoituksia siitä, ettei mustaihoisille annettu pappeutta, tapahtui ”jäädetyksen” aikana, kun kirkon vastainen kirjallisuus alkoi tulla julki-suuteen. Se ei minua paljoakaan häirinnyt, koska tiesin, että kirkko on totta. Meille opetetaan, ettei meidän pidä turvautua kehenkään vaan keskittää elämämme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitusuhriinsa. Niinpä juuri siihen uskonni keskittyy.

Joulukuun 17. päivänä 1996 me pääsimme mene-mään Johannesburgin temppeleihin Etelä-Afrikassa. Olin innoissani, varsinkin kuullessani, että ensimmäinen lapsemme, poikavauva, joka oli kuollut vain muutaman lyhyen päivän jälkeen, sinetöitäisiin meihin. Luulin hänen olevan kuollut ja poissa, vaikka tiesinkin hänen olevan viaton. Mutta sitten se, että hänet sinetöitiin meihin, oli hengellinen kokemus, jota en tule koskaan unohtamaan.

Niinpä kun ihmiset kysyvät minulta, kuinka monta lasta meillä on, kerron heille, että meillä on kahdeksan lasta. He kysyvät: ”Kuinka?” Vastaan: ”Niin, ensimmäinen on odottamassa meitä, joten meidän täytyy olla kuuliaisina Jumalan käskyille ja elää niiden mukaan, jotta voimme mennä takaisin ja olla yhdessä perheenä.”

Pappeus on Jumalan voima. Olen saanut hyvin monia siunauksia pappeuden avulla. Tunnen aina ilahtuvani ja kohottuvani, kun lapset pyytävät pappeuden siunausta isältään. Silloin tiedän, että he luottavat häneen ja he luottavat siihen, että taivaallinen Isä toimii heidän isänsä kautta, jolla on pappeus. Me pidämme kodissamme pappeutta suuressa arvossa. Nyt kolme pojistamme on naimisissa, ja he käyttävät pappeutta perheessään.

Tiedän, että pappeus on tosi, koska se on Jumalan voima, ja se on elävä voima, koska taivaallinen Isä elää. Hän on antanut osan siitä voimasta miespuolisille lapsilleen maan päällä. Me naiset saamme osamme

pappeudesta. Pidän sitä suuressa arvossa. Pappeus on auttanut perhettämme, ja se auttaa meitä edelleenkin. ■

Kirjoittaja asuu Central-hallintoalueella Ghanassa.

VIITTEET

1. Ghanassa 1960-luvun keskivaiheilla Joseph William Billy Johnson sai Mormonin kirjan, Opin ja liitot sekä Kallisarvoisen helmen ja tunsin, että hänen piti perustaa epävirallisia kirkon seurakuntia.
2. Lähetysaarnaat lähetettiin Ghanaan ensimmäisen kerran virallisesti marraskuussa 1978.
3. Kesäkuun 14. päivänä 1989 Ghanan hallitus karkotti lähetysaarnaat ja kielsi kirkon toiminnan mutta salli jäsenten pitää jumalanpalveluksia kodeissaan. Puolitoista vuotta myöhemmin hallitus ilmaisi tyytyväisyytensä siihen, että kirkko opettaa jäseniä olemaan kuuliaisina valtion laeille ja edistää rotujen välistä sopusointua, ja 1. joulukuuta 1990 Ghana salli kirkon jälleen jatkaa toimintaansa.

LÖYDÄ LISÄÄ INTERNETISTÄ

- Aihetta tarkastellaan syvällisemmin evankeliumiaiheisessa tutkielmassa nimeltä ”Etninen tausta ja pappeus” osoitteessa lds.org/topics/race-and-the-priesthood?lang=fin&old=true.
- Lue muutamien mustaihoisten jäsenten voimallisista kokemuksista. Heidän omakohtaiset kertomuksensa osoittavat, kuinka vuonna 1978 annettu ilmoitus vaikuttanut heidän elämäänsä ja heidän kääntymykseensä:
 - Charlotte ja William Acquah (Ghana), Helvécio ja Rudá Martins (Brasília) sekä Joseph ja Toe Freeman (USA) artikkelissa ”Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2” [Näin heidän uskollisuutensa – Virallinen julistus 2] osoitteessa lds.org/go/061820a.
 - George Rickford (Englanti) artikkelissa ”I Will Take It in Faith” [Otan sen vastaan uskossa] osoitteessa lds.org/go/061820b.
 - Victor Nugent (Jamaika) artikkelissa ”It Was the Truth!” [Se oli totuus!] osoitteessa lds.org/go/061820c.
- Katso kuvia ja videonauhoitusta ensimmäisistä Länsi-Afrikkaan lähetetyistä lähetysaarnaista, jotka löysivät satoja kasteelle valmiita ihmisiä, osoitteessa lds.org/go/061820f.

Vanhurskaan isän vaikutus

*Turvautumalla vanhurskaksiin
isähahmoihin ja taivaalliseen Isääni opin,
mitä on todellinen isänä oleminen.*

Megan Warren

Kun vartuin, minulla ei ollut maallista isää elämässäni tutustuttamassa minua siihen, millaista rakkautta taivaallinen Isäni tuntee minua kohtaan. Sen sijaan havainnoin muita miehiä, jotka säteilivät Hänen rakkauttaan ja olivat esimerkkinä todellisesta isänä olemisesta. Presidentti James E. Faust (1920–2007), toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, opetti: ”Ylevä isänä oleminen antaa meille pilkahduksen taivaallisen Isämme jumalallisista ominaisuuksista.”¹ Monien isähahmojen – kuten sukulaisten, kirkon johtajien, pyhien kirjoitusten vanhurskaiden miesten ja jopa uutterien kotiopettajien – esimerkin välityksellä opin taivaallisen Isän luonteesta ja niistä ylevistä ominaisuuksista, joita maalliset isät voivat omaksua ollakseen Hänen kaltaisiaan. Lopulta pystyin kääntämään sen sydämen murheen, jota tunsin, kun minulla ei ollut maallista isää, riemuksi siitä läheisestä suhteesta, jonka voisin saada taivaallisen Isäni kanssa.

Vakaa ja tukea antava

Isämme taivaassa on muuttumaton. Luemme, että Hän ”on sama eilen, tänään ja ikuisesti” (Morm. 9:9). Olen havainnut, että ylevä maallinen isä noudattaa taivaallisen Isän esimerkkiä olla horjumaton. Ylevä isä pitää sanansa kaikessa. Hän ymmärtää, että johdonmukaisuus auttaa hänen lapsiaan tuntemaan turvaa ja rakkautta, ja hän on läsnä sekä kriisin että ilon hetkinä.

VALOKUVA KIRJOITTAJASTA JA HÄNEN AVIOUMIEHESTÄÄN JA TYTTÄRENSÄÄN JESSE WARREN

Taivaallinen Isämme ymmärtää myös, miten kovaa työtä vaaditaan, jotta on kelvollinen asumaan Hänen luonaan iankaikkisesti. Hän tuntee jokaisen meistä nimeltä, ja Hän sallii meidän kokea haasteita jalostaakseen meitä. Myös ylevä maallinen isä sallii lastensa aika ajoin ponnistella, koska hän tietää, että haasteet tuovat kasvumahdollisuuksia.

Aviomieheni on lahjakas kamppailulajeissa. Häntä on opettanut hänen isänsä, ja hän kertoo usein, että hänen isänsä oli tiukempi häntä kohtaan kuin muita oppilaita kohtaan. Hänen isänsä kurinpito auttoi häntä vahvistumaan ja edistymään nopeammin. Taivaallisen Isämme tavoin ylevä maallinen isä kannustaa lapsiaan tekemään parhaansa tarjoten samalla voimaa, rakkautta ja tukea.

Teoilla ei ole loppua

Taivaallisen Isämme työ on iankaikkista eikä sillä ole loppua (ks. Alma 12:25–33). Samalla tavoin ylevän maallisen isän työlläkään ei ole koskaan loppua. Ylevä isä tekee jatkuvasti hyviä tekoja ja pyrkii vanhurskauteen. Hän on luotettava ja rehellinen noudattaessaan Jumalan käskyjä. Hän siirtää itsekkäät pyrkimykset syrjään perheensä hyväksi. Asiakirjassa ”Perhe – julistus maailmalle” elävät profeetat ovat opettaneet, että ”jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta”². Tähän sisältyy paitsi fyysinen suojeleminen myös hengellinen suojeleminen. Ylevä isä johtaa esimerkillään ja tarjoaa rakkautta ja neuvoja lapsilleen. Tarvittaessa hän myös varoittaa hengellisestä vaarasta.

Voimaannuttava perheen ja suvun kertomus

New York Times -lehden artikkelissaan ”The Stories That Bind Us” [Kertomukset, jotka yhdistävät meitä] Bruce Feiler esittää katsauksen tutkimuksiin perheen heikkenemisestä. Näissä tutkimuksissa psykologit huomasivat, että lapset, joissa oli eniten sinnikkyyttä, olivat kuulleet voimaannuttavaa perheen ja suvun kertomusta, mikä auttoi heitä tuntemaan, että he kuuluivat johonkin suurempaan. ”Jos haluatte onnellisemman perheen”, Feiler sanoo, ”luokaa, hiokaa ja kertokaa yhä uudelleen kertomus perheenne myönteisistä hetkistä ja kyvystänne nousta ylös vaikeista tilanteista. Jo pelkästään

näin toimiminen voi lisätä todennäköisyyttä sille, että perheenne kukoistaa monien tulevien sukupolvien ajan.”³

Esimerkki tästä nähdään luvussa Moos. 1. Mooses sai voimaa siitä, että hän tunsii Jumalan suunnitelman ja oman jumalallisen identiteettinsä. Kun Saatana tuli kiusaamaan Moosesta, tämä vastasi sinnikkäästi: ”Kuka sinä olet? Sillä katso, minä olen Jumalan lapsi, hänen Ainosyntyisensä kaltainen; mutta missä on sinun kirkkautesi, että sinua palvelisin?” (Moos. 1:13.) Sitten Mooseksella oli jopa rohkeutta käskä Saatanaa poistumaan.

Ylevä maallinen isä antaa lapsilleen voimaa muistuttamalla heitä heidän jumalallisesta identiteetistään Jumalan henkilapsina. Omalla hyvällä esimerkillään hän auttaa vahvan perheen luomisessa, ja hän pitää huolen siitä, että hänen lapsensa osallistuvat siihen. Tämä antaa hänen lapsilleen voimakkaan tarkoituksen tunteen ja varmuutta siihen, että he voivat onnistua.

Etsin ylevää aviomiestä

Kun seurustelin, etsin iankaikkista kumppania, josta tulisi ylevä isä. Koska vartuin ilman tällaista esimerkkiä lapsuudessa, minun oli vaikeampi tietää, mitä kaikkia luonteenpiirteitä ylevällä maallisella isällä tulisi olla. Olin pettynyt, kun patriarkallisessa siunauksessani ei annettu yksityiskohdaisempia ohjeita henkilöstä, jonka kanssa taivaallinen Isä halusi minun menevän naimisiin. Siinä sanottiin vain, että minun tulisi etsiä joku, joka voisi viedä minut temppeleihin. Mutta tämäkin näennäisen yksinkertainen ohje tuntui haasteelliselta. Vaikka minulla oli joitakin myönteisiä seurustelukokemuksia, kannoin usein huolta siitä, että joko oikeanlaista miestä ei todellisuudessa ollut olemassakaan tai sitten minun oli tarkoitus kärsiä loputonta sydämen koetusta.

Kokemusperäisestä ahdistuksestani huolimatta rukoilin edelleen aviomiestä, joka olisi vanhurskas isä lapsilleni, joka rakastaisi heitä ja pysyisi läsnä heidän elämässään. Uskollisen äitini tavoin tiesin, että tapahtuipa mitä tahansa, voisin turvautua iankaikkisen Isäni tukeen.

Yllätyksekseni ja ilokseni rukouksiini vastattiin taivaallisen Isän täydellisen ajoituksen mukaisesti. Minulle on parantavaa havainnoida aviomieheni rakastavaa esimerkkiä siitä, millainen isän tulisi olla. Olen kiitollinen, että hän noudattaa profeettojen ja apostolien antamaa esimerkkiä ja että hän haluaa kunnioittaa ja rakastaa minua

Kirjoittajan vesivärimaalaus aviomiehestään ja tyttärestään. Hänet innoitti taiteen pariin hänen kotiopettajansa – yksi hänen elämänsä isähahmoista.

epäitsekästä. Hänen esimerkkinsä rakastavana aviomiehenä siunaa myös lapsiamme. Sydämeni on täynnä kiittollisuutta hänen uskollisuudestaan läpi koetusten, hänen esimerkistään tehdä lujasti työtä, hänen kelvollisuudestaan käyttää pappeutta ja siitä puhtaasta, horjumattomasta rakkaudesta, jota hän osoittaa nuorena isänä.

Isät ympärillämme

Sellaisen miehen vaikutukselle, joka Mooseksen tavoin ymmärtää, kuka hän on, ei ole mitään rajoja. Sisar Sheri Dew, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen entisessä ylimmässä johtokunnassa, opetti, että kaikki naiset, jotka hoivaavat, täyttävät äitiyden tehtävää, vaikka he eivät olisi-kaan vielä äitejä. ”*Me olemme kaikki äitejä Israelissa*”, hän todisti, ”ja tehtävämme on rakastaa ja auttaa johdattamaan nousevaa polvea kuolevaisuuden vaarallisia katuja pitkin.”⁴ Miehet, jotka ovat vanhurskaita esimerkkejä, täyttävät tehtävän olla isiä Israelissa, ja heidän hyveellinen esimerkkinsä voi ulottua heidän omaa perhettään laajemmalle.

Lapsuuden haasteiden jälkeen olen varma siitä, että taivaallinen Isä tiesi täsmälleen, mitä tarvitsin pystyäkseen luottamaan iankaikkiseen kumppaniini. Hän asetti

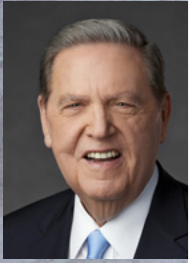
elämäni monia vankkumattomia esimerkkejä isänä olemisesta. Näitä olivat vanhurskas isoisäni, joka rakasti Herraa, ja uuttera kotiopettajamme, joka – ymmärtäen perheeni taloudelliset rajoitukset – otti minut oppilaaksi ateljeehensa ja innoitti minua ammatillisessa mielessä kulkemaan jäljissään. Ollessani nuori aikuinen sain osakseni taivaallista parantumista myös sen odottamattoman siunauksen myötä, että sain vanhurskaan isäpuolen, joka suhtautui kärsivällisesti epäröintiini luottaa isähahmoon ja joka osoitti minua kohtaan jatkuvasti ystävällisyyttä.

Näiden isähahmojen vanhurskaan vaikutuksen myötä olen löytänyt toivoa, parantumista ja iloa. Olen kiittollinen kaikille miehille, jotka noudattavat taivaallisen Isämme antamaa esimerkkiä ja pyrkivät olemaan esimerkkinä ylevästä isänä olemisesta. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Ks. James E. Faust, ”Minä nostan kunniaan ne, jotka minua kunnioittavat”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 54.
2. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2017, s. 145.
3. Bruce Feiler, ”The Stories That Bind Us”, *New York Times*, 15. maaliskuuta 2013, nytimes.com.
4. Sheri L. Dew, ”Emmekö me kaikki ole äitejä?”, *Liahona*, tammikuu 2002, s. 113.

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**

kahdentoista apostolin
koorumista

KANNAMME

toistemme kuormia

Puheesta, joka pidettiin MAP-perhepalvelujen työntekijöille kesäkuussa 2017. Vanhin Holland muokkasi tämän version laajemmalle yleisölle.

Apostoli Pietari kirjoitti, että Jeesuksen Kristuksen opetuslasten tulee jakaa toistensa ilot ja surut (ks. 1. Piet. 3:8). Monet teistä täyttävät tämän käskyn kunniakkaasti ja ihailtavasti elämäne jokaisena päivänä. Myötätunnon tarve on nykyään epäilemättä yhtä suuri kuin koskaan aiemmin. Tämänhetkisten tietojen mukaan vuosittain suunnilleen joka viides aikuinen Yhdysvalloissa (43,8 miljoonaa) kärsii mielenterveyden häiriöstä.¹ Pornografia rehoittaa, niin että yhdelläkin verkkosivulla on ollut yli 23 miljardia käyntiä pelkästään vuonna 2016.² ”Yhdysvalloissa kahden vanhemman kotitalouksien lukumäärä on [jyrkässä] laskussa, kun taas avioerojen, – – yhdessä asuvien [ja avioliiton ulkopuolella syntyneiden lasten] lukumäärät ovat nousussa. – – Nykyään vähintään neljä lasta kymmenestä syntyy naisille, jotka ovat naimattomia tai asuvat avoliitossa.”³

Jotta meitä voitaisiin kutsua Vapahtajan kansaksi ja jotta voimme kuulua Hänen kirkkoonsa, meidän täytyy olla ”halukkaita kantamaan [toistemme] kuormia, jotta ne olisivat keveitä; niin, ja [olemaan] halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla” (Moosia 18:8–9).

Jonkun toisen kuorman kantaminen on mielestäni yksinkertainen mutta voimallinen määritelmä Jeesuksen

Emme kenties pysty muuttamaan taivalta, mutta voimme pitää huolen siitä, ettei kukaan kulje sitä yksin. Varmastikin juuri sitä tarkoitetaan toinen toisemme kuormien kantamisella.

Kun pyrimme nostamaan jonkun toisen kuormaa, me olemme pelastajia Siionin vuorella – vertauskuvallisesti saatamme itsemme sopusointuun maailman Lunastajan ja Hänen sovituksensa kanssa.

Kristuksen sovituksesta. Kun pyrimme nostamaan jonkun toisen kuormaa, me olemme pelastajia Siionin vuorella (ks. Ob. 21). Vertauskuvallisesti me saatamme itsemme sopusointuun maailman Lunastajan ja Hänen sovituksensa kanssa. Me parannamme niitä, joiden mieli on murtunut, julistamme vangituille vapautusta ja kahlituille kahleitten kirpoamista (ks. Jes. 61:1).

Jumalallinen empatia

Käsitellään vielä hetki tätä Kristuksen sovitusta. Mikäli ymmärrän tämän opin oikein, niin kokiessaan sovituksen Jeesus Kristus kohtasi – ja kantoi – sijaistyönä koko ihmiskunnan syntien, murheiden, huolien ja kyynelten taakan Adamista ja Eevasta aina maailman loppuun asti. Niin tehdessään Hän itse ei tosiasiallisesti tehnyt syntiä, mutta Hän tunsi syntiä tehneiden tunteman tuskan ja seuraukset. Hän ei henkilökohtaisesti kokenut avioliiton kariutumista, mutta Hän tunsi sen kokevien tunteman tuskan ja seuraukset. Hän ei henkilökohtaisesti kokenut raiskausta tai skitsofreniaa tai syöpää tai lapsen menettämistä, mutta Hän tunsi sellaista kokevien tunteman tuskan ja seuraukset, ja niin edelleen, mitä tulee kaikenlaisiin elämän kuormiin ja särkyneisiin sydämiin.

Tämä näkemys siitä, kuinka sovitus toimii, esittää sen ainoan todellisen jumalallisen esimerkin *empatiasta*, jonka maailma on koskaan tuntenut. Mikään sana ei ilmiselvästikään tee oikeutta tälle maailmankaikkeuden merkittävimmälle teolle, mutta minulla ei tällä hetkellä ole parempaakaan korviketta, joten käytän sitä.

Empatia määritellään seuraavasti: ”Jonkun toisen henkilön aiempien tai tämänhetkisten tuntemusten,

ajatusten tai kokemusten ymmärtämistä – ja niiden kokemista tämän puolesta.”⁴ Kuten on jo tuotu esiin, tämä on itse asiassa verrattain hyvä lausunto sovitusprosessista, varsinkin jos lisäämme ”aiempiin” ja ”tämänhetkisiin” myös ”tulevat”.

Me kaikki tiedämme, että liian monet Jumalan lapset kärsivät hiljaa ja yksin. Otetaan esimerkiksi eräs nuori mies, joka kirjoitti minulle ilmaisten todistuksensa merkittävän selkeässä kirjeessä mutta lisäsi sitten, että hänen sydämensä särkyi, koska samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä tuntevana henkilönä hän ei näe mitään täyttymystä tai tulevaa iloa omalla kohdallaan:

”Joudun kohtaamaan koko elämäni ajan yksinäisiä öitä ja ankeita aamuja. Osallistun nuorten naimattomien aikuisten seurakuntani toimintaan uskollisesti, ja joka viikko lähdän kirkosta tietoisena siitä, etten pysty koskaan todella kuulumaan joukkoon. En voi koskaan opettaa poikaani ajamaan polkupyörällä. En voi koskaan tuntea sitä, kun pieni tyttöni pitelee kiinni sormestani opetellessaan kävelemään. En voi koskaan saada lastenlapsia.

Tulen kotiin tyhjänä asuntoon päivä toisensa jälkeen, kuukausi toisensa jälkeen, vuosikymmen toisensa jälkeen turvanani vain Kristukseen kohdistuva toivoni. Toisinaan ihmettelen, miksi Hän on tehnyt tämän minulle ja pyytää minulta niin mahdottomalta tuntuvaa uhrausta. Itken öisin, kun kukaan ei näe. En ole kertonut kenellekään, en edes vanhemmilleni. He ja ystäväni – torjuisivat minut, jos tietäisivät, aivan kuten he kaikki ovat torjuneet ne, jotka ovat kulkeneet tätä tietä minun edelläni. Elän elämäni marginaalialueella. Vaihtoehtona minulla on joko se, että minua ahdistellaan ja vältellään, koska olen naimaton, tai minua säälitään ja minut

sivuutetaan, koska olen kertonut syyn. Edessäni hämmöittävä elämä näyttää hyvin pitkältä. Eikö Gileadissa ole balsamia?”⁵

Kun joku tuntee näin suurta tuskaa ja toivottomuutta, näin suurta epätoivoa, niin yksi asia, joka meidän varmasti-kin pitäisi yrittää antaa hänelle, on varmuus siitä, ettei hän ole yksin. Meidän tulisi järkähtämättä tähdentää sitä, että Jumala on hänen kanssaan, enkelit ovat hänen kanssaan ja me olemme hänen kanssaan.

Empatia. Kuulostaa varsin riittämättömältä, mutta siitä voi aloittaa. Emme kenties pysty muuttamaan taivalta, mutta voimme pitää huolen siitä, ettei kukaan kulje sitä yksin. Varmastikin juuri sitä tarkoitetaan toinen toisemme kuormien kantamisella – ne *ovat* kuormia. Ja kuka tietää, milloin ne poistetaan tai poistetaanko niitä kuolevaisuuden aikana. Mutta voimme kulkea yhdessä ja kantaa kuormaa yhdessä. Voimme nostaa veljiämme ja sisariamme, kuten Jeesus Kristus on nostanut meitä (ks. Alma 7:11–13).

Ja kaiken tämän ansiosta me opimme epäilemättä arvostamaan uudella ja loistavammalla tavalla sitä, mitä Vapahtaja tekee pohjimmiltaan meidän puolestamme. Kuten olen kerran sanonut:

”Pyrkiessämme saamaan rauhaa ja ymmärrystä näissä vaikeissa asioissa on ratkaisevan tärkeää muistaa, että me elämme – ja teimme valinnan elää – langenneessa

maailmassa, jossa jumalisuuden tavoitteluamme testataan ja koetellaan yhä uudelleen jumalallisia tarkoituksia varten. Varmin vakuutus Jumalan suunnitelmassa on, että meille luvattiin Vapahtaja, Lunastaja, joka uskomme kautta Häneen kohottaisi meidät voitokkaasti noiden testien ja koetusten yli, vaikka hinta sen tekemisestä olisikin mittamaton sekä Isälle, joka lähetti Poikansa, että Pojalle, joka tuli. Vain tämän jumalallisen rakkauden käsittäminen tekee oman vähäisemmän kärsimyksemme ensin siedettäväksi, sitten ymmärrettäväksi ja viimein lunastavaksi.”⁶

Opimme nopeasti, että paras ja mitä epäitsekkin palvelutyömme ei useinkaan riitä lohduttamaan tai kannustamaan muita heidän kaipaamallaan tavalla. Tai jos onnistumekin kerran, niin emme useinkaan tunnu onnistuvan siinä samalla tavalla toistamiseen. Emme myöskään ole supersankareita, jotka estävät niiden taantumisen, joista välitämme. Kaiken tämän vuoksi meidän täytyy lopulta kääntyä Jeesuksen Kristuksen puoleen ja turvata Häneen (ks. 2. Nefi 9:21).

Varsin usein emme osaa auttaa – tai ainakaan emme pysty auttamaan jatkuvasti tai kun toisinaan onnistumekin, emme osaa tehdä sitä toistamiseen. Mutta Kristus osaa auttaa. Isä Jumala osaa auttaa. Pyhä Henki osaa auttaa, ja meidän tulee yrittää olla Heidän edustajiaan auttaen silloin ja sikäli kuin pystymme.

**Palvelutyö,
jota teemme
kantaessamme
muiden kuor-
mia, on ratkai-
sevan tärkeää
– kirjaimellisesti
Mestarin työtä.**

Vahvista itseäsi uudelleen

Niiden teistä, jotka vilpittömästi pyrkivät kantamaan muiden kuormia, on tärkeää vahvistaa itseään uudelleen ja kasvattaa jälleen omia voimia, kun muut odottavat teiltä niin paljon ja kuluttavat voimavarojanne niin paljon. Kukaan ei ole niin vahva, ettei koskaan tuntisi uupumusta tai turhautumista tai tuntisi tarvetta pitää huolta itsestään. Epäilemättä Jeesuskin koki sitä uupumusta, tunsu voimiansa vähenevän. Hän antoi ja antoi, mutta sillä oli hintansa, ja Hän tunsu, mitä vaikutuksia oli sillä, että niin monet turvautuivat Häneen. Kun verenvuodosta kärsivä nainen kosketti Häntä väkijoukossa, Hän paransi naisen, mutta Hän myös huomasi, ”että hänestä oli lähtenyt voimaa” (ks. Mark. 5:25–34).

Olen aina hämmästellyt sitä, että Hän pysytyi nukkumaan keskellä Galileanjärvellä rai-voavaa myrskyä, joka oli niin paha ja ankara, että Hänen kokeneet kalastajaopetuslapsensa luulivat veneen uppoavan. Miten väsynyt Hän on silloin ollutkaan? Kuinka monta saarna-aa voi esittää ja kuinka monta siunausta voi antaa ennen kuin on aivan uupunut? Myös niistä täytyy huolehtia, jotka pitävät huolta muista. Itsellä täytyy olla voimavaroja, ennen kuin niitä voi jakaa muille.

Rosalynn Carter, Rosalynn Carter Institute for Caregiving -yhdistyksen puheenjohtaja, sanoi kerran: ”Tässä maailmassa on vain neljänlaisia ihmisiä: niitä jotka ovat pitäneet huolta muista, niitä jotka tällä hetkellä pitävät huolta muista, niitä jotka tulevat pitämään huolta muista ja niitä jotka tarvitsevat huolenpitoa.”⁷

Ilmiselvästikin ”huolenpitoa antavan ja huolenpitoa saavan välinen suhde on [vakava, jopa] pyhä”⁸.
Kun kohtaamme haasteen kantaa toistemme kuormia,

voimme kuitenkin muistaa, ettei kukaan meistä ole suoja siltä, kuinka huolenpitoa saavan henkilön kivun ja kärsimyksen kanssa myötäeläminen vaikuttaa meihin.

Pyri tasapainoon

On tärkeää löytää keinoja tasapainottaa huolenpitäjän roolia oman elämän muiden puolien kanssa – mukaan lukien työ, perhe, ihmissuhteet ja lempiharrastukset. Eräässä tästä aiheesta pitämässäni yleiskonferenssipuheessa yritin parhaani mukaan ”[kunnioittaa] teitä kaikkia – kaikkia, jotka teette niin paljon ja jotka välitätte niin syvästi ja teette työtä ’tarkoituksenne tehdä hyvää’. Niin monet ovat hyvin avuliaita ja anteliaita. Tiedän, että jotkut teistä [saattavat kokea emotionaalisia tai taloudellisia kamppailuja] omassa elämässään, mutta silti te löydätte jotakin jaettavaksi muiden kanssa. Kuten kuningas Benjamin varoitti kansaansa, ei ole tarkoitus, että meidän pitäisi juosta nopeammin, kuin meidän voimamme myöten antavat, vaan kaiken pitää tapahtua järjestyksessä (ks. Moosia 4:27).”⁹ Mutta siitä huolimatta tiedän, että monet teistä juoksevat erittäin lujaa ja että tarmonne ja emotionaaliset voimavaranne käyvät toisinaan vähiin, lähes olemattomiin.

Kun ongelmat tuntuvat liian suurilta, muistakaa nämä David Battyn kirjoittamat sanat:

”Toivo ei ole tunne – se ei ole ilon tulvahu-
dus keskellä ongelmaa.

– – Toivo ei ole taikasauva, joka saa ongelman katoamaan. Toivo on pelastusköysi, joka voi estää sinua hukkumasta elämäsi myrskyihin.

Kun panet toivosi Jeesukseen, panet luottamuksesi Hänen lupauksiinsa, ettei Hän koskaan jätä sinua tai hylkää sinua – että Hän tekee sen, mikä on sinun parhaaksesi. Vaikka saatat olla keskellä valtavaa ongelmaa, niin toivon ansiosta

voit tuntea rauhaa ja tietää, että Jeesus on kanssasi joka askeleella.”¹⁰

Pidän siitä, miten Paavali suhtautui tähän kamppailuun ja riittämättömyyden tunteeseen. Pyhissä kirjoituksissa Herra selitti, että Hänen armonsa riittää Paavalille ja että itse asiassa Hänen voimansa oikeastaan ”tulee täydelliseksi heikkoudessa”.

Sitten Paavali kirjoitti: ”Sen tähden ylpeilen mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima.” (2. Kor. 12:9.)¹¹

Luota Isään ja Poikaan

Meidän täytyy luottaa siihen, että meidän taivaallinen Isämme ja Jeesus Kristus todella välittävät meistä ja siitä, mitä teemme, että He haluavat meidän tulevan ”täydelliseksi heikkoudessa” – samaa mitä te haluatte niille, joista pidätte huolta.

Todistan, että Jumala on tietoinen kuormistamme ja Hän vahvistaa meitä, jotta me vahvistaisimme muita. Tämä ei tarkoita sitä, että ongelmamme aina häviäisivät tai että maailmaan tulisi yhtäkkiä rauha. Mutta rukouksenne eivät myöskään lankea kuuroille korville. Eivätkä myöskään niiden rukoukset, joista pidätte huolta – leskien, eronneiden, yksinäisten, musertuneiden, riippuvuudesta kärsivien, sairaiden, toivottomien – eivät kenenkään.¹²

Veljet ja sisaret, palvelutyö, jota teemme kantaessamme muiden kuormia, on ratkaisevan tärkeää – kirjaimellisesti Mestarin työtä. Niiden kirjeiden lukumäärä, joita saan toimistooni, tähdentää sitä, kuinka paljon apua tarvitaan. Se apu on taivaasta saatua mannaa niille, jotka kamppailevat.

Sanoin kerran: ”Kun puhumme niistä, jotka ovat välineitä Jumalan kädessä, mieleemme muistuu, että kaikki enkelit eivät tule verhon toiselta puolelta. Heistä muutamien kanssa me kuljemme ja puhumme – täällä, nyt, joka päivä. Jotkut heistä asuvat omassa naapurustossamme. Jotkut heistä ovat synnyttäneet meidät, ja minun tapauksessani yksi heistä

suostui menemään naimisiin kanssani. Taivas ei todellakaan tunnu koskaan olevan lähempänä kuin silloin, kun näemme Jumalan rakkauden ilmenevän ihmisten ystävällisyydessä ja omistautumisessa, joka on niin hyvää ja niin puhdasta, että ainoa mieleen tuleva sana on *enkelimäinen*.”¹³

Kun pyritte keventämään jonkun kuormaa, te olette mielestäni mitä sananmukaisimmin todellisia armon enkeleitä. Rukoilen, että saatte takaisin satakertaisesti kaiken sen, mitä pyritte antamaan. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Mental Health by the Numbers”, National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Ks. ”World’s Largest Porn Site Reveals the Most-Searches Porn Genre of 2016”, Fight the New Drug, 9. tammikuuta 2017, fightthenewdrug.org.
3. ”Parenting in America”, Pew Research Center, 17. joulukuuta 2015, pewsocialtrends.org; ks. myös D’Vera Cohn ja Andrea Caumont, ”10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World”, Pew Research Center, 31. maaliskuuta 2016, pewsocialtrends.org.
4. *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11. laitos, 2003, ”empathy”.
5. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
6. Jeffrey R. Holland, ”Kuin särkynyt ruukku”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 40.
7. Ks. rosallyncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; ks. myös Rosalynn Carter, artikkelissa Randi Kaplan, ”How to Care for the Caregiver”, 13. toukokuuta 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, ”When One Needs Care, Two Need Help”, *Ensign*, maaliskuu 2016, s. 38.
9. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Kourallinen jauhoa ja vähän öljyä”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 32.
10. David Batty, ”Finding Hope in the Midst of Life’s Problems”, livingfree.org.
11. Ks. Anne C. Pingree, ”Making Weak Things Become Strong”, *Ensign*, joulukuu 2004, s. 28–30.
12. Ks. Dallin H. Oaks, ”Hän parantaa kuormien uuvuttamat”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 6–9.
13. Jeffrey R. Holland, ”Enkelien palvelus”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 30.

LUKU 4

Ole valpas

Tämä on luku 4 uudessa neliosaisessa, kerronnallisessa kirkon historiassa nimeltä Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina. Kirja tulee saataville painettuna 14 kielellä, Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksen kirkon historian osastossa ja sivustolla pyhät.lds.org. Seuraavia lukuja julkaistaan tulevissa numeroissa, kunnes osa 1 ilmestyy myöhemmin tänä vuonna. Sen osan luvut tulevat saataville 47 kielellä Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa ja sivustolla pyhät.lds.org.

Emma Hale oli 21-vuotias kuullessaan ensimmäisen kerran Joseph Smithistä, kun tämä tuli Josiah Stowellin palvelukseen syksyllä 1825. Josiah oli palkannut nuorukaisen ja tämän isän auttamaan häntä maatilalleen haudatun aarteen etsinnässä.¹ Paikallisten tarujen mukaan joukko tutkimusmatkailijoita oli kaivanut hopeaesintymää ja kätkenyt seudulle aarteensa satoja vuosia aiemmin. Koska Josiah tiesi, että Josephilla oli lahja käyttää näkijänkiviä, hän tarjosi Josephille hyvän palkan ja osuuden löydöstä, jos tämä auttaisi aarteen etsimisessä.²

Emman isä Isaac tuki tätä uskaliasta hanketta. Kun Joseph ja hänen isänsä tulivat Stowellien maatilalle Pennsylvanian osavaltiossa sijaitsevaan Harmonyyn – kylään noin 400 kilometriä etelään Palmyrasta – Isaac oli todistajana työsopimusta allekirjoitettaessa. Hän myös antoi näiden työmiesten asua kodissaan.³

Pian sen jälkeen Emma tapasi Josephin. Joseph oli Emmaa nuorempi, pituudeltaan yli 180-senttinen ja näytti kovaan työhön tottuneelta. Hänellä oli siniset silmät ja vaalea iho, ja hän käveli hieman ontuen. Joseph ei hallinnut täysin kielioppia ja ilmaisi toisinaan itseään liian monisanaisesti, mutta hän osoitti puhuessaan luontaista älykkyyttä. Hän ja hänen isänsä olivat hyviä miehiä, jotka palvelivat Jumalaa mieluummin itsekseen kuin kävivät kirkossa, jossa Emma ja hänen perheensä osallistuivat jumalanpalveluksiin.⁴

Joseph ja Emma viihtyivät kumpikin ulkoilmassa. Lapsuudesta asti Emma oli pitänyt ratsastamisesta ja kotinsa lähellä olevassa joessa melomisesta. Joseph ei ollut taitava hevospies, mutta hän kunnostautui painissa ja pallopeleissä. Hän oli rento muiden seurassa, hänellä oli hymy herkässä, ja hän kertoi usein vitsejä tai humoristisia juttuja. Emma oli pidättyvämpi, mutta hänkin arvosti hyvää huumorintajua ja pystyi juttelemaan kaikkien kanssa. Hän piti myös lukemisesta ja laulamisesta.⁵

Kun viikot kuluivat ja Emma oppi tuntemaan Josephia paremmin, Emman vanhemmat alkoivat huolestua heidän suhteestaan. Joseph oli köyhä työmies toisesta osavalttiosta, ja he toivoivat tyttärensä menettävän kiinnostuksensa Josephiin ja menevän naimisiin jonkun heidän laaksossaan asuviin varakkaisiin perheisiin kuuluvan kanssa. Emman isä oli myös alkanut suhtautua epäluuloisesti aarteenetsintään

ja Josephin osuuteen siinä. Isaac Hale ei näyttänyt välittävän lainkaan siitä, että Joseph oli yrittänyt saada Josiah Stowellia lopettamaan etsinnän, kun kävi ilmi, ettei se johtaisi mihinkään.⁶

Emma piti Josephista enemmän kuin kenestäkään muusta tuntemastaan miehestä ja vietti edelleenkin aikaa Josephin kanssa. Kun Joseph sai taivuteltua Josiahin lopettamaan hopean etsimisen, hän jäi Harmonyyn töihin Josiahin maatilalle. Toisinaan hän oli työssä myös Joseph ja Polly Knightin luona – perheen, joka myös viljeli maata seudulla. Kun hän ei tehnyt työtä, hän oli Emman kanssa.⁷

Josephista ja hänen näkijänkivistään alettiin pian juoruta Harmonyssa. Osa kaupungin vanhemmasta väestä uskoi näkijöihin, kun taas monet heidän lapsistaan ja lastenlapsistaan eivät uskoneet. Josiahin veljenpoika väitti, että Joseph

Vuonna 2015 kirkko rakennutti tämän jäljennöksen Isaac ja Elizabeth Halen kodista Harmonyyn Pennsylvaniassa Yhdysvalloissa. Joseph Smith tapasi heidän tyttärensä Emman, kun hän asui heidän maatilallaan työskennellessään Josiah Stowellille.

Smithin perheen puutalo Manchesterissa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa entisöitiin alkuperäisen mallin mukaiseksi. Solmittuaan avioliiton vuonna 1827 Joseph ja Emma asuivat täällä Josephin vanhempien kanssa.

oli käyttänyt hyväkseen hänen setäänsä, ja toi Josephin oikeuden eteen syyttäen tätä huijariksi.

Seistessään paikallisen tuomarin edessä Joseph selitti, kuinka hän oli löytänyt kiven. Hänen isänsä todisti pyytäneensä jatkuvasti Jumalaa osoittamaan heille, miten Hän tahtoi Josephin käyttävän ihmeellistä lahjaansa näkijänä. Lopuksi Josiah seiso i oikeuden edessä ja sanoi, ettei Joseph ollut huijannut häntä.

”Ymmärräkö oikein”, tuomari kysyi, ”että te uskotte, että tämä vanki voi nähdä kiven avulla?”

Ei, Josiah vakuutti. ”Minä tiedän ehdottomasti, että niin on.”

Josiah oli arvostettu mies paikkakunnalla, ja ihmiset uskoivat hänen sanaansa. Kun oikeuskäsittelyssä ei loppujen lopuksi tullut esiin mitään todisteita, että Joseph olisi petkuttanut Josiahia, tuomari hylkäsi syytteen.⁸

Syyskuussa 1826 Joseph meni takaisin kukkulalle hakemaan levyjä, mutta Moroni sanoi, ettei hän ollut vielääkään valmis saamaan niitä. ”Lakkaa olemasta rahankaivajien seurassa”, enkeli sanoi hänelle. Heidän joukossaan oli jumalattomia ihmisiä.⁹ Moroni antoi hänelle vielä yhden vuoden aikaa sovittaa tahtonsa Jumalan tahtoon. Ellei hän tekisi niin, levyjä ei koskaan uskottaisi hänen haltuunsa.

Enkeli käski Josephia myös tuomaan seuraavalla kerralla jonkun mukanaan. Se oli sama pyyntö, jonka enkeli oli esittänyt Josephin ensimmäisen kukkulalla käynnin lopussa. Mutta koska Alvin oli kuollut, Joseph oli hämmentynyt.

”Kuka on oikea henkilö?” hän kysyi.

”Tulet sen tietämään”, Moroni sanoi.

Joseph etsi Herran ohjausta näkijänkiven avulla. Hän sai tietää, että oikea henkilö oli Emma.¹⁰

Joseph oli kiinnittänyt huomiota Emmaan heti tavattuuan hänet. Alvinin tavoin Emma oli ihminen, joka voisi auttaa häntä tulemaan siksi mieheksi, jota Herra tarvitsi tekemään työtään. Mutta Emma oli enemmänkin. Joseph rakasti häntä ja halusi mennä hänen kanssaan naimisiin.¹¹

Joulukuussa Joseph täytti 21 vuotta. Aiemmin hän oli antanut sellaisten ihmisten odotusten, jotka tavoittelivat hänen lahjansa avulla hyötyä, vetää häntä suuntaan jos toiseenkin.¹² Mutta viimeisen käyntinsä jälkeen kukkulalla hän tiesi, että hänen oli tehtävä enemmän valmistautuakseen saamaan levyt.

Ennen kuin Joseph palasi Harmonyyn, hän puhui vanhempiensa kanssa. ”Olen päättänyt mennä naimisiin”, hän kertoi heille, ”ja ellei teillä ole mitään sitä vastaan, neiti Emma Hale olisi valintani.” Hänen vanhempansa

Syyskuun 22. päivän iltana 1827 Joseph ja Emma ajoivat vaunut tämän kukkulan luo, johon Mormonin kirjan levyt oli haudattu. Saatuaan levyt Joseph kätki ne joksikin aikaa onttoon puunrunkoon suojellakseen niitä aarteensijöiltä.

olivat mielissään hänen päätöksestään, ja Lucy kehotti häntä tulemaan asumaan heidän luokseen heidän mentyyään naimisiin.¹³

Joseph vietti sinä talvena kaiken liikenevän ajan Emman kanssa lainaten toisinaan Knightien rekeä, kun lumessa kulkeminen Halen talolle oli vaikeaa. Emman vanhemmat eivät kuitenkaan vielääkään pitäneet hänestä, eikä hän onnistunut pyrkimyksissään saada perhe puolelleen.¹⁴

Tammikuussa 1827 Emma kävi Stowellien luona, missä hän ja Joseph saivat viettää aikaa yhdessä ilman Emman perheen paheksuvia katseita. Siellä Joseph kosi Emmaa, ja alkuun Emma vaikutti yllättyneeltä. Hän tiesi, että hänen vanhempansa olisivat avioliittoa vastaan.¹⁵ Mutta Joseph kehotti häntä miettimään sitä. He voisivat mennä salaa naimisiin heti paikalla.

Emma harkitsi kosintaa. Avioituminen Josephin kanssa olisi pettymys hänen vanhemmilleen, mutta se oli hänen päätöksensä, ja hän rakasti Josephia.¹⁶

Pian sen jälkeen, 18. tammikuuta 1827, Joseph ja Emma vihittiin paikallisen rauhantuomarin kotona. Sitten he lähtivät Manchesteriin ja aloittivat yhteisen elämän

Josephin vanhempien uudessa talossa. Talo oli mukava, mutta Joseph vanhempi ja Lucy olivat käyttäneet siihen liikaa rahaa, jääneet jälkeen lainanlyhennyksissään ja menettäneet tilan. Nyt he vuokrasivat sitä uusilta omistajilta.¹⁷

Smithit pitivät siitä, että Joseph ja Emma olivat heidän luonaan. Mutta heidän poikansa jumalallinen kutsumus teki heidät levottomiksi. Ihmiset seudulla olivat kuulleet kultalevyistä ja kävivät toisinaan etsimässä niitä.¹⁸

Erään kerran Joseph lähti kaupunkiin asioille. Hänen vanhempansa, jotka olivat odottaneet hänen tulevan kotiin päivälliseen mennessä, hätääntyivät, kun hän ei palannut. He odottivat tuntikausia pystymättä nukkumaan. Viimein Joseph tuli sisään ja heittäytyi uupuneena tuoliin.

”Miksi tulet näin myöhään?” hänen isänsä kysyi.

”Minua on nuhdeltu ankarammin kuin koskaan aiemmin elämässäni”, Joseph vastasi.

”Kuka sinua on ripittänyt?” isä tivasi.

”Se oli Herran enkeli”, Joseph vastasi. ”Hän sanoo, että olen ollut piittaamaton.” Josephin seuraava tapaamispäivä Moronin kanssa oli lähestymässä. ”Minun täytyy ryhtyä työhön”, hän sanoi. ”Minun täytyy ruveta siihen, mitä Jumala on käskenyt minun tehdä.”¹⁹

Hädissään Joseph vanhempi palasi kotiin ja kertoi Emmalle. Emma sanoi, ettei hän tiennyt, missä levyt olivat, mutta hän oli varma siitä, että Joseph oli suojellut niitä.

”Niin”, Joseph vanhempi vastasi, ”mutta muista, että Esau menetti siunauksensa ja esikoisuutensa pientä asiaa vastaan. Niin voi käydä Josephillekin.”²⁸

Emma halusi olla varma siitä, että levyt olivat turvassa, joten hän nousi hevosen selkään ja ratsasti yli tunnin matkan maatilalle, missä Joseph oli työssä. Hän löysi kaivon luota Josephin, joka oli liian hien peitossa päivän työstä. Kuultuaan vaarasta Joseph katsoi urimiin ja tummimiin ja näki, että levyt olivat turvassa.

Kotona Joseph vanhempi harppoi pihalla edestakaisin vilkuillen vähän väliä tielle, kunnes hän näki Josephin ja Emman.

”Isä”, Joseph sanoi heidän ratsastaessaan paikalle, ”kaikki on täysin turvassa – ei ole mitään aihetta huoleen.”²⁹

Mutta oli aika toimia.

Joseph kiiruhti kukkulalle, etsi puunrungon, jossa levyt olivat piilossa, ja kietoi ne tarkoin paidan sisään.³⁰ Sitten hän pujahti metsään ja suuntasi kohti kotia katse valppaana vaaran varalta. Metsä peitti hänet päätiellä kulkevilta ihmisiltä, mutta se tarjosi varkaille runsaasti piilopaikkoja.

Aikakirjan paino rasitteenaan Joseph kulki metsän läpi niin nopeasti kuin kykeni. Kaatunut puu tukki polun hänen edessään, ja kun hän loikkasi sen yli, hän tunsu kovan iskun takaa päin. Kääntyessään hän näki miehen tulevan hänen kimppuunsa pitäen käsissään tuliasetta kuin nuijaa.

Joseph puristi levyt tiukemmin kainaloonsa, löi miehen maahan ja työnty syvemmälle tiheikköön. Hän oli juossut lähes kilometrin verran, kun toinen mies hyökkäsi puun takaa ja iski häntä aseensa perällä. Joseph sai torjuttua miehen ja säntäsi tiehensä, koska halusi mahdollisimman pian pois metsästä. Mutta ennen kuin hän ehti kovinkaan kauas, hänen kimppuunsa hyökkäsi kolmas mies, jonka lyönti oli niin ankara, että hän horjahti pahoin. Voimansa kooten Joseph löi miestä lujaa ja jatkoi juoksuaan kotia kohti.³¹

Päästyään talolle Joseph syöksyi ovesta sisään raskas taakkansa tiukasti toisessa kainalossaan. ”Isä”, hän huusi, ”minä sain levyt.”

Hänen 14-vuotias siskonsa Katharine auttoi häntä

laskemaan nytyin pöydälle muun perheen kerääntyessä hänen ympärilleen. Joseph huomasi, että hänen isänsä ja nuorempi veljensä William halusivat avata levyt nytyistä mutta hän esti heitä.

”Emmekö saa nähdä niitä?” Joseph vanhempi kysyi.

”Ette”, Joseph vastasi. ”En totellut ensimmäisellä kerralla, mutta tällä kertaa aion olla luotettava.”

Hän sanoi heille, että he voisivat tunnustella levyjä kankaan läpi, ja hänen veljensä William nosti nytyin syliinsä. Se oli kiveä painavampi, ja William saattoi tuntea, että siinä oli lehtiä, jotka liikkuivat kuin kirjan sivut.³² Joseph myös lähetti nuorimman veljensä Don Carlosin hakemaan lukolisen lippaan Hyrumilta, joka asui saman tien varrella vaimonsa Jerushan ja heidän vastasyntyneen tyttärensä kanssa.

Hyrum saapui pian paikalle, ja kun levyt olivat turvallisesti lippaassa, Joseph lysähti läheiselle sängylle ja alkoi kertoa perheelleen metsässä olleista miehistä.

Puhuessaan hän tajusi, että hänen kättään särki. Jossakin vaiheessa hyökäyksiä hänen peukalonsa oli mennyt sijoiltaan.

”Minun on lakattava puhumasta, isä”, hän sanoi äkkiä, ”niin että voit panna peukaloni takaisin paikalleen.”³³ ■

Täydellinen luettelo lainatuista julkaisuista on englanninkielisenä sivustolla saints.lds.org.

Sana *Aihe* viitteissä osoittaa, että lisätietoa on verkossa sivustolla pyhät.lds.org.

VIITTEET

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Documents 1, s. 345–352.
2. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, toim. Orson Pratt, 1853, s. 91–92; Oliver Cowdery, ”Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1835, nro 2, s. 200–202; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 7–8, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 234 (luonnot 2); William Smith, *On Mormonism*, 1883, s. 10. **Aihe:** Treasure Seeking [Aarteensintä]
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Documents 1, s. 345–352.
4. Orson Pratt, *Autobiography*, 1833, s. 47; Peter H. Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 1880, s. 66–67; Wilford Woodruff, *Journal*, 4. heinäkuuta 1843 ja 20. lokakuuta 1855; Emmeline B. Wells, ”L.D.S. Women of the Past”, *Woman’s Exponent*, helmikuu 1908, nro 36, s. 49; Joseph Smith III, ”Last Testimony of Sister Emma”, *Saints’ Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 289; ks. myös Mark Staker ja Curtis Ashton, ”Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home” ja Mark Ashurst-McGee, ”Josiah Stowell Jr.–John S. Fullmer Correspondence”, *BYU Studies Quarterly*, osa 38, nro 3, 1999, s. 108–117.
5. Alexander L. Baugh, ”Joseph Smith’s Athletic Nature”, julkaisussa *Joseph Smith: The Prophet, The Man*, toim. Susan Easton Black ja Charles D. Tate jr., 1993, s. 137–150; Orson Pratt, *Autobiography*, 1833, s. 47;

Joseph lainasi tämänkaltaisen lukittavan laatikon veljeltään Hyrumilta Mormonin kirjan levyjen säilyttämiseen.

- Peter H. Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 1880, s. 66–67; *Recollections of the Pioneers of Lee County*, s. 96; Buddy Youngreen, *Reflections of Emma*, 1982, s. 61–69; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent*, helmikuu 1908, nro 36, s. 49.
6. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 8, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 234 (luonnos 2); Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, toim. Orson Pratt, 1853, s. 92; Richard L. Bushman, *Rough Stone Rolling*, 2007, s. 51–53; Mark Staker, "Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home", 2015, s. 104.
 7. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 7–8, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 234–236 (luonnos 2); Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 290.
 8. William D. Purple, "Joseph Smith, the Originator of Mormonism", *Chenango Union*, 2. toukokuuta 1877, s. [3]; ks. myös An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (9. helmikuuta 1788), *Laws of the State of New-York*, 1813, osa 1, s. 114. **Aihe:** Joseph Smith's 1826 Trial [Joseph Smithin vuoden 1826 oikeudenkäynti]
 9. "Mormonism – No. II," *Tiffany's Monthly*, heinäkuu 1859, s. 169.
 10. Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2.
 11. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, s. 96; ks. myös Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2.
 12. Ks. "The Original Prophet", *Fraser's Magazine*, helmikuu 1873, s. 229–230.
 13. Lucy Mack Smith, *History, 1845*, s. 97.
 14. Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 289.
 15. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 289; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 8, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 236 (luonnos 2).
 16. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 290; Joseph Lewis ja Hiel Lewis, "Mormon History. A New Chapter, about to Be Published", *Amboy Journal*, 30. huhtikuuta 1879, s. 1; ks. myös Oliver Cowdery, "Letter VIII", *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1835, nro 2, s. 201.
 17. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 8, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 236 (luonnos 2); Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 4, s. [11]–[12]; kirja 5, s. [1]–[3]. **Aihe:** Sacred Grove and Smith Family Farm [Pyhä lehto ja Smithin perheen maatila]
 18. "Mormonism – No. II," *Tiffany's Monthly*, heinäkuu 1859, s. 167–168.
 19. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [4]–[6].
 20. Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2.
 21. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [6].
 22. Lucy Mack Smith, *History, 1845*, s. 105.
 23. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 6, s. [1].
 24. "Mormonism – No. II, *Tiffany's Monthly*, kesäkuu 1859, s. 165–166; Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [6].
 25. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [6]–[7]; Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2.
 26. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [7]–[8].
 27. Joseph Knight Sr., *Reminiscences 1835–1847*, s. 2–3; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 5, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 222 (luonnos 2); ks. myös Alma 37:23.
 28. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [8]–[10]; "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, elokuu 1859, s. 166; Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, toim. Orson Pratt, 1853, s. 103; ks. myös 1. Moos. 25:29–34.
 29. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [10] ja siihen liittyvä paperipalanan.
 30. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [11]. **Aihe:** Gold Plates [Kultalevyt]
 31. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [11].
 32. Peter H. Burnett, "The Old Soldier's Testimony", *Saints' Herald*, 4. lokakuuta 1884, s. 643–644; Herbert S. Salisbury, "Things the Prophet's Sister Told Me", 1945, kirkon historian kirjasto; Ball, "The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates", 1954, kirkon historian kirjasto; William Smith, *William Smith on Mormonism*, 1883, s. 11; Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [11]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. lokakuuta 1879, s. 290.
 33. Lucy Mack Smith, *History, 1844–1845*, kirja 5, s. [11]–[12]. **Aihe:** Lucy Mack Smith

KIRKKO ON TÄÄLLÄ?

Liityin kirkkoon 36-vuotiaana, ja toisinaan tunsin hengellistä vahvuutta. Muina aikoina toimin vain rutiininomaisesti. Kiireisen työaikatauluni, vaimoni uuden työuran alkamisen, heikon terveyden ja muiden haasteiden keskellä minulla alkoi olla hengellisiä vaikeuksia. Kävin kirkossa ja autoin diakonien koorumin opettamisessa, mutta enempää en jaksanutkaan. En jaksanut avata pyhiä kirjoituksiani tai polvistua rukoukseen.

Minulla oli yhä vaikeuksia, kun lähdin työmatkalle Pohjois-Chileen. Copiapón lentoasemalta ajoimme kahden tunnin matkan päähän aurinkopaneelien asennustyömaalle Atacaman autiomaahan Chilessä. Yllätyin, kuinka syrjäistä tämä seutu oli – vain punaista

autiomaata kilometri toisensa jälkeen. Maiseman autius hämmästytti.

Kun olimme olleet siellä noin viikon, ajoimme lähimpään kaupunkiin hankkimaan tarvikkeita. Siellä näin rakennuksen, joka kiinnitti huomioni. Pyysin kuljettajaa ajamaan sivuun. Rakennukseen kuului kaunis tontti, jota ympäröi musta rauta-aita. Rakennuksen edustalla oli tuttu kyltti: ”La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días” eli ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko”.

”Kirkko on *täällä?*” ajattelin. Olin ihmeissäni, että kirkko oli onnistunut tulemaan tähän syrjäiseen maailmankolkkaan. Otin kuvan seurakuntakeskuksesta ja lähetin sen vaimolleni.

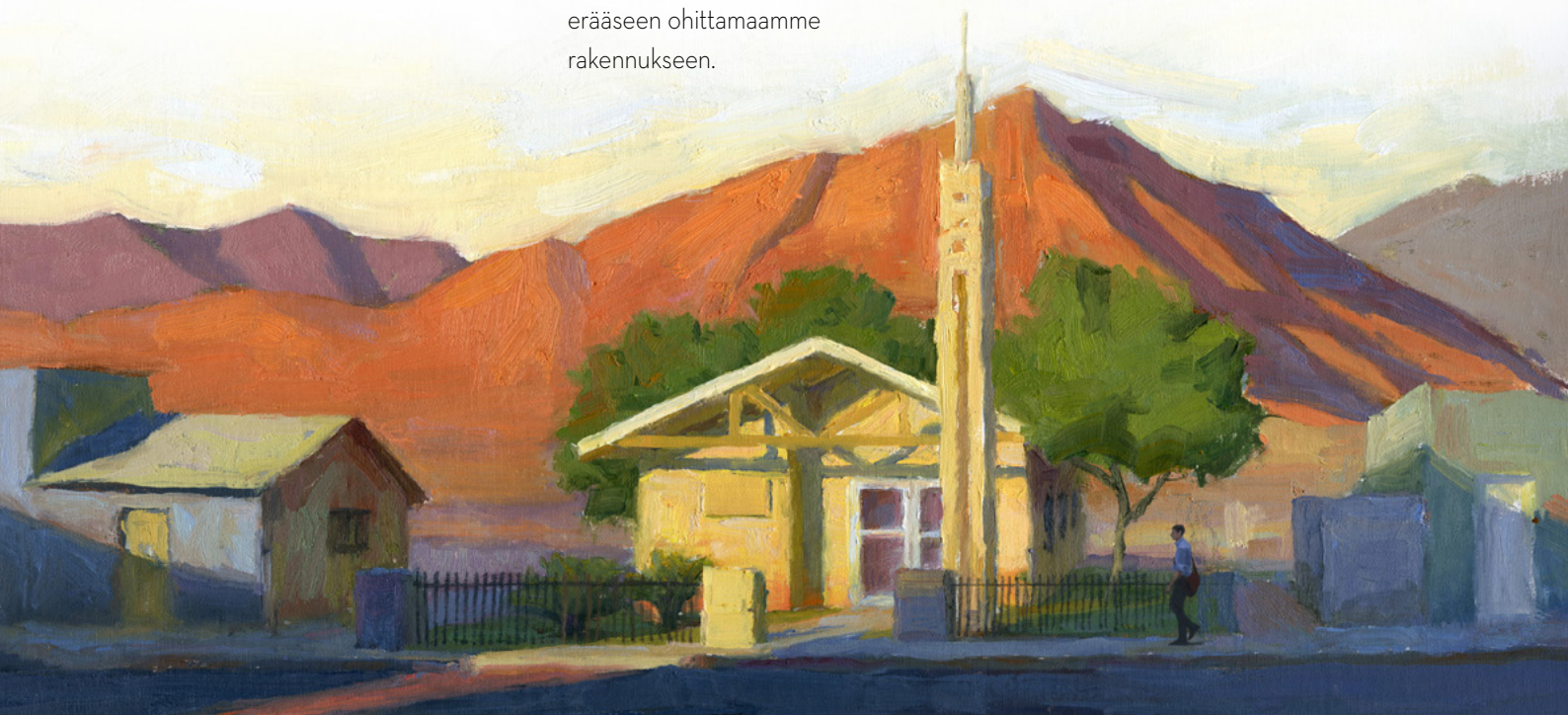
Hänen vastauksellaan oli minuun syväinen vaikutus: ”Taivaallinen Isä tuntee kansansa kaikkialla.”

Tämä oli suora sanoma minulle taivaalliselta Isältääni. Päivittäisen elämäni kiireessä olin unohtanut ja minua piti muistuttaa, että taivaallinen Isä rakastaa kaikkia lapsiaan. Hän rakastaa niitä pyhiä siinä pienessä ja syrjäisessä kaupungissa keskellä autiomaata, ja Hän rakastaa myös minua.

Sinä iltana polvistuin ja kiitin taivaallista Isää siunauksista, joita Hän oli antanut minulle sinä päivänä. Tieto siitä, että Hän rakastaa minua, on auttanut minua vahvistamaan jälleen hengellisyyttäni, ja se vahvistaa minua edelleen joka päivä. ■

Jon Evans, Kalifornia, USA

Kun ajoimme lähimpään kaupunkiin hankkimaan tarvikkeita, huomioni kiinnittyi erääseen ohittamaamme rakennukseen.

KAKSI LÄHETYSTYÖTEHTÄVÄÄ SIUNAA KAHTA PERHETTÄ

Palvellessani Mesan lähetyksentällä Arizonassa Yhdysvalloissa sain usein sähköpostiviestejä vanhemmalta siskoltani Argentiinasta. Natalia ei ollut kirkon jäsen. Muutamia vuosia aikaisemmin kun hänen tyttärensä oli kuollut, perheemme yritti kertoa hänelle evankeliumista, mutta hän ei ollut koskaan vastaanottavainen.

Lähetystyössä ollessani esitin hänelle jatkuvasti todistukseni. Yhdessä sähköpostiviestissä kerroin hänelle naisesta, jonka toverini ja minä olimme tavanneet. Hänenkin tyttärensä oli kuollut. Todistimme iankaikkisista perheistä, ja nainen tuns saavansa toivoa siitä, mitä kerroimme. Sanoin Natalialle, että hän voisi tuntea samoin. Hän kirjoitti takaisin, että hän halusi tuntea sitä toivoa mutta ajatteli, ettei hänen uskonsa ollut kyllin vahva.

Päätin lähettää Natalialle käsinkirjoitetun kirjeen, jossa kehoitin häntä rukoilemaan apua voidakseen uskoa. Tunsin myös innoitusta kirjoittaa yhden kappaleen englanniksi ja osoittaa sen lähetyssaarnaajalle. Natalia osasi vain espanjaa, joten kehoitin häntä etsimään lähetyssaarnaajat ja pyytämään heitä kääntämään tekstin hänelle. Ajattelin, että lähetyssaarnaaja osaisi englantia.

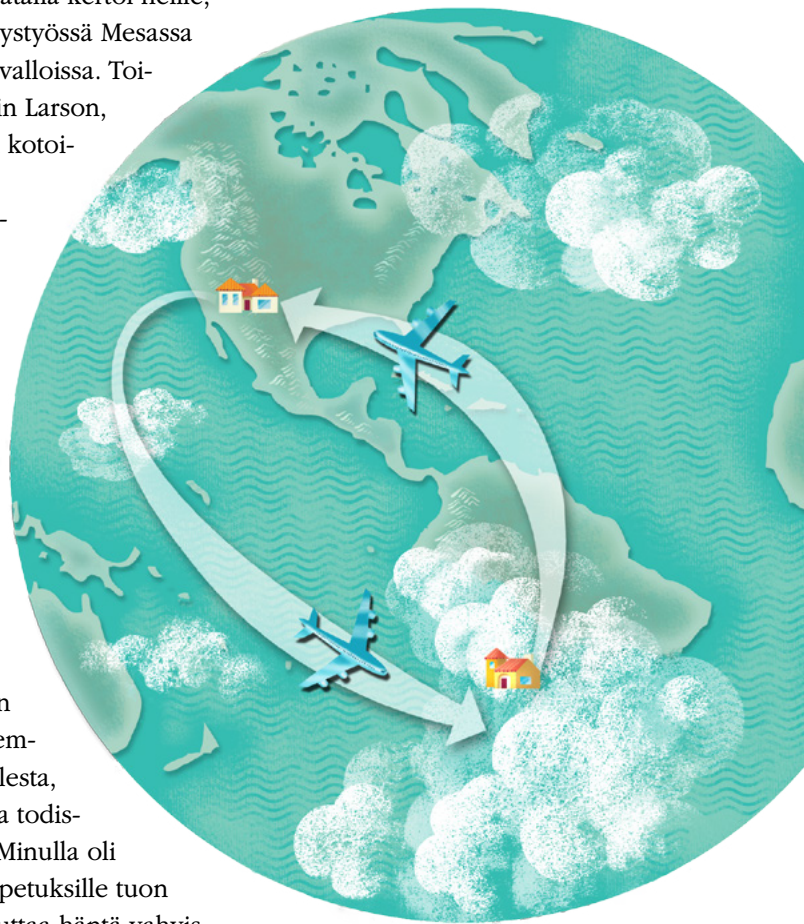
Pian sen jälkeen sain Natalialta sähköpostiviestin. Hän oli löytänyt lähetyssaarnaajat ja pyytänyt heitä kääntämään kirjeeni. He lukivat sen hiljaa ja hymyilivät. Kun Natalia kysyi, mitä olin kirjoittanut, he vastasivat: ”Jutellaanpa siitä!” Olin kirjoittanut, että Natalialla oli vaikeaa, koska hänen tyttärensä oli kuollut, ja pyysin

lähetyssaarnaajia opettamaan hänelle pelastussuunnitelman oppeja.

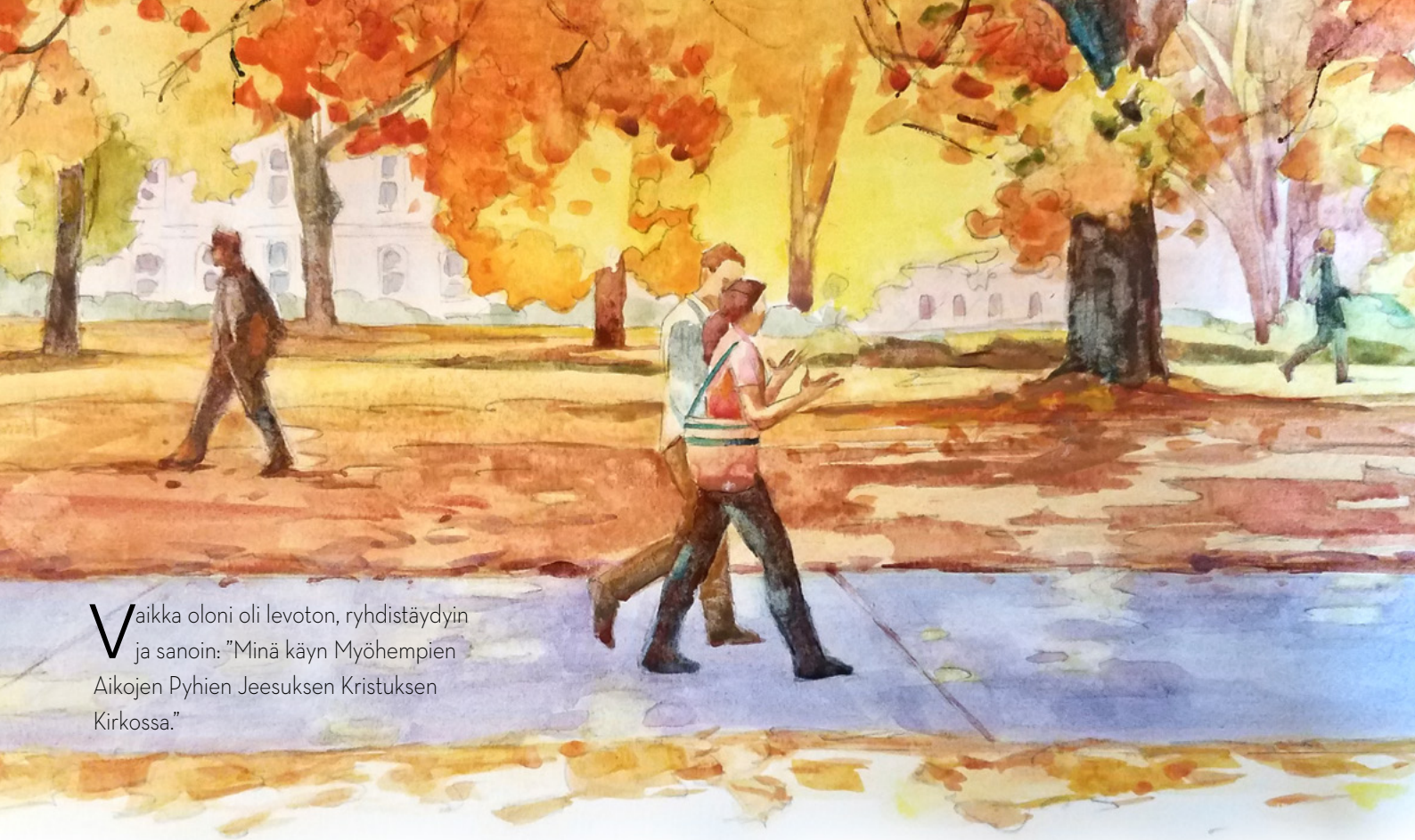
Lähetyssaarnaajat esittivät lyhyen sanoman, ja Natalia piti siitä, mitä he opettivat. Sitten Natalia kertoi heille, että palvelin lähetystyössä Mesassa Arizonassa Yhdysvalloissa. Toisen veljistä, vanhin Larson, sanoi, että hän oli kotoisin juuri sieltä.

Vuosi myöhemmin minut siirrettiin alueelle, missä vanhin Larsonin perhe asui. Minä opin tuntemaan hänen perheensä kuten hän oppi tuntemaan minun, ja kumpaakin perhettä siunattiin. Vanhin Larson oli rukoillut nuoremman veljensä puolesta, jolla oli vaikeuksia todistuksensa kanssa. Minulla oli tilaisuus mennä opetuksille tuon veljen kanssa ja auttaa häntä vahvistamaan todistustaan. Vanhin Larson ja hänen toverinsa jatkoivat Natalian opettamista, ja lopulta hän meni kasteelle. Tiedän, että Herra lähetti meidät kahteen suuntaan – minut Arizonaan ja vanhin Larsonin Argentiinaan – jotta voisimme kumpikin auttaa Häntä vahvistamaan perheitämme evankeliumissa. ■

Juan Manuel Gomez, Rosario, Argentiina

Olen kiitollinen siitä, että minut lähetettiin Arizonaan ja vanhin Larsonin lähetettiin Argentiinaan, jotta voisimme kumpikin auttaa Herraa siunaamaan perheitämme.

Vaikka oloni oli levoton, ryhdistäydyin ja sanoin: ”Minä käyn Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.”

SIUNAUKSIA ROHKEASTA USKOSTANI

Minin kasteelle, kun olin 19-vuotias. Monet perheestäni, sukulaisistani ja ystäväistäni eivät hyväksyneet päätöstäni liittyä kirkkoon, mutta se ei estänyt minua. Kaksi viikkoa myöhemmin aloitin toisen vuoteni yliopistossa. Kun palasin yliopistolle, uusi uskontoni alkoi jännittää minua.

Aloin kantaa huolta siitä, ettei minulla olisi rohkeutta puolustaa uskontoani. Tunsin olevani yksin. En ollut koskaan tavannut yliopistolla ketään kirkon jäsentä enkä tiennyt, mistä löytää seurakuntakeskusta tai toimiko lähellä edes mitään seurakuntaa. Rukoilin taivaalliselta Isältä rohkeutta. Rukoilin, että saisin varmuutta puolustaa juuri löytämiäni uskonkäsityksiä.

Muutaman päivän kuluttua autoin eräitä ihmisiä muutossa. Tapasin

erään nuoren miehen nimeltä Brian, ja meistä tuli ystäviä. Olimme eräänä päivänä kävelemässä yliopistoalueen läpi, kun hän kysyi minulta, mitä suunnitelmia minulla oli sunnuntaille. Kerroin hänelle, että menisin kirkkoon.

”Ai, missä kirkossa sinä käyt?” hän kysyi.

Vaikka tunsin oloni levottomaksi, ryhdistäydyin ja sanoin: ”Minä käyn Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.”

Olin ylpeä itsestäni! Minua jännitti sekin, kuinka Brian suhtautuisi. Juuri silloin näin lähetyssaarnaajat. Ennen kuin Brian ehti sanoa mitään, sanoin hänelle, että tulisin heti takaisin. Juoksin lähetyssaarnaajien luo. He olivat iloisia tavatessaan minut, ja he antoivat kaikki tarvitsemani tiedot, jotta

pääsisin seuraavana päivänä kirkkoon.

Minin takaisin Brianin luo ja selitin, mitä oli tapahtunut. Lisäksi kerroin hänelle hieman kirkosta, ja jatkoimme kävelemistä entiseen tapaan, paitsi että nyt askeleeni olivat keveämmät. Tunsin myös lämpöä ja rauhaa, jota vain Henki voi suoda. Olin kantanut huolta siitä, että olisin yksin enkä tietäisi, miten päästä kirkkoon. Mutta uskon, että niiden lähetyssaarnaajien tulo juuri siihen paikkaan sillä hetkellä oli taivaallisen Isän tapa siunata minua siitä, että ilmaisin rohkeasti uskoni.

Siitä päivästä on yli kymmenen vuotta, enkä ole sen jälkeenkään koskaan pelännyt sanoa: ”Olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen!” ■
Kristin McElderry, Massachusetts, USA

HERRA AUTTOI KAHDEN AIVOLEIKKAUKSEN KAUTTA

Selkäkkipuihin annetun fysioterapian aikana huomasin, että kehoni vasen puoli tuntui heikolta ja puutu-neelta. Kun selitin näitä oireita fysio-terapeutilleni, hän huolestui ja kehotti minua menemään lääkäriin.

Magneettikuvauksessa tuli ilmi, että aivoni olivat kasvaneet kalloni alapuo- lelle ja olivat vuosikausia painaneet selkäydinnestettä niskan alueella. Tämä aiheutti ankaraa ja hellittämätöntä kipua ja päänsärkyä. Ainoana vaihtoeh- tona oli leikkaus. Mutta leikkauksesta huolimatta tunsin yhä jatkuvaa kipua.

Puoli vuotta myöhemmin palasin lääkäriin lisäkokeisiin, joissa huomattiin vain, että ahtautuneen selkäydinnesteen määrä oli kasvanut entisestään. Minua kauhistutti joutua uuteen kivuliaaseen leikkaukseen. Aviomieheni ja minä pyy- simme useiden lääkäreiden mielipidettä, ja sitten etenimme sen lääkärin hoidossa,

joka oli varma siitä, että palan poistami- nen aivoistani auttaisi.

Toipuminen toisesta aivoleikkauk- sesta on ollut elämäni tuskallisin koke- mus. Olen etsinyt kiihkeästi Hengen vaikutusta lohduttamaan minua. Olen kuunnellut puheita ja kirkon lauluja, rukoillut jatkuvasti ja saanut monia pappouden siunauksia.

Kivuliaan toipumisen kautta tiedän, että taivaallinen Isä on kuullut rukouk- seni ja ne rukoukset, joita muut ovat lausuneet puolestani. Hän on lähettä- nyt ihmisiä luokseni, kun olen tarvin- nut heitä. Eräs hoitaja seurakunnas- samme auttoi minua oppimaan, kuinka tulla toimeen lääkitykseni kanssa. Huomatessaan minulla nestehukan merkkejä enoni ja tätini veivät minut sairaalaan. Ja Alkeisyhdistyksestä eräs poika, joka halusi auttaa perhettämme, jätti ovellemme lelujaan poikaamme

varten. Tämän kokemuksen ja monien muiden kautta olen voinut tuntea, kuinka Vapahtaja tukee minua ja todis- tukseni on tullut vahvemaksi joka päivä. Tämä on ollut merkittävä ja pyhä kokemus, joka sai alkunsa hyvin kivu- liaasta kokemuksesta.

Vaikka toinen minulle tehty leikkaus onnistui, vaivani on jatkunut ja minun on ollut pakko oppia sopeutumaan elämään jatkuvan kivun kanssa ja luot- tamaan siihen, että taivaallisella Isällä on sille tarkoitus. Mutta minulla on toivo Hänen lupauksestaan, että Hän edelleen vahvistaa minua haasteissani, kuten Hän on sanonut: ”Minä käyn teidän kasvo- jenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.) ■
Bryn Booker, Idaho, USA

Magneettiku- vauksessa paljastui, että kipuni johtui niskaani juuttu- neesta selkäydinnes- teestä. Leikkaus oli ainoa vaihtoehto.

**Vanhin Michael
John U. Teh**
seitsemänkymmen-
nen koorumista

Kestävyyttä ja tasapainoilua

Puhuin hiljattain lasteni, veljen- ja sisarentyttäreni sekä erään nuoren ystävän kanssa saadakseni käsityksen niistä kysymyksistä, haasteista, turhautumisista ja onnistumisista, joita nuoret aikuiset kohtaavat nykyään. Olen pohtinut minulle kerrottuja asioita ja rukoillut niistä ja olen tiivistänyt ne muutamaankohintaan, jotka nyt esitän toivoen, että ne voivat osaltaan vastata joihinkin niistä kysymyksistä ja haasteista.

Kuuntele Pyhää Henkeä

Vaikka joistakuista teistä saattaa-kin ajoittain tuntua aivan muulta, niin julistan, että taivaallinen Isämme tosiaan vastaa rukouksiimme Hänen omalla tavallaan. Miettikää seuraavia pyhien kirjoitusten kohtia:

”Sillä jokainen pyytävä saa, ja etsijä löytää, ja sille, joka kolkuttaa, avataan” (3. Nefi 14:8).

”Jos kuitenkin joltakulta teistä

puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.” (Jaak. 1:5.)

”Niin, katso, minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämesäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi ja joka asuu sinun sydämessäsi” (OL 8:2).

Kuinka sitten saamme vastauksia ja ilmoitusta? Kuinka tiedämme, että kyse on Pyhästä Hengestä eikä vain omista ajatuksistamme? Kerron omasta elämästäni kaksi kokemusta, joista on tullut kaavoja.

Kun sisar Teh ja minä olimme seurustelleet jonkin aikaa, kävi aivan selväksi, että halusin viettää hänen kanssaan iankaikkisuuden. Luonnollisesti aloin rukoilla ja paastota tästä asiasta vilpittömästi. En sen seurauksena kokenut minkäänlaista muutosta tunteuksissani. En tuntenut palavaa tunnetta rinnassani. Tunsin kuitenkin

**Todistan, että voimme
”nauttia loppuun
asti”, kun noudatamme
Pyhän Hengen innoitusta,
valitsemme pahan sijaan hyvän
ja pidämme vastuulliset
tehtävämme tasapainossa.**

yhä hyvää tunnetta päätöksestäni, joten jatkoin sinnikkäästi. Sisar Teh sai saman vastauksen, ja nyt olemme tässä. Sen kokemuksen jälkeen olen päättänyt moniin tekemiini päätöksiin samalla tavalla (ks. OL 6:22–23).

Verratkaa tätä niihin kokemuksiin, joita minulla on nykyään kahdentoista

apostolin koorumilta saamissani erityisissä tehtävissä kutsua uusi vaarnajohtaja. Kun suhtaudun tähän tehtävään rukouksen ja paaston hengessä, minua on siunattu selkeillä vaikutel-milla, jotka auttavat minua tietämään, kenet tulee kutsua. Vaikutelmat tulevat toisinaan ennen puhuttelusarjaa, toisinaan sen aikana tai toisinaan sen jälkeen. Tunnen aina palavaa tunnetta rinnassani. Olen sittemmin tunnistanut sen tavaksi, jolla Pyhä Henki opastaa minua sellaisissa tehtävissä.

Miksi Pyhä Henki kommunikoi kanssani eri tavoilla? En tiedä. Tärkeää on se, että olen oppinut tunnistamaan nämä kaavat tapoina, joilla minä saan henkilökohtaista ilmoitusta. Saan lohtua ja varmuutta seuraavasta keho-tuksesta: ”Ole nöyrä, niin Herra, sinun Jumalasi, johdattaa sinua kädestä ja antaa sinulle vastauksen rukouksiisi” (OL 112:10).

Valitse pahan sijaan hyvä

Joidenkin mielestä käy yhä vaikeam-maksi erottaa oikea väärästä. Harmaata aluetta tuntuu olevan entistä enemmän. Monet nykyajan vääristä mutta suosi-tuista käsityksistä vaikuttavat järkeviltä, kun niitä tarkastelee yksinomaan kapean linssin läpi. Mutta vanha roska uudessa paketissa ja luovilla mainok-silla koristeltuna on yhä roskaa.

Oikean ja väärän erottamisen ei tarvitse olla monimutkaista. Jo ennen kuin saamme Pyhän Hengen lahjan, meitä on siunattu Kristuksen valolla:

”Sillä katso, Kristuksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta; ja nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lah-jan kautta; sen vuoksi te voitte tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta.

Mutta mikä tahansa saa ihmiset tekemään paha ja olemaan uskomatta Kristukseen ja kieltämään hänet ja olemaan palvelematta Jumalaa, silloin te voitte tietää täysin varmasti, että se on Perkeleestä, sillä tällä tavalla Perkele toimii, sillä hän ei kehota ketään teke-mään hyvää.” (Moroni 7:16–17.)

Yksi meidän aikamme suurimpia koetuksia on elävän profeetan hyväk-syminen. Useimmat meistä sanovat: ”Ai, se on helppoa! Teen jo niin. Homma hoidettu.”

Mutta on hämmästyttävää huomata, kuinka jotkut ihmiset, jotka olettavasti tukevat elävää profeettaa, suhtautuvat joihinkin tämän ajan suosittuihin käsi-tyksiin. Kun kohtaamme ikätoverien painostusta, jotkut meistä toimivat tai muodostavat käsityksiä ikään kuin emme tietäisi, että on olemassa elävä profeetta.

Löydä oikea tasapaino

Onko teillä niin paljon tehtävää, että teistä tuntuu kuin teitä kiskottaisiin moneen eri suuntaan? Arvatkaapa mitä? Tilanne vain pahenee. Niinpä kysymys on: Kuinka löytää oikea tasapaino?

Luokaa kiintopisteeksenne mei-dän henkemme iankaikkinen luonne ja oma identiteettinne Jumalan poikana tai tyttärenä. Kohdistakaa tarmonne tähän totuuteen ja siihen, mitä se merkitsee. Kaikki muu asetuu oikealle paikalleen tai jää pois elämästänne.¹ Kaksi pyhien kirjoitusten kohtaa voi toimia ohjaavina periaatteina:

”Vaan etsikää ensin Jumalan val-takuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin kaikki tämä annetaan teille lisäksi” (3. Nefi 13:33).

”Kootkaa itsellenne aarteita tai-vaaseen. Siellä ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta.

Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.” (Matt. 6:20–21.)

Uskokaa tai älkää, olen kerran ollut teidän saappaissanne. Yhdessä vaiheessa elämäni minulla oli kokoaikainen työ, kävin iltaisin kou-lua ja tein koulun jälkeen osa-aikaista sivutyötä aamun pikkutunneille

asti – samalla kun sisar Teh ja minä kasvatimme nuorta perhettämme. Kahden kuukauden aikana muutama päivänä viikossa ehdin nukkumaan pari tuntia yössä. Kaiken lisäksi palvelin seurakuntamme piispakunnassa.

Se oli yksi elämäni tuloksekkaimista kausista. En usko, että olen koskaan hyödyntänyt vuorokauden 24:ää tuntia niin tehokkaasti kuin tein sinä aikana.

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) muistutti meitä siitä, että meillä on vastuu perhettämme, työnantajamme, Herraa ja itseämme kohtaan.

Kuinka tasapainoilemme niiden vastuiden kanssa? Presidentti Hinckley sanoi: ”En usko, että se on vaikeaa. Olen palvellut monissa tehtävissä tässä kirkossa. Perheessämme on viisi lasta, jotka olivat pieniä ja varttuivat, kun palvelin niissä erilaisissa tehtävissä. – – Me nautimme elämästä. Meillä oli perheiltoja. Me vain teimme, mitä kirkko odotti meidän tekevän.”²

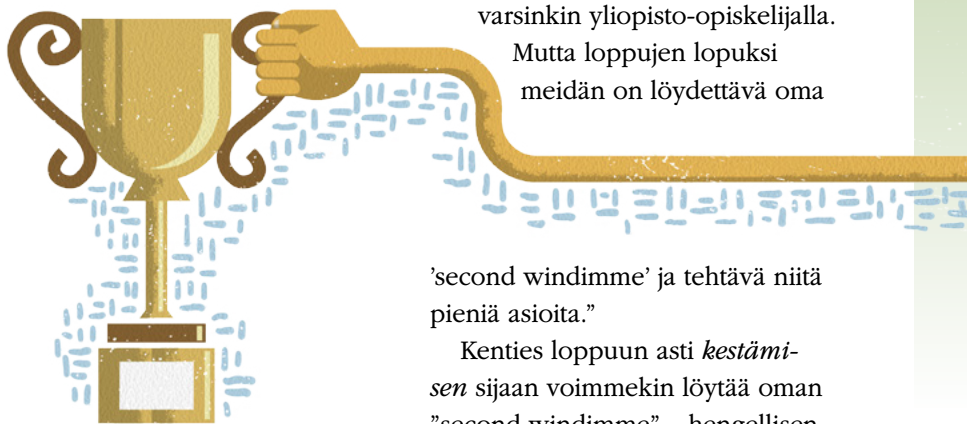
Nauttikaa loppuun asti

Loppuun asti kestäminen ei ole sitä, että suorittaa jotakin evankeliumin tarkistuslistaa ja sitten sanoo: ”Olen hyvässä vaiheessa. Nyt tarvitsee enää vain mennä eteenpäin virran mukana.” Sen sijaan se on sitä, että jatkuvasti oppii ja kasvaa. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on jatkuvaa parannusentekoa ja muuttumista – se on ennemminkin

ylöspäin kipuamista kuin kävelyä puistossa.

Kuningas Benjamin sanoi: ”Katsokaa, että tämä kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä, sillä ihmistä ei vaadita juoksemaan nopeammin kuin hänellä on voimaa” (Moosia 4:27).

Jotkut myöhempien aikojen pyhät pitävät tätä kohtaa oikeutuksena haluttomuuteensa yrittää lujemmin tai tehdä parhaansa. Ongelma on siinä,

että he keskittyvät ainoastaan jakeen alkuosaan.

Tässä on jakeen loppuosa: ”On tarpeen, että hän on uuttera, jotta hän siten voisi voittaa palkinnon; sen tähden kaikki on tehtävä järjestyksessä.” Nämä kaksi puoliskoa yhdessä selvittävät, mitä tosiasiaassa tarkoittaa se, että tekee kaiken viisaasti ja järjestyksessä.

Eräs nuori urheilijaystävä esitteli minulle ilmiön nimeltä *second wind* [voimien palautuminen]. Se tarkoittaa uudistuneen tarmokkuuden

tunnetta, joka antaa voimaa jatkaa jopa väsyneenä.

Mitä tulee *second wind* -ilmiöön elämän muilla osa-alueilla, ystäväni sanoo: ”Yliopisto-opiskelijana on todella helppo tulla myöhään illalla kotiin ja puolustella olevansa liian väsynyt pitämään rukousta tai lukemaan pyhiä kirjoituksia tai myöskään käymään säännöllisesti temppelissä. Näiden asioiden tekemättä jättämiselle voi olla monia puolusteluja, varsinkin yliopisto-opiskelijalla. Mutta loppujen lopuksi meidän on löydettävä oma

’*second windimme*’ ja tehtävä niitä pieniä asioita.”

Kenties loppuun asti *kestämisen* sijaan voimmekin löytää oman ”*second windimme*” – hengellisen palautumisen – ja *nauttia* loppuun asti. Todistan, että voimme tehdä niin, kun noudatamme Pyhän Hengen innoitusta, valitsemme pahan sijaan hyvän ja pidämme vastuulliset tehtävämme tasapainossa. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen hartaustilaisuudessa 9. kesäkuuta 2015 pidetystä puheesta ”These Are Your Days” [Tämä on teidän aikaanne]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

VIITTEET

1. Ks. Ezra Taft Benson, ”Suurin käsky – rakasta Herraa”, *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 3.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 33.

Olen rehellinen itselleni – ja Jumalalle

Faith Sutherlin Blackhurst

Suunnilleen lähetystyöni puolivälissä toverillani ja minulla oli vaikeuksia työskennellä hyvin seurakuntamme lähetystyönjohtajan kanssa. Meillä oli ollut useita erimielisyyksiä, ja niinpä päätimme puhua piispan kanssa saadaksemme selville, mitä meidän tulisi tehdä. Syvällä sisimmässäni toivoin, että piispa vain puhuisi lähetystyönjohtajan kanssa ja selvittäisi ongelman meidän puolestamme.

Mutta sen sijaan piispa sanoi minulle, että olin ylimielinen ja arvostelin liikaa muita. Lähdin vihaisena asunnolle tuntien itseni väärin ymmärretyksi ja turhautuneeksi – kuinka hän saattoi sanoa niin minusta? Välittikö hän edes vaikeuksistamme kertoa evankeliumista?

Kävellessämme purin tunteitani toverilleni. Mutta yhtäkkiä mieleeni tuli eräs lause: ”Syylliset pitävät totuutta kovana” (1. Nefi 16:2). Se pysäytti minut niille sijoilleni. Minulle oli päivänselvää, että tämä ajatus tuli Hengeltä. Ylpeyteni oli saattanut estää minua hyväksymästä piispan

nuhtelua totuutena – mutta voisinko tosiaan kiistellä Pyhän Hengen kanssa?

Syy oli minussa, ja Jumala kertoi sitä minulle.

Eroon puolustelemisesta

Sillä hetkellä oli hyvin houkuttelevaa olla välittämättä siitä, mitä tein väärin. ”Kenestäkään meistä ei ole mukavaa myöntää, että olemme ajelehtimassa pois oikeasta kurssista”, sanoo kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Dieter F. Uchtdorf. ”Kun näin ollen sitten tutkimme elämäämme, me katsomme sitä mieltymysten, tekosyiden ja niiden tarinoiden suodattimen läpi, joita kerromme itsellemme oikeuttaaksemme kelvottomat ajatukset ja teot.”¹

Omassa tapauksessani olin vakuutanut itselleni, että valitukseni olivat alueellamme tehtävän lähetystyön hyväksi. Tajusin yhtäkkiä, että olinkin itse ollut epäkiitollinen, kärsimätön ja suoraan sanoen epäystävällinen sen sijaan että olisin hyväksynyt seurakuntamme lähetystyönjohtajan uskollisen palvelun – niin epätäydelliseltä

Ylpeyteni esti minua hyväksymästä piispan nuhtelua totuutena – mutta voisinko tosiaan kiistellä Pyhän Hengen kanssa?

kuin se minusta tuntuikin. Hengen innoituksen ansiosta pystyin näkemään omat tekoni sellaisina kuin ne todella olivat.

Hengellistä herättelyä

Sellaisen suoran nuhtelun saaminen Hengeltä teki kipeää, mutta parhaalla tavalla. Se sai minut käsittämään, että minun oli oltava heikkouksistani rehellinen itselleni.

Tiesin omakohtaisesti, että Henki voisi olla tässä asiassa paras tukijani.

Onhan heikkouksiemme rehellinen myöntäminen – eli itsemme näkeminen sellaisena kuin olemme – ensimmäinen askel kohti myönteistä muutosta. Kun olen rehellinen ja tavoittelen Hengen johdatusta jatkuvasti, taivaallinen Isäni auttaa minua tietämään, mitä elämässäni on tarpeen muuttaa. Ja kun turvaan Jeesukseen Kristukseen, Hänen sovituksensa ja Hänen jalostavaan voimaansa, huomaan itsessäni kehitystä.

Vaikka olikin epämiellyttävää myöntää virheeni sinä nuhtelun hetkenä, tiedän, että kun päätän olla nöyrä ja rehellinen itselleni ja Jumalalle, olen onnellisempi ja armollisempi itselleni. Tiedän, että heikkouksistani huolimatta minulla on jumalallista arvoa taivaalliselle Isälleni – mutta silti Hän haluaa minun kehittyvän. Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen voimasta ja vilpittömän parannuksen avulla voin tulla paljon paremmaksi kuin olen koskaan kuvitellut pystyväni. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Dieter F. Uchtdorf, ”Herra, en kai se ole minä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 58.
2. Larry R. Lawrence, ”Mitä vielä puuttuu?”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 35.
3. Dieter F. Uchtdorf, ”Herra, en kai se ole minä?”, s. 58.

Tunsin, että vanhin Larry R. Lawrence seitsemänkymmenen koorumista puhui suoraan minulle, kun hän kehotti kirkon jäseniä kysymään nöyrästi Herralta seuraavan kysymyksen: ”Mikä estää minua kehittymästä? – Jos olette vilpittömiä”, hän sanoi, ”saatte pian selkeän vastauksen. Se on ilmoitusta, joka on tarkoitettu juuri teille.”² Tiesin, että minulla oli voima paitsi vastaanottaa innoitusta koskien heikkouksiani myös kehittyä heikkouksissani.

Heikkoudesta vahvuudeksi

Kokemukseni on opettanut minulle, että ”jos [heikkouteni ja vajavuuteni] pysyvät pimennossa, niin Vapahtajan lunastava voima ei voi parantaa niitä eikä tehdä niistä vahvuuksia”³.

Jos kuitenkin olen kyllin rohkea ollakseni haavoittuvainen ja myönnän heikkouteni nöyrästi, Jumala voi armonsä ansiosta auttaa minua kääntämään ne vahvuudeksi (ks. Et. 12:27; 1. Piet. 5:5).

ONKOHAN APUYHDISTYKSESSÄ TYLSÄÄ?

Minua jännitti tosi paljon mennä Apuyhdistykseen, mutta se, miten minut otettiin vastaan, sai minut rakastamaan sitä.

Charlotte Larcabal

kirkon lehdet

Kun täytin 18 vuotta, olin siitä tietysti onnellinen. Kukapa teini-ikäinen ei olisi? Totta – olin yhä lukiossa, akne vaivasi yhä ja minun piti yhä tehdä kotitöitä perheemme kodissa Kaliforniassa Yhdysvalloissa, mutta olin kuitenkin aikuinen. Olin astumassa aivan uuteen vaiheeseen elämässä, ja olin innoissani siitä. Se, mistä en ollut aivan innoissani, oli ajatus siitä, että joutuisin Apuyhdistykseen kaikkien ”vanhojen mummojen” pariin. Heillä oli lapset, työpaikat ja hauduspadat, ja luultavasti he pitivät piirakoiden leipomisesta kotitossuissa. Minulla oli koulu-tehtäviä ja uintiharjoituksia ja sinistä kynsilakkaa, ja välttelin huoneeni siivoamista mahdollisimman pitkään. Mitä yhteistä minulla voisi olla kenenkään kanssa siellä? Olin varma, että siellä olisi kiusallista, yksinäistä ja tylsää. Ja sitten menin.

Ensiksikin, Apuyhdistyksessä ei ollut ollenkaan tylsää. Siellä oli paljon hymyä ja naurua. Sisaret esittivät mielenkiintoisia ja sydämellisiä kommentteja, mutta eivät he pelänneet myöskään nauraa. Toiseksi, he eivät olleet kovinkaan erilaisia kuin minä. Totta kai he olivat vanhempia kuin minä, mutta he vitsailivat keskenään samalla tavoin kuin ystäväni

ja minä. Useammin kuin kerran joku esitti täsmälleen saman kysymyksen, jota itse olin pohdiskellut. Ja kun ilmoitettiin sillä viikolla pidettävästä kehittämiskokouksesta, tyrmistyin. He opettelivat itsepuolustusta! Minäkin halusin opetella sitä!

Minua jännitti tosi paljon, kun Apuyhdistyksen johtaja, sisar Larsen pyysi minua nousemaan ja esittelemään itseni, mutta ei sekään ollut kamalaa. Jokainen hymyili säteilevästi minulle. Sisar Edwards, entinen seminaarin-opettajani, näytti minulle peukkua, ja sisar Richards, joka muisti minut Alkeisyhdistyksestä, sanoi, ettei voinut uskoa, että olin jo ”aivan aikuinen”. Ja he tosiaan kohtelivat minua kuin aikuista. Tunsin olevani kuin pieni tyttö, joka näytteli aikuista, mutta useimmille naisille sinä päivänä minä olin uusi sisar.

Siitä lähtien olen rakastanut Apuyhdistystä – riippumatta siitä, mihin seurakuntaan kuulun. Heti kun astun Apuyhdistyksen huoneeseen, tunnen sen: sisarellisen yhteyden ja yhteenkuuluvuuden tunteen. Teen mielelläni parhaani kohottaakseni Apuyhdistykseni sisaria ja oppiakseni heiltä kaiken mahdollisen.

Ja kuten on käynyt ilmi, minäkin olen aika hyvä leipomaan piirakoita. ■

”Meidän täytyy hoivata toinen toistamme, pitää huolta toinen toisestamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä.”

- Lucy Mack Smith, profeetta Joseph Smithin äiti (julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani - Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 26).

MIKÄ APUYHDISTYS OIKEASTAAN ON?

Profeetta Joseph Smith perusti Apuyhdistyksen 17. maaliskuuta 1842 Nauvoossa Illinoisissa Yhdysvalloissa. Järjestöllä on kaksi päätarkoitusta: antaa apua köyhille ja avun tarpeessa oleville sekä tuoda ihmisiä Kristuksen luokse. Apuyhdistys jatkaa toimintaansa nykyään yhtenä maailman suurimmista naisjärjestöistä. Sisaret kokoontuvat yhteen sunnuntaisin ja muihin tilaisuuksiin tarpeen mukaan.

MITÄ APUYHDISTYKSESSÄ ON ODOTETTAVISSA

- Joukko naisia, jotka rakastavat ja tukevat sinua.
- Mahdollisuuksia rakastaa ja palvella muita naisia kotikäyntiopettajana.
- Sunnuntain oppiaiheita ja muita tilaisuuksia, jotka auttavat sinua henkilökohtaisessa elämässäsi ja antavat mahdollisuuksia palvella ja kehittyä rooleissasi naisena, tyttärenä, sisarena, tätinä ja/tai äitinä.

ENSIMMÄINEN PÄIVÄNI

VANHINTEN KOORUMISSA

Olin nuori, minua jännitti ja olin aivan uusi vanhin. Mitä annettavaa minulla olisi vanhinten koorumille? Paljonkin, kuten huomasin!

”Velvollisuus, joka jokaisen pyhän tulee auliisti tehdä veljilleen, on rakastaa heitä aina ja antaa heille alati apuaan. -- Meidän täytyy käydä orpojen ja leskien luona, kun he ovat ahdingossa.”

- Joseph Smith (Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 445)

Dallin Luedtke

Ei minua oikeastaan jännittänyt liittyä vanhinten koorumiin, koska tunsin tietäväni, mitä odottaa. Minä myös tunsin jokaisen veljen seurakuntamme vanhinten koorumissa. He olivat ystäväni isiä ja miehiä, joita jo pidin opastajinani. Tiesin, että he mielellään auttavat minua ymmärtämään asioita, joten heidän seuraansa liittyminen vanhinten koorumissa ei hermostuttanut.

Se, mikä hieman hermostutti, oli oppiaiheisiin osallistuminen. Alussa oli vaikea ajatella, että minulla olisi mitään annettavaa miehille, joilla oli niin paljon enemmän elämäkokemusta ja niin paljon enemmän viisautta kuin minulla.

Erilaista mutta silti samaa

Vanhinten koorumi on ehdottomasti erilainen kuin pappien koorumi. Sen sijaan, että olisi saman ikäisten keskellä, onkin yhtäkkiä aikuisten parissa. Parina ensimmäisenä kertana en sanonut oikeastaan mitään. Olin huolissani siitä, että olin liian nuori eikä minulla ollut riittävästi tietoa voidakseni osallistua.

Mutta mitä enemmän olen ollut mukana, sitä luontevammaksi olen tuntenut oloni ja sitä paremmin olen ymmärtänyt, että riippumatta omasta iästä jokaisella on jotakin annettavaa. Kaikilla on erilaisia kokemuksia evankeliumista, ja jokaisella on eri periaatteista erilainen ymmärryksen taso.

Minulla oli annettavaa

Kerran puhuimme Vapahtajan sovituksista, ja nostin käteni. Minä vain

kerroin, että sovituksensa ansiosta Jeesus Kristus paitsi vapauttaa meidät Hän voi myös auttaa meitä pääsemään lähemmäksi Häntä ja Jumalaa. Kerroin suhteestani taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen ja siitä, kuinka se on vahvistunut, kun ymmärrykseni sovituksista on kasvanut. Oppitunnin jälkeen eräs mies tuli luokseni ja kiitti minua kommentteistani. Hän kertoi minulle, ettei hän ollut koskaan ajatellut asioita mainitsemallani tavalla ja että hän oli hyvin kiitollinen näkemyksestäni.

Kotiopetus on hienoa!

Vanhinten koorumissa ei opita ainoastaan opettajalta. Siellä opitaan myös Hengeltä ja kaikilta muilta koorumissa. Kaikki se näkemys auttaa saamaan paremman käsityksen asioista, joita opetetaan. Ja se auttaa olemaan parempi Herran palvelija. Esimerkiksi sen jälkeen kun minusta tuli vanhin, olen alkanut pitää kotiopetuksesta paljon enemmän! Luulen, että suhtaudun siihen hieman vakavammin, koska tiedän, että kun muutaman kuukauden päästä olen lähetyssaarnaaja, niin käyn ihmisten luona ja kerron evankeliumin sanomaa heille juuri niin kuin teen ollessani kotiopetuksella. Sen sijaan että vain istuisin ja antaisin toverini hoitaa opettamisen, olen alkanut valmistautua käynteihimme. Pidän huolen siitä, että osallistun keskusteluun. Tiedän, että se on hyvää valmistautumista lähetystyöhöni, mutta se on myös tehnyt kotiopetuksen minulle merkityksellisemmäksi. Osaan nykyään

MITÄ VANHINTEN KOORUMISSA ON ODOTETTAVISSA

- Sunnuntain oppiaiheita, jolloin koorumin jäsenet kertovat oivaluksistaan ja näkemyksistään, jotka vahvistavat todistustasi Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan sekä auttavat sinua valmistautumaan tuleviin rooleihisi aviomiehenä, isänä ja pappeusjohtajana.
- Mahdollisuudet tehdä pappeuden palvelutyötä siunaavat elämäsi ja vahvistavat siteitä sinun ja muiden koorumin jäsenten välillä.
- Tulet olemaan osa koorumia, missä saat tukea, kun opettelet uusia vastuitasi Melkisedekin pappeuden haltijana.

arvostaa paljon enemmän ihmisiä seurakunnassamme ja niitä ihmisiä, joiden kotiopettajana toimin.

Jos minä pystyn siihen, sinäkin pystyt

Vanhinten koorumin ei tarvitse pelottaa sinua, mutta voit ehdottomasti odottaa innolla kuulevasi lisää viisautta aiheista, joita opiskelet. Voit odottaa sitä, että sinusta tulee parempi opettaja, johtaja ja Herran palvelija. Ja se on hienoa! ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Lisäapua

Allie Arnell

Laskeuduin omaa tahtiani. Puolitoista metriä... Tunsin merivirran työntävän minua. Nyt kolme metriä. Yhtäkkiä tuli pimeä. Tunsin hengitykseni kiihtyvän. Tämä jääkylmä, samea valtameri ei ollut ollenkaan samanlainen kuin se allas, jossa olimme harjoitelleet. Peloissani ja ahtaan paikan kammoa tuntien syöksähdin veden pintaan.

”Mitä tapahtui?” opettajan avustaja kysyi minulta. Kyyneleet kihosivat silmiini maskin sisällä. Minulla oli meneillään laitesukelluskoe ja minun pitäisi sukeltaa yhdeksän metrin syvyyteen – yksi niistä taidoista, jotka vaadittiin kokeen läpäisemiseksi. Avustaja näki paniikkini ja vakuutti minulle, että pärjäisin. Hän kannusti, mutta ei painostanut. Yhdessä vaiheessa hän sanoi minulle: ”Ei sinun tarvitse tehdä tätä.” Silloin tajusin, että halusin tehdä sen.

Käsitin, että vaikka tämä oli minulle vaikeaa, halusin suorittaa sen. Halusin saada laitesukelluskortin. Niinpä taltutin pelkoni ja suoritin jäljellä olevat taitovaatimukset ryhmän kanssa läpäistäkseni kokeen. Se oli vaikeaa, mutta saatuani hieman kannustusta pystyin siihen.

Kuukausia myöhemmin palvellessani lähetyssaarnaajana Perussa sain muistutuksen vaikeasta laitesukelluskokemuksestani, kun kutsuin ihmisiä

vahvistamaan uskoaan ja muuttamaan elämänsä. Yksi perhe, jonka luona toverini ja minä vierailimme aivan erityisen mielellämme, olivat Rumayt. Carina ja Enrique sekä heidän kaksi teini-ikäistä tytärtään Karen ja Nicole toivottivat meidät usein tervetulleiksi, ja opimme pian rakastamaan heitä. Varsin pian Carina, Karen ja Nicole ottivat evankeliumin vastaan ja liittyivät kirkkoon.

Enrique tarvitsi kuitenkin hieman lisäapua. Meidän sanomamme erosi siitä, mihin hänet oli kasvatettu, joten kesti jonkin aikaa ansaita hänen

luottamuksensa. Enriquella oli useita eri huolenaiheita. Se osa, joka häntä eniten vaivasi evankeliumissa, oli Mormonin kirja. Hän ei ollut koskaan kuullut tästä kirjasta ja hänen oli vaikea lukea ja ymmärtää sitä. Sen outous sai Enriquen tuntemaan olonsa epävarmaksi.

Siinä vaiheessa Enrique oli kuin minä uidessani takaisin veden pintaan: kaikki muut näyttivät sukeltavan syvälle helposti, kun taas minä jäähmetyin pelosta. Enrique muistutti minua myös siinä suhteessa, että hän tarvitsi onnistumiseen vain jonkin verran lisäapua.

Saatat lähetystyössäsi tavata tutkijoita, jotka tarvitsevat jonkun vierelleen – jonkun joka on halukas sukeltamaan tapahtumien virtaan heidän kanssaan.

Tätä apua hän sai monella eri tavalla. Lähetysaarnajat auttoivat häntä löytämään vastauksia hänen huolenaiheisiinsa ja tuntemaan Henkeä. Hänellä oli myös seurakunnan jäseniä, jotka ystävystyivät häneen ja opettivat hänelle hänen tehtävänsä isänä. Kaikkein suurimpana apuna oli kuitenkin Enriquen oma perhe.

Jo ennen kuin Rumayt menivät kasteelle, he loivat tavan pitää perherukouksia ja tutkia pyhiä kirjoituksia. He hankkivat Enriquelle pyhät kirjoitukset, joissa on isompi teksti, sekä pyhien kirjoitusten ääniversion, jotta hän voisi helpommin tutkia Mormonin kirjaa. Nämä yksinkertaiset ponnistelut auttoivat Enriquea valtavasti. Missään vaiheessa kukaan ei painostanut häntä. He vain tukivat häntä. Teoillaan he kertoivat hänelle: ”Tiedämme, että pystyt tähän.”

Tämän avun ansiosta Enrique löysi omakohtaisesti Mormonin kirjan voiman. Eräänä päivänä hän ilmoitti, että hän oli kuunnellut koko kirjan ja että hän tiesi sen olevan Jumalan sanaa. Suunnilleen neljä kuukautta vaimonsa ja tyttäriensä kasteen jälkeen myös Enrique otti saman askeleen ja meni kasteelle.

Enrique sanoo olevansa kiitollinen saamastaan avusta ja kärsivällisyydestä, joiden ansiosta hän pystyi pääsemään sinne, missä hän on tänään.

Lähetysaarnajana tunsin itseni siunatuksi, kun sain nähdä tämän perheen esimerkin rakkaudesta, kun he auttoivat perheen aviomiestä ja isää voittamaan epäilyksensä. Olin myös kiitollinen siitä, että minulla oli ollut se haasteellinen laitesukelluskokemus, jonka ansiosta pystyin vähäisessä määrin samastumaan siihen, miltä Enriquesta tuntui ja miltä muista tutkijoista saattaa tuntua kääntymysprosessin aikana.

Kun lähetystyössäsi kutsut ihmisiä tekemään parannuksen ja muuttamaan, muista, että toisinaan ihmiset

tarvitsevat onnistumiseen vain hieman lisäkannustusta. He saattavat tarvita sitä, että joku luotettava ja kokenut heidän rinnallaan sanoo: ”Kaikki järjestyy. Tiedän, että sinä selviydyt siitä. Minä todella uskon sinuun.” He saattavat toivoa, että sinä olet se henkilö, joka on halukas sukeltamaan tapahtumien virtaan heidän kanssaan, auttamaan heitä oppimaan uusia tapoja ja taitoja sekä auttamaan heitä saavuttamaan tavoitteensa, mikä viime kädessä tarkoittaa Herran hyväksyntää. ■

Kirjoittaja asuu Iowassa Yhdysvalloissa.

MEIDÄN PALSTAMME

ELÄVÄN PROFEETAN SANOJEN KOSKETUS

KUN OLIN 15-VUOTIAS, huomasin ruoka-kaupan edessä kaksi lähetyssaarnaajaa. Toinen heistä kutsui minut kirkkoon. En ollut kovinkaan kiinnostunut, joten sanoin heille: ”Ehkä joskus”, ja kävelin tieheni.

Seuraavana päivänä tätini soitti ja kutsui äitini luokseen kuulemaan erityistä sanomaa. Äitini ja minä menimme tätini luokse, ja näimme siellä hänen kodissaan samat lähetyssaarnaajat, jotka olin nähnyt edellisenä päivänä! Äitini kiinnostui heidän sanomastaan, ja minäkin aloin kuunnella. Kuitenkin kun lähetyssaarnaajat kysyivät minulta, uskoinko elävään profeettaan, vastasin päättäväisenä ei. Toinen vanhimmista piteli kuvaa Thomas S. Monsonista ja todisti, että presidentti Monson oli profeetta. He kutsuivat minut seuraavana päivänä yleiskonferenssiin, niin että voisin päättää itse. Uteliaana suostuin menemään.

Seuraavana päivänä saavuimme kappeliin juuri kun alkurukous oli päättymässä. Kun

kävelin saliin, näin presidentti Monsonin tulevan kuvaruutuun. Hän hymyili ja sanoi: ”Rakkaat veljeni ja sisareni, tervehdin teitä...”

Heti kun presidentti Monson avasi suunsa, minut valtasi voimakas tunne, joka vahvisti hänen olevan Jumalan profeetta. Konferenssin päätyttyä kerroin lähetyssaarnaajille: ”Haluan mennä kasteelle.” Olen sittemmin palvellut itse lähetystyössä ja olen opettanut monille muille palautetun evankeliumin ihmeellisiä totuuksia.

Tiedän, että Jumala on siunannut meitä kutsumalla jälleen profeettoja. Jumala rakastaa meitä ja puhuu meille nykyajan profeettojen välityksellä. ■

Macon B., São Paulo, Brasilia

Miten me voimme tukea profeettoja ja apostoleja?

1. Rukoile todistusta siitä, että Jumala on kutsunut heidät profeettoikseen opettamaan maailmaa (ks. Jer. 1:5, 7).
2. Rakasta heitä ja rukoile heidän puolestaan.
3. Tue heitä silloinkin kun se ei ole suosittua.
4. Tutki heidän opetuksiaan ja heidän esimerkkiään.
5. Seuraa heitä. Usko, mitä he sanovat, ja pyri tekemään, mitä he opettavat (ks. OL 21:4-6).

MINÄ EN HÄPEÄ

KUN OPISKELIN SISÄOPPILAITOKSESSA, asuin asuntolassa muiden oppilaiden kanssa. Yritin parhaani mukaan elää evankeliumin periaatteiden mukaan rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia usein.

Yhtenä päivänä eräs luokkatoveri huomasi minun tutkivan vuoteelani Mormonin kirjaa. Hän alkoi vihaisena luetella kaikkia niitä tapoja, joilla hän piti kirkkoani vääränä. Sitten hän kertoi kaikille muille asuntolassa ”oudoista” uskonkäsityksistäni. Jotkut luokkatoverit alkoivat pilkata minua ja uskontoani. Toiset vain välttelivät minua. Lopulta piilotin Mormonin kirjani erään vaatelaatikkoni alle ja tutkin vain Raamattua, jotta luokkatoverini lakkaisivat kiusaamasta minua.

Jatkoin Raamatun tutkimista, kunnes tulin kohtaan Room. 1:16, jossa julistetaan: ”Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat.” Tajusin, että piilottamalla Mormonin kirjan osoitin luokkatovereilleni, että häpesin uskonkäsityksiäni. Hain Mormonin kirjani ja pyysin taivaalliselta Isältä anteeksiantoa. Sitten menin toverieni luo ja lausuin todistukseni palautetusta evankeliumista. Useimmat heistä lakkasivat halventamasta minua, ja heistä tuli jälleen ystäviäni.

Tiedän, että Jumala ymmärtää, mitä koettelemuksia kohtaaamme. Kun puolustamme uskonkäsityksiämme ja osoitamme, että emme häpeä Kristuksen evankeliumia, Hän antaa meille voimaansa, suojeluaan ja ohjaustaan. ■

Pamela O., Abuja, Nigeria

PALVELUA VIITTOMALLA

KUN OLIN PUOLIVUOTIAS, ensimmäinen viittomani oli ”maito” ja useita viikkoja myöhemmin sanoin ääneen ”panda”. Pystyn kuulemaan, ja silti ensiksi oppimani kieli on ollut amerikkalainen viittomakieli. Äitini palveli lähetystyössä amerikkalaisella viittomakielellä ja jatkoi sitten viittomakielen opiskelua koulussa, ja hän halusi minunkin oppivan sen.

Viittomakieli on ollut uskomattomana siunauksena elämässäni. Sen avulla olen pystynyt ymmärtämään ja oppimaan paljon enemmän kuin olisin pystynyt ilman sitä. Se tuo ihmisiä yhteen. Minusta on ihanaa, kun voin opettaa ihmisille, mitä tiedän, niin kahdenkeskisissä tilanteissa kuin pitämällä esityksiä koulussa ja kirkossa. On myös todella hauskaa katsoa yleiskonferenssia ja muita kirkon videoita viittomakielellä äitini kanssa.

Viittomakieli on ollut elämässäni uskomaton todistuksen vahvistaja. Voin oppia tuntemaan useampia Jumalan lapsia kuin olisin voinut ilman sitä, ja se on myös suurenmoinen väline muiden palvelemisessa. Olen kiittollinen tästä siunauksesta elämässäni ja niistä mahtavista ihmisistä, joita olen voinut tavata ja joilta olen voinut oppia. ■

Israel H., Oregon, USA

SIVU TOISENSA JÄLKEEN KERTOO, ETTÄ ME USKOMME

Kun luokkatoverini sanoi, etteivät mormonit usko Kristukseen, päätin lukea Mormonin kirjan aivan uudella tavalla.

Richard M. Romney

kirkon lehdet

Mormonit eivät ole kristittyjä.” Tämä yhden lukiokaverini väittämä yllätti minut.

”Totta kai olemme”, sanoin.

”Miksi te sitten luette Mormonin kirjaa?” hän kysyi ja käveli pois jättämättä minulle tilaisuutta vastata.

Mietin hänen kysymystään paljon. Vastaus on tietenkin, että mormonit ovat kristittyjä ja Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Luemme sitä Raamatun rinnalla oppiaksemme vielä lisää Vapahtajasta.

Olin lukenut Mormonin kirjan aiemmin. Tiesin, että se on totta. Mutta luokkakaverini kysymyksen vuoksi tunsin innoitusta tutkia sitä uudella tavalla panemalla merkille, kuinka usein siinä mainitaan Jeesus Kristus. Niin tehdessäni hämmästyin.

Olin tuskin avannut kirjan, kun luin nimisivulta, että Mormonin kirja on kirjoitettu lukijoiden ”saamiseksi vakuuttuneiksi siitä, että Jeesus on Kristus, iankaikkinen Jumala, joka ilmoittaa itsensä kaikille kansoille”.

Mormonin kirjan johdannosta luin: ”Kruunaava Mormonin kirjaan muistiin merkitty tapahtuma on Herran Jeesuksen Kristuksen henkilökohtainen palvelutyö nefiläisten keskuudessa pian hänen ylösnousemuksensa jälkeen.” Siinä sanotaan, että ne, jotka saavat todistuksen Pyhältä Hengeltä,

että aikakirja on totta, ”tulevat myös tuntemaan saman voiman avulla, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja”.

Käänsin esiin ”Kolmen silminnäkijän todistuksen”, jossa sanotaan, että enkeli näytti heille levyt, joista Mormonin kirja on käännetty, ja että ”me

OMA ETSINTÄSI

Mormonin kirjaa tutkiessa on helppo oppia Jeesuksesta Kristuksesta. Voit lukiessasi tehdä muistiinpanoja tai käyttää tutkimisen apuneuvoja kuten Pyhien kirjoitusten opasta, jossa on lueteltu monia Mormonin kirjan viittauksia Jeesukseen Kristukseen. Mormonin kirja on todellakin toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta.

tiedämme, että Isän Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armosta me näimme ja todistamme, että tämä on totta”.

Seuraavaksi kohdassa ”Profeetta Joseph Smithin todistus” kerrotaan enkeli Moronin käynnistä ja siitä, että hän sanoi Mormonin kirjan sisältävän ikuisen evankeliumin täyten ”sellaisena kuin Vapahtaja antoi sen muinaisille asukkaille” Amerikassa.

En ollut edes päässyt Ensimmäiseen Nefin kirjaan ja olin jo löytänyt paljon!

Etsintäni jatkui. Ensimmäisestä Nefin kirjasta sain tietää, että Lehi tiesi Messiaan tulemisesta (ks. 1. Nefi 1:19). Luin hänen profetioitaan Lunastajasta, ”joka ottaa pois maailman synnit” (1. Nefi 10:10; ks. jakeet 4–10). Luin Nefin kuvauksen Jeesuksen Kristuksen syntymästä, Hänen palvelutyöstään, kuolemastaan, ylösnousemuksestaan ja tulevasta käynnistään muinaisessa Amerikassa (ks. 1. Nefi 10–12).

Luin profetioita siitä, että Mormonin kirja vahvistaisi Raamatun totuudet, että ”Jumalan Karitsa on

iankaikkisen Isän Poika ja maailman Vapahtaja ja että kaikkien ihmisten on tultava hänen luoksensa” (1. Nefi 13:40). Ja luin Nefin todistuksen siitä, että ”kaikki kansakunnat, suvut, kielet ja kansat saavat olla turvassa Israelin Pyhässä, jos ne tekevät parannuksen” (1. Nefi 22:28).

Luettuani yhden päivän ajan olin sivulla 53. Olin lukenut vasta *yhden* kirjan Mormonin kirjasta, mutta miten voimallisen todistuksen olinkaan jo saanut!

Tätä seuranneina viikkoina löysin sivu toisensa jälkeen todistuksia Jeesuksesta Kristuksesta, näkyjä, joissa Hän ilmestyi profeetoille, ja yksityiskohtaisen kuvauksen Hänen palvelutyöstään muinaisen Amerikan asukkaiden keskuudessa. Päätin lukemiseni Moronin voimalliseen todistukseen Jeesuksesta Kristuksesta (ks. Moroni 9), hänen esittämänsä

haasteeseen kysyä ”Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, *Kristuksen nimessä*, [eikä Mormonin kirja] ole totta” (Moroni 10:4, kursivointi lisätty), ja viimeisellä sivulla hänen lempeään mutta vakuuttavaan kutsuunsa tulla Kristuksen luokse (ks. Moroni 10:30, 32).

Huomasin, että Mormonin kirja kiisti täysin luokkatoverini väittämän. Jos kristitty on henkilö, joka uskoo Jeesukseen Kristukseen, niin Mormonin kirjassa sivu toisensa jälkeen kerrotaan: ”Me uskomme!”

Jonkin ajan kuluttua näin jälleen ystäväni. Kerroin hänelle kokemuksestani ja kutsuin häntä lukemaan Mormonin kirjan. Hän kieltäytyi koheltiaasti, mutta sanoi olevansa iloinen siitä, että hyväksyn Jeesuksen Kristuksen Vapahtajakseni. Ja keskustelumme jälkeen luulen hänen ymmärtäneen paremmin, mitä tarkoitan sanoessani: ”Totta kai olemme kristittyjä.” ■

”Vertaan jatkuvasti itseäni muihin, etenkin niihin, joiden elämä näyttää täydelliseltä. Kuinka saan enemmän varmuutta?”

”Me käytämme niin paljon aikaa ja energiaa vertaamalla itseämme muihin –. Se johtaa meidät luomaan itsellemme odotuksia, joita on mahdotonta täyttää. – [Jumala] haluaa, että meistä tulee täydellisiä, ja jos me pysymme opetuslapseuden tiellä, niin jonakin päivänä meistä tulee täydellisiä. Ei haittaa, vaikka ette vielä ole aivan siellä asti. Tehkää työtä sen eteen, mutta lakatkaa rankaisemasta itseänne.”

Vanhin Dieter F. Uchtdorf kahdentoista apostolin koorumista, ”Älä unohda minua”, lokakuun 2011 yleiskonferenssi.

Rukoile, jotta opit tuntemaan lahjasi

Sinulla on todella monia kykyjä ja hengellisiä lahjoja, joita taivaallinen Isä on antanut sinulle

henkilökohtaisesti. On tapoja, joilla vain sinä voit siunata muiden ihmisten elämää. Tämä on taivaallisen Isän suunnitelma. Rukoile, jotta opit tuntemaan, mitä lahjoja sinulle on annettu, ja jos tarvitset lisää johdatusta, kysy lähipiirissäsi olevilta. Kuuntelemalla Henkeä ja pyrkimällä löytämään ja kehittämään lahjojasi ja jumalallisia ominaisuuksiasi voit saada itsellesi varmuutta, jota sinulla ei ehkä koskaan aiemmin ole ollut.

Amy P., 17, Kentucky, USA

Opi tuntemaan muut paremmin

Aina kun huomaan vertailevani itseäni johonkuhun muuhun, yritän oppia tuntemaan

sen henkilön hieman paremmin. Kun tutustun ”idoliini”, todellisuus paljastaa, että jokainen ihminen maan päällä kohtaa elämässään koettelemuksia. Mitä enemmän puhun tämän henkilön kanssa, sitä paremmin alan nähdä hänet ystävänä enkä henkilönä, joka näyttää täydelliseltä.

Amelia C., 15, Idaho, USA

Vain taivaallisen Isän mielipiteellä on merkitystä

Lokakuun 2016 konferenssipuheessaan ”Olenko kyllin hyvä? Onnistunko?”

vanhin J. Devn Cornish seitsemänkymmenen koorumista sanoo: ”Ainoa meitä

koskeva mielipide, jolla on väliä, on se, mitä taivaallinen Isämme ajattelee meistä. Kysykää Häneltä vilpittömästi, mitä Hän ajattelee teistä. Hän rakastaa ja oikaisee mutta ei koskaan lannista meitä.” Kun ajattelen, etten koskaan ole niin hyvä kuin ihmiset ympärilläni, käännyin taivaallisen Isäni puoleen ja yritän muistaa, että olen rakastavan Jumalan tytär ja että Hän haluaa auttaa minua saavuttamaan täydet mahdollisuuteni ja olemaan sellainen, jollainen Hän tietää minun voivan olla, jos etsin Häntä.

Amanda M., 19, Paraná, Brasilia

Rukoile varmuutta

Minulla oli tapana vertailla itseäni muihin, joiden ajattelin olevan paljon minua pidemmällä, varsinkin ihmisiin, jotka olivat taloudellisesti vakaammassa asemassa. Aina kun rukoilin taivaallista Isää, Hän antoi minulle varmuutta itseäni. Tiesin, että olipa haaste mikä tahansa, Jumala auttaisi minua, koska Hän ei anna meille tehtävää valmistamatta meille keinoa toteuttaa sitä (ks. 1. Nefi 3:7; 17:3).

Joshua O., 19, Lagos, Nigeria

Vastaukset eivät ole kirkon virallisia opillisia lausuntoja, vaan ne on tarkoitettu avuksi ja avartamaan näkemystä.

Mikä on erottamisen lahja?

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että yksi Hengen lahjoista on ”[kyky] erottaa eri henget toisistaan” (1. Kor. 12:10; ks. myös OL 46:23). Se tarkoittaa sitä, että ”ymmärtää tai tietää jotakin Hengen voiman avulla. – – Siihen sisältyy ihmisten todellisen luonteen ja hengelisten ilmentymien lähteen ja merkityksen havaitseminen.” (PKO, ”Erottamisen lahja”, scriptures.lds.org/fi.)

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on opettanut, että erottamisen lahja voi auttaa meitä 1) ”havaitsemaan salassa olevat virheet ja pahan toisissa ihmisissä”, 2) ”havaitsemaan salassa olevat virheet ja pahan itsessämme”, 3) ”löytämään muissa ihmisissä mahdollisesti piilevän hyvän sekä tuomaan sitä esiin” ja 4) ”löytämään meissä itsessämme mahdollisesti piilevän hyvän sekä tuomaan sitä esiin” (”Nopea havaitsemaan”, *Liahona*, joulukuu 2006, s. 19).

Mitä sinä ajattelet?

”Kuinka estän sen, että elektroniset laitteeni häiritsevät minua, varsinkin kirkossa ja seminaarissa?”

Lähetä vastauksesi ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuva 15. heinäkuuta 2018 mennessä sivustolla liahona.lds.org (napsauta ”Submit an Article or Feedback” [Lähetä artikkeli tai palautetta]).

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

LÖYDÄ OMAT

Justina Lichner

Tuntuu siltä, että kaikki aina sanovat: ”Tietäisitpä vain, miten mahtava olet.” No, totuus on, että toisinaan sitä ei vain tiedä, miten mahtava on. Kun tunnemme olevamme kaikkea muuta kuin älykkäin, mukavin, komein, hauskin ja kyvykkäin, meidän itsevarmuutemme tuntuu katoavan.

Mutta ajattele tätä: me kaikki olemme taivaallisen Isän poikia ja tyttäriä. Sen vuoksi Hän on antanut meille ainutlaatuisia lahjoja ja kykyjä auttamaan meitä täyttämään jumalalliset mahdollisuutemme. Kun löydämme näitä lahjoja, meitä muistutetaan jumalallisesta arvostamme Hänen lapsinaan ja me pystymme pääsemään lähemmäksi Häntä ja auttamaan muita tekemään samoin.

toimia. Mieti esimerkiksi tätä pyhien kirjoitusten kohtaa: ”Lakatkaa kiistelemästä keskenänne; lakatkaa puhumasta pahaa toisistanne” (OL 136:23). Mitä lahjoja voisit omaksua tämän kutsun kautta? Lahjan puhua ystävällisiä sanoja, lahjan tyyntelyä muita, itsehillinnän lahjan ja muitakin. Ja nämä vain yhdestä jakeesta! Pyhien kirjoitusten lukeminen ja Hengen kehotusten kuunteleminen voivat auttaa sinua löytämään lahjojasi.

LÖYDÄ OMAT LAHJASI

Tässä on yhdeksän ideaa siihen, kuinka voit löytää piileviä lahjojasi.

1. Pyydä muita kertomaan sinulle.

Toisinaan emme näe itsessämme sitä, mitä muut näkevät meissä. Pyydä jotakuta ystävää, sukulaista tai kirkon johtajaa kirjoittamaan sinulle viesti jostakin lahjasta tai kyvystä, jonka hän huomaa sinussa.

2. Pane merkille lahjoja vastoinkäymisissä.

Vaikeina aikoina voimme valita, päästämmekö esiin parhaita ominaisuuksiamme vai pahimpia ominaisuuksiamme. Kun on vaikeaa, keskity löytämään ja käyttämään parhaita ominaisuuksiasi ja lahjojasi.

3. Rukoile apua lahjojesi tunnistamiseen.

Taivaallinen Isä tuntee jumalalliset mahdollisuutemme. Jos meidän on vaikeaa nähdä niitä itsessämme, Hän voi auttaa. Voit rukoilla apua lahjojesi tunnistamiseen.

4. Älä pelkää kokeilla uutta.

Kehitämmekö me pelkästään lahjoja, joita me jo tiedämme itsellämme olevan, koska pelkäämme tehdä sellaista, mitä emme ole tehneet aiemmin? Nyt on aika kokeilla jotakin uutta ja löytää aiemmin huomaamattomana olleita lahjoja.

5. Tutki Jumalan sanaa.

Taivaallinen Isä auttaa meitä löytämään ja kehittämään lahjojamme vihjeiden avulla, joita löytyy pyhistä kirjoituksista – tavallisesti kutsuina

6. Keskity muihin ihmisiin. Toisinaan parhaat ominaisuutemme tulevat esiin, kun emme keskity itseemme vaan keskitymme sen sijaan siihen, kuinka voimme työskennellä muiden kanssa ja auttaa heitä. Kun teemme niin, huomaamme, että meillä on monia Kristuksen kaltaisia lahjoja.

7. Ajattele ihmisiä, joita ihaillet.

Ketkä ovat roolimallejesi? Voit laatia luettelon kaikista lahjoista, joita roolimalleillasi on, ja sen sijaan että keskittyisit niihin lahjoihin, joita sinulta puuttuu, iloitse siitä, mitä yhteisiä lahjoja huomaat teillä olevan.

8. Ajattele perhettäsi.

Mitä sellaisia lahjoja sinulla on, joita on myös sisaruksillasi, vanhemmillasi tai

LAHJASI

isovanhemmillasi? Jatka pidemmälle! Tutki sukusi historiaa, löydä kertomuksia ja huomaa lisää lahjoja, joita on myös muilla suvussasi.

9. Pyydä patriarkallinen siunaus tai lue sitä. Siunauksessasi saatetaan puhua lahjoista, joita sinulla on ja joita sinun tulee kehittää, ja se saattaa myös ohjata sinut tielle, joka johtaa sinut löytämään muita uusia lahjoja ja kykyjä.

TULKAA TÄYDELLISIKSI HÄNESSÄ

Meidän ei tarvitse olla parhaita kaikessa, jotta tiedämme olevamme kallisarvoisia Jumalan lapsia. Meidän täytyy vain omistautua löytämään ja kehittämään lahjojamme ja kykyjämme – sitten Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta meistä voi tulla täydellisiä Hänessä (ks. Moroni 10:32). ■

Kirjoittaja asuu Rheinland-Pfalzin osavaltiossa Saksassa.

HALU LÖYTÄÄ

”Tiedän, että taivaallisella Isällämme on monia lahjoja ja kykyjä, joita Hän haluaa antaa meille, mutta niitä saadaan sillä ehdolla, että me pyydämme niitä. Siunausten saaminen edellyttää jonkin verran työtä tai ponnistelua meidän puoleltamme.” (Bible Dictionary, ”Prayer”.)

Vanhin Mervyn B. Arnold seitsemänkymmenen koorumista, ”Missä minä olen? Kuinka huomaat omat hengelliset lahjasi ja kykysi ja kehität niitä”, *Liahona*, joulukuu 2014, s. 61.

AUTA MUITA LÖYTÄMÄÄN OMIA LAHJOJAAN

Me näemme muissa sellaista, mitä he eivät ehkä näe itsessään. Kerro tällä viikolla sellaisista asioista jollekulle ystävälle tai perheenjäsenelle. Tässä on muutamia kysymyksiä, joita voit esittää itsellesi ja jotka voivat auttaa sinua huomaamaan muiden lahjoja.

1. Millä tavoin he ovat auttaneet sinua?
2. Mistä pidät heissä?
3. Missä he ovat taitavia?
4. Missä he haluavat kehittyä?

POHDISKELEMINEN

HENGELLINEN

valo

LOISTAA JATKUVASTI KAIKILLE
JUMALAN LUODUILLE.

Vanhin Dieter F. Uchtdorf
kahdentoista apostolin koorumista,
"Taivaallisen valon kantajat", lokakuun 2017 yleiskonferenssi

Valo on aina olemassa

Vanhin Dieter F. Uchtdorf
kahdentoista apostolin koorumista

Ohjatessani lentokapteenina konetta lennoilla ympäri maapalloamme minut lumosi aina Jumalan luomakunnan kauneus ja täydellisyys. Erityisen kiehtovaksi koin maapallon ja auringon välisen suhteen. Pidän sitä syvällisenä havaintoesimerkkinä siitä, kuinka pimeys ja valo ovat olemassa.

Kuten kaikki tiedämme, jokaisen 24 tunnin kuluessa yö vaihtuu päiväksi ja päivä vaihtuu yöksi.

Mitä siis on yö?

Yö ei ole mitään muuta kuin varjo.

Edes pimeimpänäkään yönä aurinko ei lakkaa säteilemästä valoan. Se loistaa edelleen yhtä kirkkaana. Mutta puolet maapallosta on pimeydessä.

Valon poissaolo saa aikaan pimeyden.

Kun yön pimeys laskeutuu, me emme vaivu epätoivoon huolesta, että aurinko on sammunut. Emme ajattele, ettei aurinkoa enää ole tai että se on kuollut. Ymmärrämme, että olemme varjossa, että maapallo jatkaa pyörimistä ja että ennen pitkää auringon säteet tavoittavat meidät jälleen.

Pimeys ei ole merkki siitä, ettei valoa ole. Useimmiten se yksinkertaisesti tarkoittaa, ettemme ole oikeassa

paikassa vastaanottaaksemme valoa.

Hengellinen valo loistaa jatkuvasti kaikille Jumalan luoduille.

Meidän tehtävämme on olla oikeassa paikassa, jotta voimme nähdä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin jumalallisen valon ja totuuden. Silloinkin kun yö on saapunut ja maailma näyttää pimeältä, me voimme tehdä valinnan vaeltaa Kristuksen valossa, pitää Hänen käskynsä ja todistaa rohkeasti Hänen todellisuudestaan ja Hänen suuruudestaan.

Joka kerta kun käännätte sydämenne Jumalan puoleen nöyrässä rukouksessa, koette Hänen valonsa. Joka kerta kun etsitte Hänen sanaansa ja tahtoaan pyhistä kirjoituksista, tuo valo kirkastuu. Joka kerta kun huomaatte jonkun tarvitsevan apua ja uhraatte omasta mukavuudestanne auttaaksenne rakaudessa, tuo valo kasvaa ja voimistuu. Joka kerta kun torjutte kiusauksen ja valitsette puhtauden, joka kerta kun pyydätte tai annatte anteeksi, joka kerta kun rohkeasti todistatte totuudesta, tuo valo karkottaa pimeyden ja vetää puoleensa muita, jotka myös etsivät valoa ja totuutta. ■

Lokakuun 2017 yleiskokouksen puheesta, kun vanhin Uchtdorf oli toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Hän syntyi **Ostravassa Tšekkoslovakiassa**
6. marraskuuta 1940.

Vuonna 1947 hän liittyi kirkkoon
Zwickaussa Saksassa.

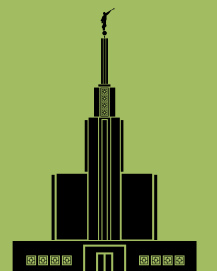
Hänet hyväksyttiin
kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi
2. lokakuuta 2004.

Kun hän oli pieni, hän ja hänen perheensä pakenivat **pakolaisina** Tšekkoslovakiasta Saksaan ja sitten Itä-Saksasta Länsi-Saksaan.

Hän solmi avioliiton Harriet Reichin kanssa vuonna 1962

Bernin temppelissä Sveitsissä

Hän työskenteli **saksalaisen Lufthansa-lentoyhtiön lentäjänä**

Hänestä tuli lentokapteeni 29-vuotiaana.

Rakkauden osoittamista

HEI!

**Minä olen Love
[tarkoittaa: rakkaus].**

**Annan valoni loistaa
osoittamalla rakkautta
perhettäni kohtaan.**

Tietoja minusta

Asun Nigeriassa. Se on maa Afrikassa. Asun vanhempieni ja veljeni kanssa. Lempilauluni on "Taas ilta kun maan yllä tummentuu". Lempikohdani pyhissä kirjoituksissa on 1. Nefi 3:7.

Lähellä tempeliä

Asumme aivan lähellä Aban tempeliä. Sinne on vain viiden minuutin kävelymatka! Olen hyvin iloinen, kun käyn tempelin luona. Valmistaudun sitä aikaa varten, jolloin voin mennä tempeliin tekemään kasteita.

Paras paikka olla

Maanantaisin muistutan veljiäni perheillasta. Minusta on mukavaa, kun isä laittaa ruokaa ja me kaikki tanssimme yhdessä. Koti on paras paikka olla.

Autan veljiäni

Herätän pikkuveljeni joka aamu perheen aamuhartauteen. Laulamme kirkon lauluja, tutkimme pyhiä kirjoituksia ja polvistumme yhteiseen rukoukseen. Sitten autan pikkuveljiä valmistautumaan kouluun. Tunnen, että minulla on velvollisuus taivaallista Isääni kohtaan rakastaa ja auttaa sisaruksiani.

Työtä ja leikkiä

Koulun jälkeen autan äitiä kotitöissä. Autan myös veljiäni kotitehtävissä. Minulla ei ole paljon aikaa leikkiä, mutta ajan mielelläni polkupyörälläni ja valmistan leivoja. Tunnen taivaallisen Isän rakkautta, kun osoitan rakkautta perhettäni kohtaan.

KUINKA SINÄ VOIT LOISTAA?

- Lue veljelle tai siskolle.
- Kysy äidiltä tai isältä, kuinka voit auttaa.
- Muistuta perhettäsi perherukouksesta.

LÄHETÄ MEILLE TÄHTI!

Jeesus kehotti meitä antamaan valomme loistaa ihmisille (ks. Matt. 5:16). Kuinka sinä annat valosi loistaa? Lähetä meille osoitteeseen liahona@ldschurch.org valokuva tähdestäsi sekä kertomuksesi, valokuvasi ja vanhempasi antama lupa.

”Jos olen hyvä, herttainen ja autan kyvyilläin, niin saan mä hyvän mielen, näin autan itseäin” (Laula kanssani, s. D-1).

Anton katseli, kun tietokoneen ruudulle latautui kuutostaso varmaankin miljoonannen kerran. Hän veti syvään henkeä ja alkoi kulkea labyrintin läpi hypähdellen yli värikkäiden piikkiesteiden ja liekehtivien tunnelien. Hän naputti jalallaan kovempaa päästessään yhä lähemmäksi maalilinjaa.

”Anton?” Se oli äidin ääni. Kuulosti siltä, että hän tarvitsi jotakin.

”Ei nyt!” Anton ajatteli. Hän hypähti taas yhden piikkiesteiden yli ja viiletti taas yhden tunnelin läpi. ”No?” hän kysyi irrottamatta silmiään ruudulta.

”Auttaisitko Felixiä laittamaan yöpuvun ja lukisitko hänelle iltasadun? Minun täytyy siivota keittiö kuntoon.”

”Ööö...”, hän oli *niin* lähellä! Hän kurvasi vielä

viimeisen piikkisen käytävän läpi, vielä yhden lieskan yli, rouskuttavan hirviön ohi ja... JES! Yli maaliviivan!

Tietokone latasi seiskatason. Se näytti vaikeammalta, mutta Anton malttoi tuskin odottaa päästäkseen kokeilemaan sitä. Hän oli tehnyt niin kovasti töitä päästäkseen tälle tasolle. Anton pysäytti pelin ja katsoi äitiä, joka piteli sylissään Antonin pikkuelveä Felixiä. ”Saanko jatkaa ihan vain muutaman minuutin? Pääsin juuri seiskatasolle!”

”Minä todella tarvitsen apuasi”, äiti sanoi. ”Voit pelata vielä yhden tason sen jälkeen kun olet huolehtinut Felixistä.”

Felix hymyili. ”Jooko?” Felix aneli pienellä kaksivuotiaan äänellään.

Anton katsoi tietokoneen ruutua ja huokaisi. ”Okei.” Hänen pitäisi vain pitää kiirettä, niin hän pääsisi takaisin pelin ääreen.

Felixin nukkumaanmenoaika

Heidi Poelman

Perustuu tositahtumaan

Hän nosti Felixin syliin ja kantoi tämän portaat ylös heidän huoneeseensa.

”Kuka on paras pikkuveljeni?” hän sanoi kutittaen Felixin pehmoista masua. Hän puhalteli Felixin mahaa ja hymyili, kun Felix kiljui naurusta.

Anton puki Felixille tämän lempiyöpuvun, jossa oli dinosaurusia. Sitten hän nosti Felixin vuoteeseen ja lähti kohti ovea. Äiti oli pyytänyt Antonia lukemaan Felixille myös iltasadun, mutta olihan Anton jo hoitanut tärkeimmän osuuden. Ehkä hän ehtisi nyt pelaamaan vielä *kaksi* tasoa ennen omaa nukkumaanmenoikaansa.

Silloin Anton tunsu, että hänen paitaansa nykäistiin. Hän vilkaisi alaspäin ja näki, että Felix oli kiivennyt vuoteesta.

”Nalle?” Felix kysyi. Hän juoksi kirjakorinsa luo ja haki sieltä kirjan, jonka kannessa oli jääkarhu.

”Ei, Felix, mulla on paljon hommia!”

Anton sanoi. Felix piteli kirjaa päänsä päällä katsellen Antonia suurilla ruskeilla silmillään.

Anton ei voinut olla virnistämättä. ”Sä et taida antaa periksi, vai mitä? No, okei.”

Anton istuutui Felixin vuoteelle, ja Felix kiipesi hänen syliinsä. Anton avasi ensimmäisen sivun ja luki Felixin painautuessa häntä vasten. Felix osoitti jokaista eläintä sivulla ja harjoitteli sanomaan niiden nimiä. ”Seep-pana... vamingo... muusu.”

Kun kirja oli luettu, Anton sulki sen ja peitteli Felixin vuoteeseen. ”Hyvää yötä, Felix”, hän sanoi, antoi suukon Felixin otsalle ja nousi lähteäkseen.

Mutta kun hän käveli kohti ovea, hän kuuli jälleen pienen äänen. ”Vieneen?”

Anton hymyili. ”Hyvä on. Siirryhän vähän. Jään vähäksi aikaa.”

Anton painoi pään tyynylle. Ainakaan tällä hetkellä häntä ei haluttanutkaan tehdä mitään muuta. Hän hymyili, kun Felix haukkotteli syvään ja sulki silmänsä. Hän tunsu, että tämä oli koko päivän onnellisin hetki. Peli voisi odottaa. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Tortilloja ja amigoja

Lindsay Stevens Tanner ja Maryssa Dennis

Perustuu tositapahtumaan

*”Jos haluat ystävän,
sinun täytyy näyttää,
että välität”* (Children’s
Songbook, s. 262).

Adriana oli pitkästynyt. Hän halusi leikkiä kaksoissiskonsa Dianan kanssa. Mutta Diana oli lähtenyt äidin kanssa torille ostamaan ruokaa. Adriana huokaisi. Talo tuntui hyvin tyhjältä. Hän toivoi, että olisi lähtenyt heidän mukaansa.

Adriana päätti käydä tervehtimässä naapuriaan Margaritaa. Margaritan lapset olivat jo aikuisia, ja Margarita oli Adrianalle kuin isoäiti. Heillä oli aina oikein hauskaa yhdessä.

Adriana meni ulos. Aurinko porotti kuumasti, kun hän käveli Margaritan talolle. Adriana kurkisti ovesta sisään. ”Margarita, oletko kotona?”

”Si, olen keittiössä”, Margarita vastasi. Adriana löysi hänet keittiöstä, missä hän istui pöydän ääressä pää painuksissa. Margarita kohotti katseensa, kun Adriana astui keittiöön.

”Hei, Adriana”, Margarita sanoi. Hän hymyili hiukan, mutta hymy näytti surulliselta.

”Onko jokin hätänä?” Adriana kysyi.

Margarita huokaisi. ”Ei mitään sellaista, mistä sinun pitäisi olla huolissasi.”

”Kuinka minä voin auttaa häntä niin, että hänestä tuntuu paremmalta?” Adriana mietti. Margarita vaikutti aina iloiselta, kun he tekivät yhdessä ruokaa. ”Voinko auttaa sinua tekemään tortilloja?”

”Minä tein niitä juuri”, Margarita sanoi.

Hän nosti kankaista lautasliinaa näyttääkseen pinon tortilloja.

”Voinko sitten auttaa sinua *syömään* tortilloja?” Adriana kysyi virnistäen.

Margarita nauroi. ”Tietenkin. Annahan, kun lämmitän ensin niille vähän papuja.”

Adriana seisoి Margaritan vieressä lieden ääressä ja hämmensi mustaa papumuhennosta kattilassa. Kun papumuhennos oli valmista, hän kantoi sen pöytään. Margarita toi tortillat ja juuston.

Adriana otti lämpimän tortillan ja levitti sen päälle papumuhennosta. Sitten hän ripotteli päälle juustoa. Se näytti herkulliselta! Adriana malttoi tuskin odottaa ensimmäistä haukkausta. Mutta ensin hän halusi tehdä yhden asian.

”Voisinko minä pitää rukouksen?” Adriana kysyi Margaritalta.

”Totta kai!”

Adriana sulki silmänsä ja pani kätensä ristiin. ”Taivaallinen Isä, me kiitämme Sinua tästä ruoasta. Siunaathan sen meille terveydeksi ja voimaksi. Ja autathan Margaritaa kaikessa, mitä hän tarvitsee. Olen iloinen siitä, että hän on minun ystäväni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”

Adriana avasi silmänsä. Margarita hymyili leveästi – ja tällä kertaa aidosti. Kun he söivät, he juttelivat koulusta ja urheilusta ja kirjoista. Adrianasta oli tosi mukavaa jutella Margaritan kanssa.

Heidän syötyään Adriana halasi Margaritaa lujasti. ”Kiitos välipalasta. Minulla oli oikein hauskaa!”

Margarita vastasi Adrianan halaukseen. ”Kiitos *simulle*, Adriana. Minä tarvitsin tänään ystävää.”

Adriana hymyili säteilevästi. ”Olen iloinen siitä, että me ollaan *amigoja*.”

”Minäkin olen iloinen siitä, että me olemme ystäviä”, Margarita sanoi. ”Mitä jos veisit loput näistä tortilloista kotiin? Olen jo aivan täynnä.”

Adriana hyppeli koko matkan takaisin kotiin. Hänkin oli täynnä – eikä vain tortilloista! Hän oli päästä varpaisiin täynnä ystävyyttä. ■

Kirjoittajat asuvat Utahissa Yhdysvalloissa.

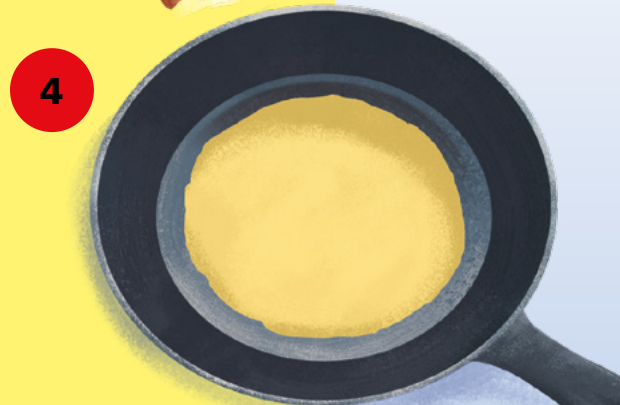
YSTÄVYYSTORTILLOJA

Näitä helppoja maissitortilloja on mukavaa tehdä ja syödä ystävien kanssa! Muista pyytää aikuisen apua.

4 desilitraa maissijauhoa

3 desilitraa kuumaa vettä

1. Sekoita maissijauhot ja kuuma vesi. Vaivaa taikinaa, kunnes se on pehmeää.
2. Pyörittele taikina pieniksi palloiksi. Pane yksi pallo kahden leivinpaperin väliin.
3. Paina lautasella tai paistinpannulla pallo aivan litteäksi.
4. Paista tortilla paistinpannulla keskilämmöllä. Kun yläpuoli hieman tummenee, käännä tortilla ja paista se toiselta puolelta.
5. Täytä tortilla pavuilla ja juustolla ja nauti!

Ihme

Lempeästi ♩ = 68

Sanat ja sävel Shawna Belt Edwards

The piano introduction is in 4/4 time, marked *mp*. It features a treble clef with a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The melody begins with a quarter rest, followed by a series of eighth notes: B-flat, A, G, F, E, D, C, B. This is followed by a repeat sign and a triplet of eighth notes: B-flat, A, G. The bass line consists of a steady quarter-note accompaniment: B-flat, F, B-flat, F.

The first system of the vocal and piano accompaniment. The vocal line starts at measure 4 with a whole rest, then begins with a quarter note on B-flat, followed by eighth notes: A, G, F, E, D, C, B. The piano accompaniment continues with the same quarter-note bass line and adds chords in the right hand: B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major.

1. Jee - sus kul - ki pääl - lä ve - den, — sai
2. Ve - rel - lään toi pe - las - tuk - sen, — niin

The second system of the vocal and piano accompaniment. The vocal line continues with eighth notes: A, G, F, E, D, C, B. The piano accompaniment continues with the same quarter-note bass line and adds chords in the right hand: B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major.

vai - ke - ne - maan myrs - kyn rai - voi - san. A - vun toi myös sai - rau - te - hen, — Hän
suu - ren hin - nan saat - toi so - vit - taa. Aa - mu y - lös - nou - se - muk - sen — toi

The third system of the vocal and piano accompaniment. The vocal line continues with eighth notes: A, G, F, E, D, C, B. The piano accompaniment continues with the same quarter-note bass line and adds chords in the right hand: B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major, B-flat major, F major. The system ends with a *cresc.* marking and a *mf* dynamic.

voi - mal - laan sai ram - man nou - se - maan. Vaikk' mon - ta o - li näl - käis - tä, sai lei - vän riit - tä - mään. Ja
maa - il - mal - le lah - jan suu - rim - man. Mä an - teek - si voin saa - da ain', kun pa - ran - nus - ta teen, ja

© 2018 Shawna Belt Edwards. All rights reserved.

Tämän laulun saa kopioida satunnaiseen, ei-kaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona.

Tämä huomautus on liitettävä jokaiseen kopioon.

15

lap - sen kuol - leen e - lä - mään — sai Jee - sus käs - kyl - lään. —
ker - ran nos - taa mi - nut - kin — Hän luok - seen kirk - kau - teen. —

17

Jee - sus ih - mei - den on Ju - ma - la, — kai - ken ta - pah - tu - maan

21

sa - nal - laan — Hän saa. Ja ih - meis - tään on kaik - kein i - ha - nin, — se tär - kein,

24

su - loi - sin. — Mä tie - dän: mi - nut - kin — Hän pe - las - taa.

27

taa. Niin, jo - kai - sen — tuo ih - me pe - las - taa. —

Katso video tästä laulusta sivustolla children.ids.org ja laula mukana. Napsauta "Music" ja "Sing-Along Videos".

"Todistan, että Jeesus Kristus on meidän hyvä paimenemme, joka rakastaa meitä ja välittää meistä. Hän tuntee meidät ja on antanut henkensä lampaidensa puolesta. Hän myös elää meidän hyväksemme ja haluaa meidän tuntevan Hänet ja osoittavan uskoa Häneen. Rakastan ja ihailen Häntä ja olen syvästi kiitollinen Hänestä."

Vanhin Dale G. Renlund

kahdentoista apostolin koorumista

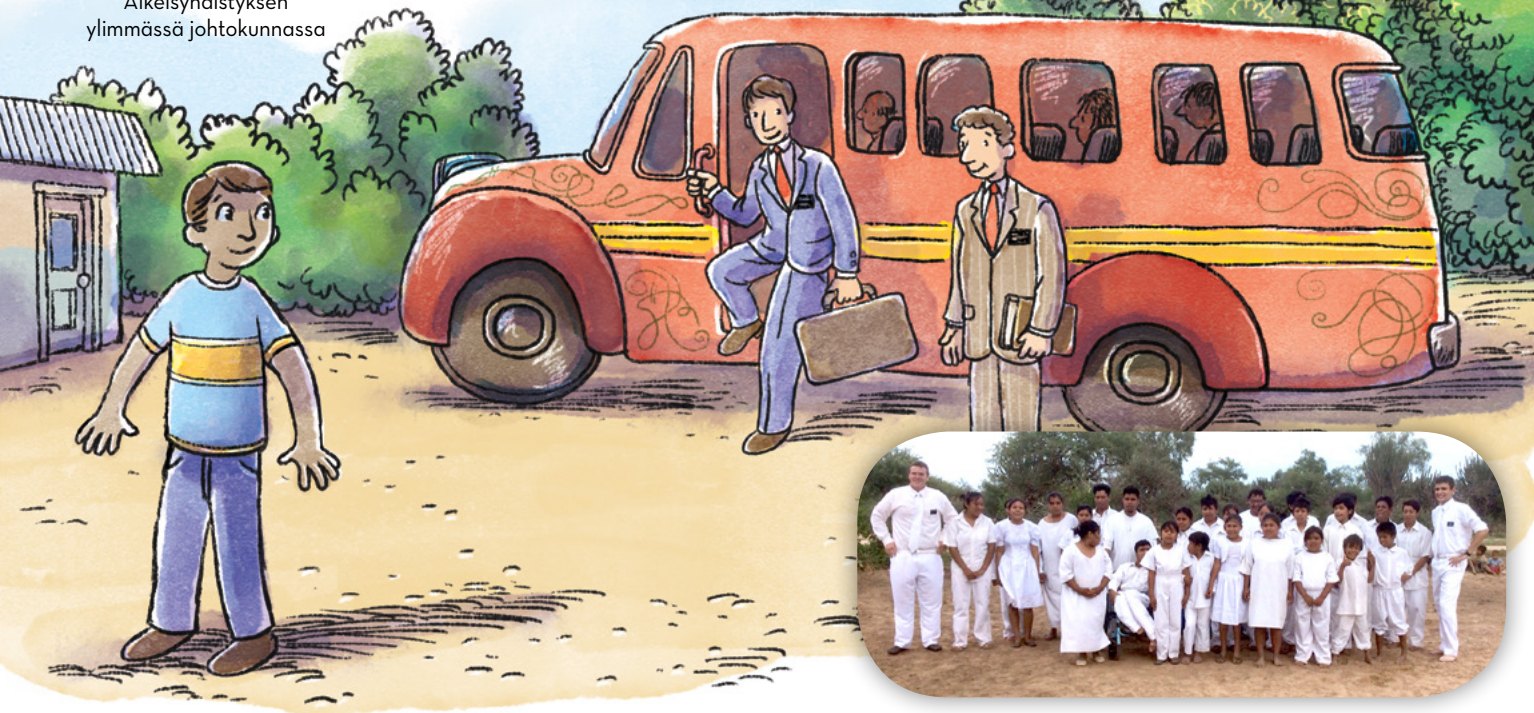
Artikkelista "Meidän hyvä paimenemme", Liahona, toukokuu 2017, s. 32.

Sisar Cristina B. Franco

toinen neuvonantaja
Alkeisyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

Taivaallinen Isä tuntee sinut

Joka sunnuntai Argentiinassa eräässä pienessä kaupungissa ryhmä ihmisiä kokoontui puun alle lukemaan pyhiä kirjoituksia ja oppimaan evankeliumia. Muutamat heistä olivat kirkon jäseniä. Mutta monia heistä ei ollut kastettu, ja he halusivat todella mennä kasteelle!

Heillä oli kuitenkin yksi ongelma. He asuivat kaukana muista kaupungeista. Yhtään kirkon johtajaa ei ollut vähään aikaan tullut käymään heidän kaupungissaan.

Sitten he kuulivat, että eräässä kaupungissa noin neljän tunnin ajomatkan päässä oli lähetyssaarnaajia. He kaikki antoivat rahaa, jotta yksi mies voisi ostaa bussilipun siihen kaupunkiin, jossa lähetyssaarnaajat olivat. Kun mies pääsi sinne, hän jäi odottamaan bussi-asemalle. Hän ajatteli, että se olisi paras paikka löytää lähetyssaarnaajat.

Muutaman tunnin kuluttua hän näki kaksi nuorta miestä. He olivat ne lähetyssaarnaajat! Hän kertoi heille ihmisistä kaupungissaan. Niinpä lähetyssaarnaajat ja

lähetysohjaaja suunnittelivat matkan niiden ihmisten luo.

Sinä päivänä, kun lähetysohjaaja ja lähetyssaarnaajat tulivat, heitä tapaamaan oli kokoontunut yhteen paljon ihmisiä. Nyt ne, joita ei ollut vielä kastettu, voitaisiin kastaa. Kun heille oli opetettu oppiaiheet, he olivat valmiit!

Lähin joki oli hyvin kaukana, joten kaivosta pumpattiin vettä ja sillä täytettiin siirrettävä uima-allas. Altaan täyttämiseen meni kolme tuntia! Sinä päivänä kastettiin yhteensä 27 naista, miestä ja lasta. He olivat täynnä iloa!

Taivaallinen Isä tiesi, että nämä ihmiset halusivat mennä kasteelle, ja Hän auttoi heitä löytämään lähetyssaarnaajat. Taivaallinen Isä tietää ja tuntee myös sinut. Hän tietää, missä olet, kuka olet ja mitä tarvitset. Hän kuulee rukouksesi ja vastaa niihin. Vaikka tuntisit itsesi kuinka yksinäiseksi hyvänsä, Hän on aina auttamassa. Sinä et ole koskaan yksin. Voit aina kääntyä Hänen puoleensa. ■

Mooses seuraa Jumalaa

Kim Webb Reid

Yhtenä päivänä eräs egyptiläinen prinsessa löysi korista heprealaisen vauvan. Hän antoi vauvalle nimeksi Mooses ja kasvatti tätä prinssiksi.

Kun Mooses varttui, hän ei pitänyt siitä, kuinka egyptiläiset kohtelivat heprealaisia, orjiaan. Kun Mooses puolusti heitä, Egyptin kuningas halusi surmata hänet. Mooseksen oli paettava. Sitten Jumala käski häntä palaamaan ja vapauttamaan heprealaiset.

Mooses pyysi faraota eli kuningasta päästämään heprealaiset vapaaksi.

Farao kieltäytyi. Jumala auttoi Moosesta saattamaan kirouksen sen maan ylle, jotta farao muuttaisi mielensä. Maahan tuli kaikkialle paarmoja, syöpäläisiä ja sitten sammakoita. Viimein farao sanoi, että orjat voisivat lähteä.

Kun he olivat lähdössä, farao muutti mielensä ja lähetti sotajoukon heidän peräänsä. Mooseksen kansan tultua Kaislamerelle Jumala teki kuivan väylän meren poikki, jotta he pääsivät pakoon.

Jumala antoi Moosekselle kymmenen käskyä. Mooses opetti niitä kansalleen, kun he matkasivat kohti luvattua maata. Viimeinkin he olivat turvassa ja vapaita!

Minä voin olla niin kuin Mooses. Minä voin noudattaa käskyjä. Jumala auttaa minua, kun puolustan niitä, jotka tarvitsevat apua. ■

Luvuista 2. Moos. 2–34.

Minä voin olla rauhantekijä

**Presidentti
M. Russell Ballard**
kahdentoista
apostolin koorumista

LEPOPÄIVÄN PYHÄKKÖMME

Jos voimme alkaa pitää kappelia uskon ja omistautumisen pyhäkkönä sakramenttikokousta varten, meitä kaikkia siunataan.

Sakramenttikokous on suurenmoista ja loistavaa aikaa. Kun astumme kappeliin ja valmistaudumme ottamaan vastaan sakramentin, meidän tulee ajatella olevamme pyhäkössä, pyhässä ja erityisessä paikassa, jossa voimme mietiskellä Kristusta ja Hänen suurta ja loistavaa tehtäväänsä. Siirrämmme syrjään maailman asiat ja ajattelemmme sen sijaan sitä, mikä on iankaikkista. Meidän pitää panna syrjään matkapuhelimemme ja pohtia Jeesusta Kristusta, elävän Jumalan Poikaa.

Meillä on joka viikko vain 70 minuuttia, jolloin keskitymme rakkauteemme Vapahtajaa kohtaan. Jos voimme alkaa pitää kappelia uskon ja omistautumisen pyhäkkönä sakramenttikokousta varten, meitä kaikkia siunataan.

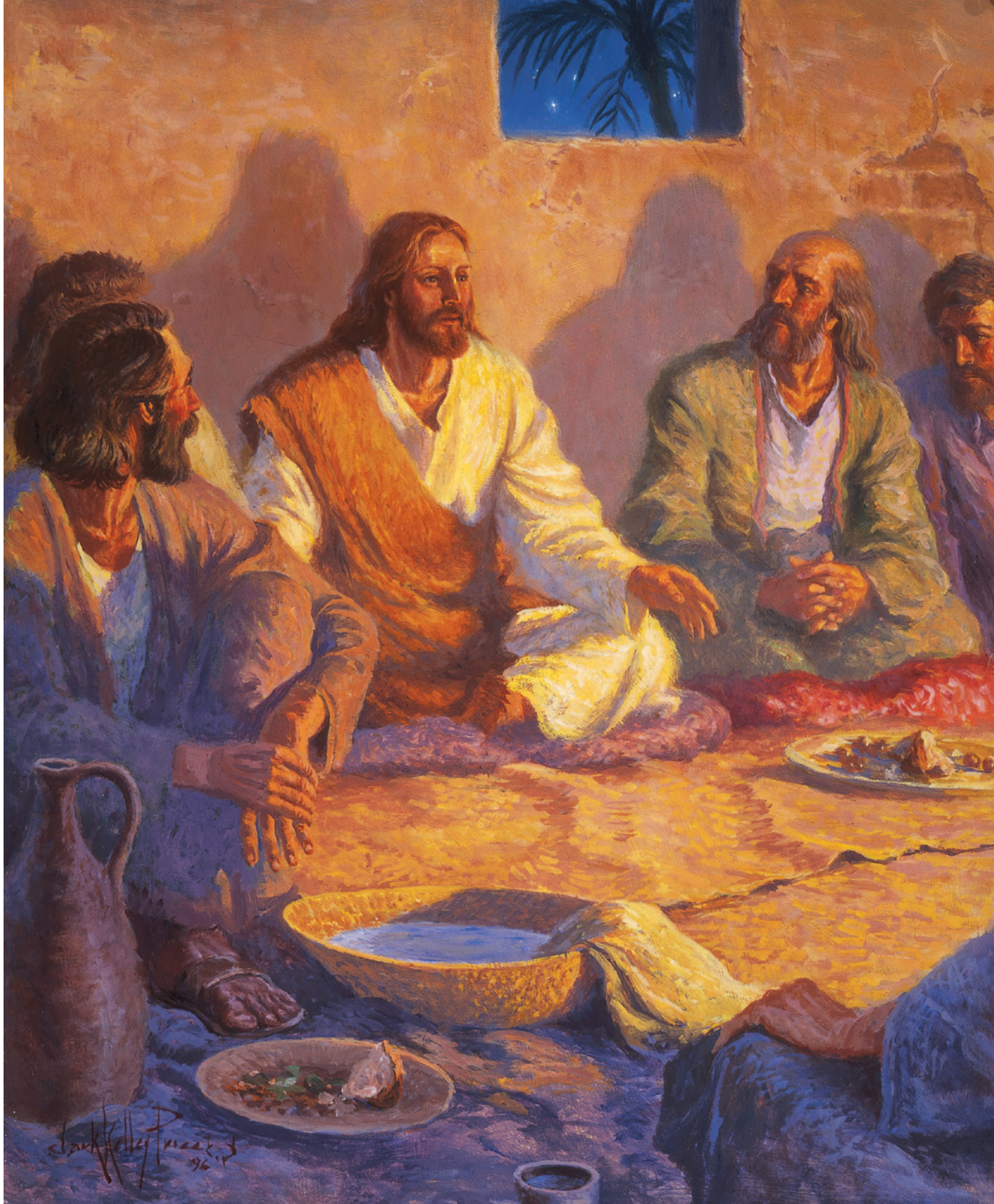
Rakentaessamme Jumalan valtakuntaa en keksi mitään tärkeämpää kuin hyvin valmistellun sakramenttikokouksen, jossa puhujat puhuvat Kristuksesta, todistavat Kristuksesta ja kertovat apostolien ja profeettojen todistuksista, joita on pyhissä kirjoituksissa ja muissa lähteissä.

Kirkkona olemme keskittyneet lepöpäivään. Olemme edistyneet, mutta emme ole vielä täysin tavoitteessamme. Jatkamme ponnistelujamme, kunnes

jokainen jäsen ja lähetyssaarnaaja on lepöpäivän jumalanpalveluksessaan hengellisesti niin motivoitunut, että hän sanoo naapureilleen, tutkijoilleen ja sukulaisilleen: ”Tule, niin näet. Tule palvelemaan Jumalaa kanssamme.” Tähän me haluamme päästä.

Jos me kaikki voisimme tehdä tämän kirkkona, niin ne, jotka ottavat vastaan kutsumme ”tule, niin näet”, tuntevat Jeesuksen Kristuksen palautetussa kirkossa olevan sanoman voiman. Kun he palvelevat Jumalaa kanssamme sakramenttikokouksissa, heidän sydäntään kosketetaan ja evankeliumin valo syttyy heidän sydämeensä ja mielessään. ■

Artikkelista ”The Chapel: Our Sabbath Sanctuary” sivustolla prophets.lds.org.

**VIIMEINEN ATERIA,
CLARK KELLEY PRICE**

"Kun hetki koitti, Jeesus kävi aterialle yhdessä apostolien kanssa. --

Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: 'Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.'

Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: 'Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne.' (Luuk. 22:14, 19–20.)

NUORET AIKUISET

KESTÄVYYTTÄ JA TASAPAINOILUA

*Näiden kolmen periaatteen
seuraaminen auttaa meitä paitsi
kestämään myös iloitsemaan
loppuun asti.*

44

18-VUOTIAAT
MITÄ NUORTEN
OHJELMIEN
JÄLKEEN?

50

NUORET
KUINKA KEHITTÄÄ
OMIA LAHJOJA

62

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

